

ΙΟΥΝΙΟΥ 11

ΒΑΡΝΑΒΑΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΒΙΟΣ

(Κόστα Μυριανθέα. ΕΚΔ. ΕΡΜΗΣ, ΛΕΥΚΩΣΙΑ²)

Η ΞΑΚΟΥΣΜΕΝΗ ΜΟΥ ΠΑΤΡΙΔΑ

Δέν εἶναι χώρα στή Γῆ ἀπάνω, πιό ξακουσμένη ἀπό τήν Ἑλλάδα μας. Δέν ὑπάρχει τόπος Ἑλληνικός, πιό εὐλογημένος ἀπό τήν Κύπρο μας. Δέν ἐχτίσθη πόλις στήν Κύπρο, πιό δοξασμένη ἀπό τή Σαλαμῖνά μας.

Βρισκόμαστε στὰ χρόνια, ποῦ ὁ πολυαγαπημένος Ζῶν Τριαδικός Θεός μας, ἔστειλε τὸ μονάκριβο παιδί του, τὸν γλυκύτατο Ἰησοῦ Χριστό, στή γῆ γιὰ νὰ σώσῃ τὸν κόσμο. Ἡ πολύανδρος Σαλαμῖνα, τῆς πολυώνυμης Κύπρου μας, εἶναι ἡ πιό μεγάλη ἐμπορική πολιτεία τῆς Ἀνατολῆς. Τὸ Σαλαμῖνιο λιμάνι της, εἶναι τὸ πιό καλὸ καὶ ἀπάνεμο λιμάνι γιὰ τὰ μικρὰ καὶ τὰ μεγάλα καράβια, τὰ πολεμικὰ καὶ τὰ ἐμπορικά. Εἶναι πάντα γεμάτο ἀπὸ τὰ πολύμορφα, πολύχρωμα καὶ πολυσχῆμα καράβια τῶν ἐμπόρων τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσης, ποῦ πηγαينوέρχονται γιὰ νὰ φέρουν καὶ νὰ πάρουν πολύτιμα ἐμπορεύματα.

Ἡ ἀγορά της εἶναι ἡ πιό ξακουσμένη μεγάλη ἀγορὰ τοῦ κόσμου, κατόπιν ἀπὸ τήν ἀγορὰ τῆς κοσμοκράτορας Ρώμης. Ἐδῶ ἡ Ἀνατολή σμίγει μὲ τὴ Δύση, γιὰ ν' ἀνταλλάξουνε τὰ ἔργα τοῦ νοῦ καὶ τῶν χεριῶν τους.

Στὴ Σαλαμῖνα τὸ 320 π.Χ. Πτολεμαῖος ὁ Σωτῆρας, ὅταν κατερήμωσε τὴν Ἅγια Πόλι καὶ Γῆ, μετέφερε πολλοὺς Ἑβραίους ἀπὸ τὲς δώδεκα φυλὲς τοῦ Ἰσραὴλ. Μετέφερεν εὐσεβεῖς, Ἰουδαίους καὶ λευῖτες καὶ μαζί μὲ αὐτοὺς εὐφύεστατους, εὐθεῖς καὶ δολίους ἐμπόρους, ἐπικίνδυνους συναγωνιστὲς τῶν Φοινίκων. Τόσους πολλοὺς, ὥστε ἓνα μεγάλο μέρος τῆς ὠραίας Σαλαμῖνας, πρὸς τὴν μεγάλην ἀγορὰν, τὸ Νότιο κατὰ τὸ μῆκος τῶν ἐκβολῶν τοῦ πόταμου Πηδιᾶ, ἴσα μὲ τὴ θάλασσα, τὸ κατοικοῦσαν οἱ δώδεκα φυλὲς τοῦ Ἰσραὴλ. Ἕνας καθαρὸς καὶ συμπαγῆς ἑβραϊκὸς συνοικισμὸς, ἀνάμεσα σ' ἓνα μεγάλο καθαρόαιμο αὐτοχθονο Ἑλληνικὸ πληθυσμὸ. Στὴ Σαλαμῖνά μας μαζεύουνταν ἐμπορεύματα καὶ ἔμποροι ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου, ἀπὸ κάθε γωνιά τῆς γῆς. Ἐδῶ στὴ μεγάλη αὐτὴ ἀγορὰ μὲ τὴν μεγαλόπρεπη καὶ ἐπιβλητικὴ εἴσοδο, ὑπῆρχαν στοὺς ξεχωριστὲς καὶ οἰκήματα γιὰ ὅλα τὰ εἶδη τῶν ἐμπορευμάτων. Ὠραῖοι ναοί,

βωμοί, ἀγάλματα, θησαυροφυλάκια, δεξαμενές καὶ βρύσες γιὰ νερό. Τόποι γιὰ νὰ πηγαينوέρχονται, νὰ κάθονται, νὰ ξεκουράζονται, νὰ διδάσκουν καὶ νὰ διδάσκονται, νὰ συζητοῦν καὶ νὰ μανθάνουν τὰ νέα καὶ νὰ διαφωτίζονται γιὰ ὅλα τὰ ζητήματα τῆς ἡμέρας καὶ τῆς πολιτείας, οἱ πολῖτες.

Ξεχωριστὲς στοῆς, ὅπου ὑπῆρχαν γιὰ ἔκθεση καὶ γιὰ πώληση τὰ πιὸ πολύτιμα διαμαντικὰ τῆς γῆς: λαμπερὰ διαμάντια, ἄσπρα μαργαριτάρια, κόκκινα κοράλια καὶ ρουμπίνια, ἰάσπιδες καὶ σαρδόνυχες, τοπάζια κίτρινα καὶ χρυσαφιά, σμαραγδόπετρες πράσινες, ἀμέθυστους βύσσινους καὶ ἰώδεις, γαλάζια ζαφείρια, ἰριδίζοντα ὀπάλια, χαλκηδονόπετρες σταχτιές, πολύχρωμους ὄνυχες, πράσινους ὄμφακες, βαθυπράσινα ἠλιοτρόπια καὶ ὄφειτες, σεληνίτες καὶ χρυσόλιθοι, βερύλια καὶ κίτρινο χρυσάφι, ἄσῃμι καὶ ἔβενο, κεχριμπάρι καὶ ὅλα τὰ πανάκριβα γεννήματα τῆς γῆς ἀτόφια καὶ ὅσα ἢ τέχνη ἢ μυστικὴ καὶ φανερὴ τῶν ἀνθρώπων ἐδούλεψε καὶ μετέβαλε σὲ ἐνώτια, καὶ ψέλλια καὶ βραχιόλια καὶ δακτυλίους καὶ σπεῖρες καὶ βόστρυχους καὶ πόρπες καὶ περόνες καὶ περιδέρεα καὶ ἐπιστήθια καὶ κτένες καὶ σκῆπτρα καὶ τιάρες καὶ θρόνους. Ὑπῆρχαν στοῆς νιὰ ἔκθεση καὶ γιὰ πώληση τῶν ὄσων ξακουσμένοι ὑφαντὲς καὶ ὑφάντριες τῆς Κύπρου ἐδούλεψαν στὸν ἀργαλειό, σὲ βαρύτιμες γλαμίδες καὶ χιτῶνες καὶ ἱμάτια καὶ πέπλους καὶ βύσσους, καὶ πορφύρες καὶ τήβεννες καὶ ἐσθῆτες καὶ ἐξωμίδες καὶ ἐπιπορπώματα καὶ παραπετάσματα καὶ χειρόμακτρα καὶ ποικίλματα καὶ κάθε τί, ποὺ ὁ ἄνθρωπος ἀναγαλιάζεται νὰ ντύνη καὶ νὰ στολίζη τὸ κορμί του καὶ τὸ σπίτι του.

Στοῆς γιὰ ὅσα περίφημοι τεχνῆτες ὄπλων πολεμικῶν ἐτεχνούργησαν σὲ μυθικὰ σχέδια καὶ χρώματα ἀπὸ χαλκὸ καὶ σίδηρο καὶ ὀρείχαλκο: ἀσπίδες καὶ θώρακες καὶ ἀκινάτες καὶ ἀκόντια καὶ δόρατα καὶ μάχαιρες καὶ ξίφη καὶ κνημίδες καὶ κράνη καὶ περικεφαλαῖες καὶ σφενδόνες καὶ τόξα καὶ βέλη καὶ φαρέτρες.

Στοῆς, γιὰ ὅσα, ὀνομαστοὶ ἐπιδέξιοι δουλευτάδες τῶν μετάλλων φτιάχνουν γιὰ τὴν καθημερινὴ ζωὴ : κρατῆρες καὶ κύπελα καὶ λέβητες καὶ λουτήρες καὶ ψήφους καὶ ἀνάγλυφα καὶ σφραγίδες καὶ ἀγάλματα καὶ ἀγαλμάτια καὶ παραστάσεις διάφορες.

Στοές, γὰ ὅσα ἀγγειοπλάστες καὶ ἀγγειογράφοι φημισμένοι πλάθουν ἀπὸ πηλό, σὲ πολύτιμα ζωγραφισμένα ἐγγάραχτα καὶ μονόχρωμα καὶ πολύχρωμα καὶ στιλπνόχρωμα καὶ ἀμαυρόχρωμα καὶ μελανόχρωμα καὶ μελανόμορφα καὶ ἐρυθρόμορφα ἀγγεῖα : κρατῆρες καὶ κύπελα καὶ ἀμοφορεῖς καὶ πυξίδες καὶ οἶνοχόες καὶ στάμνες καὶ κίλικες καὶ λήκυθους καὶ μυροθῆκες καὶ χύτρες καὶ ὑδρίες καὶ λύχνους καὶ λυχνοστάτες καὶ ποτήρια καὶ ἀγάλματα καὶ ἀγαλμάτια καὶ εἰδώλια καὶ ἔκτυπα καὶ πλαγγόνες καὶ ποικίλα ἀφιερωματα γιά τους βωμοὺς καὶ τοὺς ναοὺς.

Στοές καὶ καταστήματα μὲ ἀσκοὺς καὶ πίθους καὶ στάμνες γεμάτες ἀπὸ βύσσινα κρασιὰ τῆς Σαμοθράκης, ἀπὸ κόκκινα σὰν αἷμα κρασιὰ τῆς Σικελίας, ἀπὸ μαῦρα καὶ χρυσαφιὰ καὶ στιφὰ καὶ γλυκὰ καὶ μοσχάτα καὶ ἀμβροσίες καὶ νέκταρ φημισμένα κρασιὰ τῆς Κύπρου.

Στοές, μὲ ὅλα τὰ εἶδη τὰ γεωργικὰ καὶ οἰκιακὰ καὶ θρέμματα καὶ φρέσκα καὶ διατηρημένα τρόφιμα, ξηροὺς καρποὺς καὶ ὅ,τι ἡ ἀνθρώπινη ζωὴ χρειάζεται γιά νὰ ζήση καὶ νὰ χαρῆ.

Στοές, μὲ ἀργυραμοιβοὺς καὶ τραπεζῖτες, ποὺ ἀλλάζουνε ὅλα τὰ νομίσματα τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσης, ποὺ φέρουν οἱ ἔμποροι γιά νὰ εὐκολύνουν τὸ ἐμπόριο.

Κοντὰ στὴ βορεινὴ ἄκρα τῆς ἀγορᾶς, βρίσκετο τὸ ἀπέραντο ὑδραγωγεῖο, ὅπου ἐμαζεύετο τὸ νερό, ποὺ τὸ ἔφερναν σκεπασμένα αὐλάκια ἀπάνω σε τόξα καὶ τοίχους καὶ καμάρες ἀπὸ τὲς περίφημες πηγὲς τῆς Κυθραίας καὶ τὸ μοιράζανε σ' ὅλες τὲς βρύσες τῆς πόλης.

Στὸ βορεινὸ τμήμα τῆς πόλης ἦσαν κτισμένα τὰ ὀνομαστὰ βαλανεῖα ἢ θέρμες, δηλαδὴ τὰ λουτρὰ μὲ θερμοαεροδόχους, ἀτμοδόχους καὶ ψυχροδόχους οἴκους, δεξαμενές, ἀναπαυτήρια, γυμναστήρια καὶ βιβλιοθῆκες. Ἡ πόλις εἶχε ἀκόμα γυμναστήρια, μικρὲς ἀγορές, φρούρια, πύργους, παλάτια, ἀρχοντικὰ σπίτια, ωραίους δρόμους, πλατεῖες, πανύψηλα τεῖχη καὶ ὅ,τι μιὰ μεγάλη πόλις ἔπρεπε νὰ ἔχη γιά νὰ τὴ σέβονται οἱ ξένοι, νὰ τὴν ἀγαποῦν καὶ νὰ ὑπερηφανεύονται γι' αὐτὴν ὅλοι οἱ Κύπριοι.

Κοντὰ στὸ λιμάνι ἦσαν τὰ περίφημα Ναυπηγεῖα ἢ Νεώρια, ὅπου κατασκευάζοντο μικρὰ καὶ μεγάλα καὶ πολυσχῆμα πολεμικὰ πλοῖα, γιά λογαριασμὸ ξένων βασιλιάδων καὶ ντόπιων καὶ ἐμπορικὰ, γιά θαρρᾶλέους

καὶ ἄφοβους ἐμπόρους Φοίνικες, Ἕλληνες καὶ Ἑβραίους καὶ Καρχηδόνιους καὶ Αἴγυπτίους καὶ Θαρσεῖς.

Τὸ Πατρικὸ μου Σπίτι

Εἶναι πρωί. Ἡ Ἀνατολὴ ροδίζει. Οἱ θάλασσες, οἱ στεριῆς καὶ οἱ οὐρανοὶ ξυπνοῦν. Καταπόρφυρος ἥλιος προβάλλει ἀπὸ τὸν γλαυκὸν ὀρίζοντα, ποὺ πλαισιώνει τὴν σμαραγδένιαν θάλασσαν τῆς Σαλαμίνας. Μὲ ἀμέτρητα ἰριδένια στεφάνια στεφανώνει ὅλα τὰ σπίτια τῆς κατάλευκης πόλης, ποὺ περήφανα ψηλώνει τὸ ἀνάστημά της, γιὰ νὰ χαιρετίση καὶ νὰ ἀπόλαυση τὲς ὠμορφιῆς τῆς θάλασσας καὶ τῆς στεριᾶς, στὸ πρωῖνὸ ξύπνημά τους.

Σ ἓνα σπιτάκι ὀλόλευκο, ποὺ εἶναι κτισμένο ἀπάνω σε μικρὸ ψήλωμα, κοντὰ στὴν ἀκτὴ τῆς γαλανῆς θάλασσας, ποὺ μοιάζει σὰν κύκνος στὸ καθρέφτισμά του μέσα στὰ γαλανὰ νερά, κατοικεῖ μία λευτικὴ οἰκογένεια. Εἶναι ἀπὸ τὲς οἰκογένειες ἐκεῖνες, ποὺ φεύγοντας τὴν ἐρήμωση τῆς Ἁγίας Γῆς καὶ τὸν κατατρεμὸ, ἦλθαν καὶ κατοίκησαν στὴν Σαλαμῖνά μας γιὰ νὰ γλυτώσουνε τὴ ζωὴ τους, πρὶν ἀπὸ κάμποσα χρόνια. Τώρα περνοῦν καλά. Δὲν βρίσκουν λόγια νὰ εὐχαριστήσουν καὶ νὰ δοξάσουν τὸ Θεό, γιὰ τὴ σωτηρία τους καὶ γιὰ τὴ ζωὴ τους, στὸ φιλόξενο αὐτὸ Ἑλληνικὸ Νησί. Ἡ οἰκογένεια αὐτὴ ἔχει δυὸ παλληκάρια. Τὸν Ἴωσῆ καὶ τὸν Ἀριστόβουλο. Καὶ τὰ δυὸ τὰ στολίζουν οἱ χάρες καὶ οἱ ὠμορφιῆς τοῦ Θεοῦ. Μὰ πιὸ ἀπ' ὅλα, ὅλες, στολίζουν τὸν Ἴωσῆ. Ὁ νέος ἔχει κλείσει τὰ δεκάξι χρόνια. Εἶναι τὸ διαμάντι τῆς ὠμορφιᾶς. Τὸ πρόσωπο τοῦ ἔχει τὴ μορφὴ οὐράνιου ἀγγέλου. Μορφὴ σοβαρὴ καὶ γεμάτη γλύκα ψυχῆς. Σοῦ θυμίζει τὸν οὐρανὸ καὶ ὄχι τὴν ὕλη, τὴ γῆ. Τὰ μάτια τοῦ εἶναι μεγάλα καὶ γεμάτα ἀπὸ φῶς πού σου φέρνουν στὸ νοῦ τὸ ἀνέσπερο φῶς, ποὺ ψάλλει ὁ μεγαλόστομος ποιητῆς καὶ ὑμνωδὸς Προφήτης Ησαΐας.

Ἄλλ' ἔσται σοι Κύριος φῶς ἀνέσπερον καὶ αἰώνιον καὶ ὁ Θεὸς δόξα σου, οὐ γὰρ δύσεται ὁ ἥλιός σου.

θεία γαλήνη καὶ ἰλαρότητα καὶ πραότητα κυριεύει ἐκεῖνους ὅπου τὸν ἀτενίζουν. Παρθενικὴ σεμνότητα ὀλοζώντανη ξεχύνεται ἀπὸ τὲς ἄλαλες πηγὲς τοῦ φωτὸς τῶν ματιῶν του, ποὺ μέσα τοὺς καθρεφτίζεται καὶ διαλαλεῖ τὸ οὐράνιο μεγαλεῖο της ψυχῆς του. Τὰ χεῖλη τοῦ εἶναι ὠραία καὶ τὰ λόγια του πιὸ γλυκὰ ἀπὸ τὸ μέλι. Εἶναι κατὰ τὸν ψαλμωδὸ ὁ ὠραῖος κάλλει παρὰ τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων ποὺ ἐξεχύθη ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἐν

τοῖς χεῖλεσί του . Τὸ κορμί του μοιάζει ὡσάν τὰ ὠραία ἐκεῖνα ἀγάλματα, ποὺ ἐλάξεναν ἀπάνω στὸ μάρμαρο μεγάλοι καλλιτέχνες γιὰ νὰ τὰ λατρεύουν ἐκεῖνοι ποὺ δὲν ἐγνώρισαν τὸν Ἕνα καὶ Μόνον Ζῶντα Ἀληθινὸ Θεό. Γιὰ αὐτὸ ὕστερα ἀπὸ κάμποσα χρόνια θὰ δοῦμε πῶς στὴ Λύστρα, μιὰ πόλι τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ὅταν ἐπῆγε μὲ τὸν Ἀπόστολο Παῦλο νὰ κηρύξουν τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ, τὸν πήρανε γιὰ Δία καὶ θέλανε νὰ τοῦ προσφέρουνε θυσία.

Εἶναι πρωί, Ὁ νέος μόλις ξύπνησε Μὲ τὸν ἐπενδύτη ποὺ βρισκότανε δίπλα στὸ κρεβάτι του, ἔζωσε τὸ κορμί του. Ἀμέσως γονάτισε κοντὰ στὸ ἱερὸ τριπόδι ποὺ βάσταζε τὴν Ἅγια Γραφή, τὴν Ἱερὴ οἰκογενειακὴ Κιβωτό, ποὺ πάντα τὴν εἶχανε βαλμένη ἔτσι ποὺ νὰ δείχνη τὴν Ἅγια Πόλι Ἱερουσαλήμ γιὰ νὰ τοὺς θυμίζει τὸν Αἰώνιο καὶ Ὑψιστο Θεό. Γιατί : Ἐκ Σιῶν ἡ εὐπρέπεια τῆς ὠραιότητος αὐτοῦ καὶ τὸ κατοικητήριον αὐτοῦ ἐν Σιῶν . Ἔτσι γονατιστὸς μὲ τὰ χέρια ὑψωμένα ἔστειλε σ' Αὐτὸν ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδιᾶς του, θερμὴν προσευχὴν.

Ὅταν ἐτέλειωσε τὸν πρωινὸ συνηθισμένον καθαρισμό του, κάθησε στὸ τραπέζι, γιὰ νὰ προγευματίσῃ μὲ τὸν πατέρα του, τὴν μητέρα του καὶ τὸν ἀδελφὸ του.

Μὲ τὴν λαμπροφύρα ἀνατολὴ του, ὁ καταπόρφυρος ἥλιος ἐγέμιζε τὸ σπιτάκι τους ἀπὸ φῶς καὶ τοὺς ἔφερνε τὸ μήνυμα μίας ὠραίας εἰρηνικῆς ζωῆς στ' ὠμορφο Ἑλληνικὸ Νησί μας. Γύρω καὶ ἔξω ἀπὸ τὸ σπιτάκι τους, τὸ πλημμύρισμα τοῦ πρωῖνοῦ φωτός, μὲ τὲς ἀπειρες ἀνακλάσεις, διαχύσεις καὶ ἀνταύγιες τῶν ἄσπρων σπιτιῶν, τῆς γαλανῆς θάλασσας καὶ τῆς γύρω στεριᾶς, ἐδημιουργοῦσε· μιὰ ἀτμόσφαιρα διαφανῆ καὶ διαυγῆ, ποὺ σὰν ἕνας αἰθέριος, γαλάζιος, ἀπέραντος οὐράνιος πέπλος, περιέβαλλε τὰ πάντα γιὰ νὰ γλυκαίνει τὰ μάτια ποὺ θὰ βλέπει τὲς ὠμορφιές του καὶ χορτασμὸ δὲν θὰ ἔχανε. Μπροστὰ στὸ ἐξαίσιο αὐτὸ θαῦμα τῆς θείας δημιουργίας, ποὺ ὁ Πλάστης ἔπλασε καὶ προώρισε μονάχα γιὰ τοὺς Ἑλληνικοὺς οὐρανοὺς, καμμιά ψυχὴ δὲν μποροῦσε νὰ μὴ ξυπνήσῃ. Νὰ μὴ ξεχάσῃ τὴν ὕλη, τὲς γλύκες της καὶ τὲς πίκρες της καὶ νὰ ψηλώσῃ τὰ μάτια τὰ σωματικὰ καὶ τὰ ψυχικὰ, ὡσὰν φτερὰ καὶ νὰ πετάξῃ στοὺς γαλαζιοπόρφυρους αὐτοὺς αἰθέρες, νὰ ρουφήσῃ τὸ ἄρωμα, ποὺ ὁ οὐρανὸς σκορποῦσε στὴ γῆ καὶ νὰ ψάλλῃ γλυκὰ τραγούδια στὸ Πνεῦμα τὸ Ἄυλο, τὸν Ζῶντα Αἰώνιο Θεό.

Γιαυτό και ἡ ἱερὴ λευϊτικὴ οἰκογένεια, προτοῦ νὰ δροσίση τὰ χεῖλη της μὲ νερὸ και ν' ἀγγίση τὸ ψωμί τῆς ἔψαλλε μελωδικά, παιάνα στὴν Πρωταρχικὴ αἰτία τῆς Ζωῆς και τοῦ Φωτὸς :

*Ὁ Θεός μου πρὸς σε Ὁρθρίζω.
Τῶ πρὸς εἰσακούσῃ τῆς φωνῆς μου.
Τῶ πρὸς πρόσχες τῆ φωνῆ τῆς δεήσεώς μου.
Τῶ πρὸς ἄσομαι τῆ δυνάμει Σου.
Τῶ πρὸς ἀγαλιάσομαι τὸ ἔλεός Σου.
Τῶ πρὸς παραστήσομαι Σοὶ και ἐπόψει μὲ
Ὅσομαι τοὺς οὐρανοὺς ἔργα τῶν δακτύλων Σου
οὐρανοὶ θρόνος τῆς δόξης Σου.
Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται τὰ θαυμάσια Σου,
Εἰς τοὺς οὐρανοὺς ἔθηκας τοῦ ἡλίου τὸ σκίνωμα.
Και αὐτὸς ὡς νυμφίος ἐκπορεύεται
Κάθε ἡμέραν ὡς ἀπὸ παστάδα
Ἀγάλλεται ὡς γίγας δραμεῖν ὁδὸν αὐτοῦ
Και τὸ κατάντημα τοῦ ἔως ἄκρου τοῦ οὐρανοῦ
Και οὐκ ἐστὶν ὅς ἀποκρυβήσεται
Τοῦ φωτὸς και τῆς θερμῆς αὐτοῦ.
Τοῦ Κυρίου ἡ γῆ και τὸ πλήρωμα αὐτῆς
Ἡ οἰκουμένη και πάντες οἱ κατοικοῦντες ἐν αὐτῇ
Εὐλογῆσω τὸν Κύριον ἐν παντὶ καιρῶ
Διὰ παντὸς ἡ ἀἴνες αὐτοῦ ἐν τῶ στόματί μου
Ἀγαπήσω Σὲ Κύριε ἡ ἰσχύς μου.
Κύριε ἐν τῶ φωτί σου πορεύσομαι
Ἐν τῶ ὀνόματί Σου ἀγαλλιάσομαι ὅλην τὴν ἡμέραν.*

Ὁ ὕμνος τελείωσε. Τὰ πρόσωπα τοὺς γεμάτα ἀπὸ οὐράνια γαλήνη σκορπίζανε φῶς, ποὺ σχημάτιζε γύρω τους ἕνα λαμπρὸ φωτοστέφανο. Φῶς ποῦχε τὴν πηγὴ του στὴν καρδιά τους, ποὺ τὴν γέμιζε ἡ ἀκένωτη ἀγάπη τοῦ Θεοῦ.

Προγευματίσανε, ἀφοῦ δοξάσανε τὸ Θεό, γιὰ ὃ, τί τοὺς ἔστειλε και τὸν εὐχαριστήσανε γιὰ τὴν τροφή, τὴν ἀπόλαυση και τὴ συντήρηση τῆς Ζωῆς τους, ποὺ τόσο πλούσια ἔχυνε μὲ τὰ πανάγια χέρια Του στὸ ἄσπρο σπιτάκι

τους. Ὁ Ἰωσήσ φαινότανε ἐξαιρετικὰ εὐδιάθετος. Κάτι σκεφτότανε. Στὸ πρόσωπο τοῦ ἔλαμπε ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ, ποὺ ξεχειλοῦσε ἀπὸ τὴ ψυχὴ του.

Πατέρα μου, ἔλεγε: Πόσο ἀγαπῶ τὴν Κύπρο μας. Δὲν μπορεῖνὰ τὸ συλλαβὴ ὁ νοῦς σου. Τὴν ἔχω κλείσει μέσα στὴ ψυχὴ μου. Ἡ ζωὴ σας καὶ ἡ ζωὴ μου εἶναι ὑφασμένη μαζί της. Εἶναι ὁ τόπος ποὺ ἔσωσε τὴν οἰκογένειά μας κάτω ἀπὸ τὲς φτεροῦγές του, ὅταν ἄγρια καὶ αἰμοβόρα γεράκια τὴν κατατρέχανε γιὰ νὰ τὴν ἐξαφανίσουνε ἀπὸ τὴ ζωὴ. Ἐδῶ ἐγεννήθηκα. Αὕτη εἶναι ἡ γλυκεῖά μου Πατρίδα. Ἅγιο εἶναι τὸ χῶμά της, ποὺ πατοῦμε. Εὐλογημένος καὶ μυρωμένος ὁ ἀέρας ποὺ ἀναπνέουμε. Τρισάγια ἡ ἐλευθερία τοῦ κορμιοῦ καὶ τῆς σκέψης καὶ ὅλων τῶν δώρων τῆς ζωῆς ποὺ ἀπολαμβάνουμε καὶ ζοῦμε. Ὅλα δῶρα Θεοῦ. Γῆ εὐλογημένη. Πῶς νὰ μὴ τὴν ἀγαπήσω; Κάθε τόπος καὶ κάθε δένδρι μιὰ ζωντανὴ παράδοση. Μιὰ ζωὴ ποὺ μιᾶ. Ἐδῶ ὅλα σοῦ μιλοῦνε καὶ σοῦ χαμογελοῦνε. Μαγευτικὰ δασωμένα βουνά. Κρύες βρυσοῦλες, ποταμάκια καὶ κελαρυστὰ νερά. Πράσινοι κάμποι τώρα καὶ ὕστερα χρυσαφιὸ μὲ τὰ κυματιστὰ σπαρτὰ ποὺ μᾶς δίνουν τὸ μάννα τοῦ Θεοῦ τὸ εὐλογημένο ψωμί. Δαντελωτὰ κι ἀφροστεφάνωτα ἀκρογιάλια, θάλασσα γαλανή. Ἀφρόπλαστα κύματα. Κύματα ποῦρχονται νὰ ξεσπάσουνε σὲ μιὰ φασμαγορία ὅλων τῶν γλυκῶν χρωμάτων καὶ φωτεινῶν ἀποχρώσεων, σ' ἓνα ἦχο δόξας καὶ χρωμάτων καὶ θαυμασμοῦ γιὰ τὸ παναρμόνιο αὐτὸ θαῦμα τῆς θείας Δημιουργίας τοῦ αἰωνίου Θεοῦ. Σὲ ἄλλους τόπους ἡ γῆ σὲ δένει, ἡ ἀτμόσφαιρα σὲ πνίγει. Σὲ φορτίζει ἀπὸ ὕλη. Ἐδῶ ἡ γῆ σὲ ψηλώνει στοὺς οὐρανοὺς καὶ οἱ οὐρανοὶ σὲ φέρουν καθησμένο ἀπάνω σε ἀγγέλων φτερὰ κοντὰ στὸν Αἰώνιο Θεό. Ἐδῶ στὸν τρισευλογημένο αὐτὸ τόπο δὲν μπορεῖς νὰ δεθῆς μὲ τὴν ὕλη. Νὰ ζῆς μοναχὰ γιαντὴν. Αἰσθάνεσαι ὅτι μέσα σου κατοικεῖ θεῖον καὶ Ζωηφόρον Πνεῦμα, ἡ Πνοὴ τοῦ Θεοῦ, γιὰ νὰ μᾶς θυμίζη πάντα ὅτι εἴμεθα παιδιὰ Του. Παιδιὰ τοῦ Αἰωνίου Ζώντος Πανάγαθου Θεοῦ.

Τὰ λόγια του Ἰωσή ἔφθναν στ' αὐτιά τοῦ Πατέρα του καὶ τῆς Μητέρας του, ὡσὰν παναρμόνιοι μουσικοὶ φθόγγοι, ὡσὰν τὸ μάννα ποὺ δέχονταν ἀπὸ τὸ Θεὸ οἱ πατέρες τους στὴν ἔρημο, ὡσὰν σταλαγματιὲς πιὸ γλυκὲς ἀπὸ τὸ μέλι καὶ γεμίζανε τὴ ψυχὴ τους ἀπὸ θεία ἀγαλλίαση.

Μεγαλώσανε τὸ παιδί τους καὶ τὸ ἀναθρέψανε μὲ τὸ γάλα τῆς θρησκείας. Τὸ ποτίσανε μὲ τὸ ἀθάνατο νερὸ τῆς ζωντανῆς πίστεως στὸν Ἀληθινὸ Θεό.

Καλὰ παιδί μου, τοῦ ἔλεγαν ὁ πατέρας του. Καταλαβαίνω πόσο ἀγαπᾷς τὸ καλὸ αὐτὸ Νησί. Τὸ Νησί ποὺ σὰν κλώσσα φιλόστοργη ἄνοιξε τὲς φτεροῦγγές της γιὰ νὰ μᾶς διαφεντέψη καὶ νὰ μᾶς προφύλαξη καὶ νὰ μᾶς γλυτώσῃ ἀπὸ τὸ ἄγριο γεράκι ποὺ μᾶς κατάτρεχε νὰ πιῇ τὸ αἷμά μας, νὰ μᾶς ἐξαφάνισῃ ἀπὸ τὴ γῆ καὶ τὴ ζωὴ. Ἐδῶ φιλοξενηθήκαμε. Ἐδῶ γλυτώσαμε τὴ ζωὴ μας. Ἐδῶ ζοῦμε καὶ ἀναπνέουμε ἐλεύθερα. Ἐδῶ δοξάζουμε καὶ λατρεύουμε τὸ Θεὸ ὅπως ποθῆ ἡ ψυχὴ μας. Ἐδῶ ἡ μανοῦλαάσου ἔβρεξε μὲ αἷμα τὴν ἅγια αὐτὴ γῆ καὶ σὲ ἐγέννησε. Ἐδῶ εἶδες γιὰ πρώτη φορὰ τὸ φῶς τοῦ ὠραίου αὐτοῦ ἡλίου, ποὺ εἶναι ἕνας ὕμνος χερουβικὸς ταῆς δόξας τοῦ Θεοῦ. Ἐδῶ στὴ μοσχομυρισμένη ἐλεύθερη αὐτὴ ἀτμόσφαιρα μεγάλωσες. Ἐδῶ δὲ βρήκαμε Φαραὼ μὲ πέτρινες καρδιές καὶ μὲ πνοὴ ὀχιᾶς νὰ μᾶς τυρανῆ ὅπως τυρανοῦσε τοὺς πατέρες μας στὴν Αἴγυπτο. Ἐδῶ δὲν ἔχουμε Φαραὼ μὲ πνοὴ ὕαινας νὰ διάταξῃ τὲς μαῖες νὰ σκοτώνουν τὰ σπλάχνα τῶν καρδιῶν μας, τὰ παιδιά μας, γιὰ νὰ μᾶς ξεριζώσουν ἀπὸ τὴ γῆ, ὅπως προσπαθοῦσαν ἐκεῖνοι στὴν Αἴγυπτο. Ἐδῶ βρήκαμε πολιτεία μὲ νόμους σεβαστοῦς. Ἕλληνες κατοίκους πολιτισμένους, ποὺ μᾶς δεχθήκανε σὰν ἀδελφούς. Μοιράσανε τὸ ψωμί τους μαζί μας. Μᾶς σκεπάσανε κάτω ἀπὸ τὴ στέγη τους. Γιατρέψανε τὲς πληγές μας. Σβύσανε τοὺς πόνους μας. Εἶναι Ἕλληνες εἰδωλολάτρες, ἔθνικοί, μὰ ἔχουνε τόσα πολλὰ ψυχικὰ χαρίσματα, ποὺ δὲν τὰ βρίσκεις οὔτε ἀνάμεσα στοὺς πιὸ πιστοὺς καὶ ἐκλεκτοὺς τοῦ Ἰσραήλ.

Θυμᾶσαι παιδί μου ὅταν ταξιδεύαμε ἔξω στὴν ὕπαιθρο. Στὰ χωριά. Τὶ ἐγκάρδια φιλοξενία βρῖσκαμε παντοῦ ὅπου πηγαίναμε. Μονάχα ὁ Πατριάρχης Ἀβραὰμ μποροῦσε νὰ δεχότανε τοὺς ξένους μὲ τέτοια καρδιά. Τὶ ἀπλότητα καρδιᾶς !

Τὶ εἰλικρίνεια ψυχῆς ! Τὶ ἀγνότητα οἰκογενειακῶν ἡθῶν ! Πόσον εὐθεῖς καὶ δίκαιοι εἶναι στὲς συναλλαγές τους ! Πόσον ἀγαποῦνε καὶ σέβονται ὁ ἕνας, τὸν ἄλλο ! Πόσο βοηθεῖ καὶ θυσιάζεται ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλο ! Τὶ μεγάλο σεβασμὸ δίνουνε στοὺς ἡλικιωμένους ! Πῶς βοηθοῦν τοὺς φτωχοὺς καὶ τοὺς ἀδύνατους ! Πόσον ἀγαποῦν καὶ τιμοῦν τοὺς γονεῖς

τους! Πόσο θερμά και ζωντανά λατρεύουν τους θεούς τους! Δυστυχώς ἄνπλα εἶδωλα. Κτίσματα, ξόανα, γλυπτά, ἐπινοήματα και ἔργα χειρῶν ἀνθρώπων. Τί ὑπέροχοι θὰ ἦσαν ἂν λατρεύανε τὸν Ζῶντα Ἀληθινὸ Θεὸ και Δημιουργό, ὅπου λατρεύουμε ἐμεῖς. Παντοῦ περικαλλεῖς ναοί, ἀγάλματα και βωμοί και θυσίαι και ἀφιερώματα και προσφοραὶ και δεήσεις και ὕμνοι και χοροὶ και λατρεῖαι. Γιὰ ποιούς ; Γιὰ τὲς ἀνύ· παρκτες σκιῆς κσι τὰ ὄνειρα τῆς φαντασίας. ΤΩ πολυφίλητε Θεέ μου, γιατί νὰ εἶναι ἐθνικοὶ και νὰ μὴ εἶναι προσήλυτοι. Συγκινημένος ὁ γέρο λευίτης μὲ τὰ κάτασπρα μαλιά, ποὺ στεκότανε σὰν χιονισμένη κορυφὴ βουνοῦ, ἀνάμεσά σε μιὰ νειόχαρη ὀλοπράσινη ζωὴ, διαφεντεύοντας ὁ, τί ὑπάρχουν γύρω του και ὁ, τί γίνονται, ψήλωσε τὰ ὑγρά και δακρύβρεκτα ἀπὸ συγκίνηση μάτια του και τὰ τρεμουλιαστὰ σκελετωμένα χέρια του στὸν Πλάστη και τοῦ ἔλεγε παρακαλώντας: Θεέ μου, πότε οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ θὰ Σοὺ φωνάζουνε ; Πότε θὰ Σὲ ζητήσουνε; Πότε ζητώντας θὰ Σὲ βροῦνε; Πότε θὰ Σὲ λατρέψουε θερμά; Πότε τὸ ἔθνος τους, ποὺ εἶναι γεμάτο ἀπὸ ὄλες τὲς χάρες τῆς ζωῆς και τῆς ψυχῆς θὰ ἐπικαλεσθῆ τὸ ὄνομά Σου τόαγιρ:Πότε θὰ ἔλθῃ ὁ Σωτῆρας ὁ μονάκριβος και ἀγαπημένος, ποὺ τὸν περιμένει και τὸν διψᾷ ἀπὸ χρόνια ἢ ψυχὴ τῆς φυλῆς μας, γιὰ νὰ φέρῃ και στὸν τόπο αὐτὸν ἐδῶ, στὴν ἀγαπημένη μας τὴν Κύπρο και σ' αὐτὰ τὰ ἔσχατά της γῆς, σ ὄλο τὸν κόσμο τὴν ποθητὴ σωτηρία και λυτρωμὸ ; Πότε ἀνάμεσα στὸν εὐλογημένο αὐτὸ λαὸ θὰ στήσης τὸν βωμὸ τῆς αἰώνιας πνευματικῆς λατρείας Σου ;

Πατέρα, μὲ συγκινεῖς λέγει ὁ Ἰωσή. Στὰ ξακουσμένα σχολεῖα τῆς Ταρσοῦ ποὺ μὲ στείλετε, εἶχα φιλέψει μὲ ἓνα νέο συνομίληκό μου, τὸν Σαῦλο. Στὸ σπίτι τοῦ μοναχὰ βρῆκα ζωντανὲς τὲς μεγάλες παραδόσεις τῆς θρησκείας μας. Στὸ σπίτι τοῦ μοναχὰ βρῆκα τὴν πίστη ποὺ τρέφουμε σπιτί μας, γιὰ τὸν Σωτῆρα, ποὺ θὰ στείλῃ κάποτε ὁ Θεὸς νὰ μᾶς λύτρωσῃ. Στὸ σπίτι τοῦ μοναχὰ βρῆκα ὁ, τί ἔχασα φεύγοντας ἀπὸ τὸ γλυκό μου σπίτι, ἀπὸ κοντά σας. Βρῆκα και ἔζησα τὴ ζωὴ ποὺ θέλει ὁ Μεγάλος θεὸς μας νὰ ζοῦμε. Μαζὶ μὲ τὸν φίλο μου τὸν Σαῦλο γνώρισα και μελέτησα τὸν Ἅγιο Νόμο, ποὺ ὁ Θεὸς ἔδωκε στὸν Μωυσῆ και ἀτούς Προφῆτες. Μαζὶ του ἄρχισα νὰ γνῶ. ρίζω. και νὰ καταλαβαίνω τὴν Ἑλληνικὴ Φιλοσοφία και τὴν ψυχὴ τοῦ λαοῦ αὐτοῦ, τὴ γλῶσσα του, τὰ ἦθη του, τὰ ἐθιματα, τὲς καλλιτεχνικὲς του δυνάμεις, τοὺς πνευματικοὺς θησαυροὺς του και τὸν

πολιτισμὸ ποὺ σκόρπισε σ' ὅλο τὸν κόσμο. Πολιτισμὸ ποὺ ἐμύρισε τὴ ζωὴ τοῦ κόσμου μὲ ἓνα νέο ἄρωμα καὶ τὸν προπαρασκεύασε γιὰ μιὰ ἀνώτερη ζωὴ. Μὲ τὴ φιλοσοφία τοῦ καταλαβαίνεις πιὸ πολὺ τὸν ἐπουράνιο Θεὸ καὶ Πατέρα μας.

Μὲ τὸν Σαῦλο συμφωνήσαμε νὰ βρεθοῦμε στὴν Ἅγια Πόλη Ἱερουσαλήμ, στὴ Σχολὴ τοῦ Γαμαλιήλ. Ἐκεῖ ποὺ ἐτοιμάζεσθε νὰ μὲ στείλετε γιὰ νὰ ἐκπληρώσω τὲς ἅγιες ἐπιθυμίες σας καὶ ἐπιθυμίες μου. Νὰ προπαρασκευασθῶ γιὰ τὸ ἔργο τοῦ Θεοῦ στὸν κόσμο. Τὸ ἀγγελικὸ μέτωπο τοῦ νέου γέμισε ἀπὸ θεῖο φῶς. Πόσα δὲν ἔλεγε καὶ δὲν ὑποσχετο τὸ φῶς αὐτὸ ! Ὅσα ἡ διάνοια τοῦ νέου ἐφαντάζετο καὶ ὅσα δὲν μπορούσε νὰ συλλάβῃ. Σὰν ἀνοιξε πιὸ πολὺ τὰ μεγάλα τὰ μάτια του, τὰ γεμάτα ἀπὸ ἀνέσπερο φῶς, γιὰ νὰ χόρτασῃ τὴν ὄψιν τοῦ πατέρα του, τῆς μητέρας του καὶ τοῦ ἀδελφοῦ του, ἓνας σταυρὸς σχηματίσθηκε στὸ ἅγιο μέτωπό του. Ὁ γερολευίτης μὲ τ' ἄσπρα μαλλιά, ποὺ δὲν χόρτανε νὰ βλέπῃ τὰ σπλάγχνα τῆς καρδιᾶς του, τὴ πιὸ ὠραία ζωντανὴ εἰκόνα ποὺ ὁ πλάστης ἔστειλε στ' ἄσπρο σπιτάκι του, ὅταν εἶδε τὸ σταυρὸ στὸ μέτωπο τοῦ νέου ν' ἀχτινοβολᾷ ὡσὰν διαμαντόπετρα, μιὰ ὀπτασία κύκλωσε τὰ μάτια του. Εἶδε τὸν σταυρὸ τοῦ Μωϋσῆ στὴν ἔρημο μὲ τὸ χάλκινο φίδι. Εἶδε τοὺς μισοπεθαμένους ἀπὸ τὰ δαγκάματα τῶν φιδιῶν προπάτορες του νὰ στρέφουνε πονεμένα βλέμματα στὸ σταυρὸ αὐτό, γιὰ νὰ γίνουν καλά. Σιγὰ σιγὰ ὁ σταυρὸς αὐτὸς πέρασε ἀπὸ τὴν Ἐρημο καὶ στάθηκε στὸ λόφο ποὺ δέσποζε τῆς Ἅγιας Πόλης Ἱερουσαλήμ. Ἀπάνω στὸ σταυρὸ δὲν ἦτανε τώρα τὸ χάλκινο φίδι. Ἦτανε ἓνας ὠραῖος νέος, πιὸ ὁμορφος ἀπὸ τὸν Ἰωσῆ του, στεφανωμένος μὲ ἀκάνθινο στεφάνι. Ἀπὸ ὅλο τὸ κορμί του ἔβγαине φῶς ὡσὰν τὸ φῶς τοῦ ἡλίου κι ἔφωτιζε ὅλη τὴν Πλάση. Ὅλα τὰ ἔθνη καὶ οἱ φυλὲς τῆς γῆς γονατιστὲς σκύβανε καὶ λατρεύανε τὸν Ἐσταυρωμένο. Εἶδε τὸ παιδί του, τὸ γλυκό του παιδί, τὸν Ἰωσῆ, νὰ παραστέκῃ δίπλα στὸ Σταυρὸ καὶ μεγαλόφωνα νὰ κηρύττῃ στὰ ἔθνη καὶ τὲς φυλὲς τῆς γῆς νὰ ἀποδώσουνε τιμὴ, δόξα καὶ λατρεία σὲ Κεῖνο, ὅπου ἐφώτιζε τὸν κόσμο μὲ τὸ γλυκό του φῶς ἀπὸ τὸ σταυρό.

Ἡ ὀπτασία ἔσβυσε. Ὁ γέρο λευίτης μὲ τ' ἄσπρα μαλλιά ὀρθωμένα, βλέποντας τὸ παιδί του τὸν Ἰωσῆ, τοῦ ἔλεγε. Ἴδου ὁ Θεὸς σὲ καλεῖ σπλάγχνομου στὴ διακονία του. Ἡ σωτηρία τοῦ Ἰσραὴλ καὶ τοῦ κόσμου ὅλου φθάνει

γοργά. Τὸ σπίτι μου εἶναι τρισευτυχισμένο γιατί ὁ Θεὸς μὲ τὰ σπλάγχνα μου τ' ἀγαπημένα μου τὰ παιδιὰ καλεῖ τὸν κόσμον στὸ δρόμο του. Σὲ εὐχαριστῶ Θεέ μου γιατί ἄκουσες τὴν προσευχή μου. Δὲν ἐλησμόνησες τὸν πόθο τῆς ψυχῆς μου. Τώρα μπορῶ νὰ πεθάνω εὐχαριστημένος. Τώρα μπορεῖς νὰ μὲ φωνάξεις κοντά σου.

Ὁ Ἰωσήφ ἀκούοντας τὰ προφητικὰ λόγια του πατέρα του καὶ συνεχίζοντας τὴ σκέψη του ἔλεγε. Πῶς λαχταρῶ τὴ μέρα ὅπου θὰ τελειώσω τὲς σπουδές μου. Ποῦ θὰ γυρίσω πάλι στ' ὄμορφο τοῦτο Νησί, στὴν πολυαγαπημένη μου πατρίδα Κύπρο, γιὰ νὰ διδάξω τὰ παιδιά της καὶ τ' ἀδέλφια μου τὸν Ζῶντα Ἀληθινὸ Θεό. Τότε πιά οἱ συμπατριῶτές μου δὲν θὰ τρέχουνε ξωπίσω στὲς σκοτεινιές μιᾶς ψεύτικης λατρείας, μιᾶς μαύρης ἀσέβειας πρὸς τὸν Αἰώνιο Θεό. Τότε πιά δὲν θὰ λατρεύουνε εἴδωλα. Δὲν θὰ θυσιάζουν στ' ἄψυχα ὠραία ἀγάλματα. Δὲν θὰ προσφέρουν δῶρα καὶ θυσίες ἀπάνω σε βωμοὺς γιὰ τὰ πλάσματα τῆς φαντασίας τους. Ἕνας λαός, ὡσὰν τὸν Ἑλληνικὸ λαό, ποὺ κατοικεῖ στὸ δοξασμένο αὐτὸ Νησί καὶ εἶναι προικισμένος ἀπὸ τὸ Θεὸ μὲ τόσα χαρίσματα δὲν πρέπει πιά νὰ ζῆ μακριὰ ἀπὸ τὸ Θεό.

Ὁ λαὸς αὐτὸς εἶναι προωρισμένος νὰ ἐξυπηρέτηση τὲς αἰώνιες βουλές τοῦ Θεοῦ. Ποιὸς ξεύρει ἂν ἐγὼ δὲν εἶμαι κεῖνος ποὺ θὰ διδάξῃ τὸ λαὸ αὐτό, τὴ λατρεία τοῦ Ἀληθινοῦ Θεοῦ. Μιὰ φωνὴ κάτι ψιθυρίζει μέσα μου, καὶ ἡ φωνὴ αὐτὴ εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ.

Γιὰ ἀκοῦστε. Χθὲς περνοῦσα ἀπὸ τὴ μεγάλη ἀγορά. Ἕνας ἀπὸ τοὺς φιλόσοφους ἐδίδασκε τοὺς ἀνθρώπους γιὰ τὴ ψυχὴ. Τοὺς ἔλεγε πῶς ἡ ψυχὴ εἶναι ἀθάνατη. Εἶναι μέρος τοῦ ἀθάνατου Θεοῦ. Ἔπρεπε νὰ ἦσουν ἀκεῖ καὶ νάβλεpes πῶς τρέχανε ὅλοι νὰ τὸν ἀκούσουνε. Μὲ τί δίψα ψυχῆς παρακολουθοῦσαν τὴ διδασκαλία του. Αὐτοὶ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τῆς ἀγορᾶς. Οἱ ἄνθρωποι ποὺ εἶναι δεμένοι τόσο πολὺ μὲ τὰ ὑλικά, τὰ γήινα, τὰ φθαρτά. Αὐτὸν τὸν κόσμον πῶς νὰ μὴν τὸν ἀγαπήσω ; Πῶς νὰ μὴ θέλω καὶ νὰ μὴ ζητῶ τὴ σωτηρία του ; Νὰ γίνῃ πιστὸ τέκνο τοῦ Αἰώνιου Ζῶντος Ἀληθινοῦ Θεοῦ. Νὰ λατρεύῃ καὶ νὰ προσκυνῇ μόνον Αὐτόν; Παντοδύναμε Θεέ μου. Βοήθησε μὲ νὰ ξεπληρώσω τὸ ὑπέρτατο αὐτὸ καθῆκον στὸν λαὸ αὐτό. Γιαυτὴ τὴν ἱερὴ ἀποστολὴ προπαρασκευάζομαι καὶ θὰ προπαρασκευασθῶ ἀκόμη πιὸ πολὺ. Πατέρα μου σὰν πάω στὰ Ἱεροσόλυμα θὰ ἀφιερῶσω ὅλες

μου τές πνευματικές καί σωματικές δυνάμεις γιά τήν ἀποστολή αὐτή. Γιά τή μελέτη τοῦ Νόμου τοῦ Θεοῦ. Τό θέλημά Του τό ἅγιο γεμίζει τή ψυχή μου καί τή διάνοιά μου. Θά μαθητεύσω στή φημισμένη Σχολή τοῦ σοφοῦ Γαμαλιήλ. Ὅλοι φημίζουνε τόν Γαμαλιήλ. Στή συναγωγή τό ὄνομά του τό προφέρουν μέ εὐλάβεια. Ὁ κόσμος ὅλος ἐκτιμᾷ τό μεγάλο αὐτό πνευματικό κέντρο τῆς φυλῆς μας. Κάποτέ μου εἶπες ὅτι στά Ἱεροσόλυμα ἔχουμε καί κτήματα. Ἀγρούς, σπίτια, τήν πατρική μας κληρονομιά. Πόσοι δεσμοί πνευματικοί καί ὑλικοί δέν μᾶς συνδέουν μέ τή Γῆ τοῦ Θεοῦ. Πηγαίνοντας ἐκεῖ, θέλω πατερούλη μου καί μητερούλα μου, νά μή στενοχωρηθεῖτε πῶς θά ζῶ μακρῦά σας. Πῶς δέν θά ἔχω κανένα νά φροντίζει γιά μένα. Μή λησμονῆτε πῶς γιά ὅλους μας φροντίζει ὁ καλός Θεός μας. Μή ξεχνᾶτε πῶς θά μένω στή θεία, τήν καλήν μου θεία. Ἐκεῖ θά βρῶ καί τό μικρό μου ἀνεψιό Ἰωάννη ποῦ τόσα πολλὰ καί καλά μας γράφουνε γι' αὐτόν. Πόσες φορές δέν μᾶς προσκαλέσανε νά πᾶμε νά τοὺς δοῦμε. Κοντά τοὺς εἶμαι βέβαιος θά περνῶ καλά, πολὺ καλά, ὅπως καί κοντά σας.

ΟΙΩΣΗΣ ΜΕΛΕΤΑ

Ἄλλ' εἴ ἐν τῷ νόμῳ Κυρίου τό θέλημα αὐτοῦ καί ἐν τῷ νόμῳ αὐτοῦ μελετήσῃ ἡμέρας καὶ νυκτός. Ψαλμὸς Α': 2

Δράξασθε παιδείας, μὴ ποτὲ ὀργισθῆ Κύριος καὶ ἀπολείσθε ἐξ ὁδοῦ δικαίας. Ψαλμὸς Β: 12

Ὁ ὠραῖος κάλλει ὁ Ἰωσής, ὁ γυιὸς τοῦ γερολευίτη μέ τ' ἄσπρα μαλλιᾶ, ποῦ κατοικεῖ στ' ἄσπρο σπιτάκι, στήν ἀκτὴ τῆς γαλανῆς θάλασσας, τῆς δοξασμένης Σαλαμίνας τῆς Κύπρου, βρίσκεται τώρα στήν Ἅγια Γῆ. Μένει στὸ σπίτι τῆς θείας του Μαρίας μαζί μέ τό παιδί της, τό ἀνεψάκι του, τὸν Ἰωάννη. Σπουδάζει στή Θεολογική καί Φιλοσοφική Σχολή τοῦ Γαμαλιήλ. Προπαρασκευάζεται γιά θεολόγος. Ἐρμηνευτῆς τοῦ Μωσαϊκοῦ Νόμου, κήρυκας τοῦ λόγου καί τῶν ἐντολῶν καί τῶν βουλῶν τοῦ Θεοῦ. Ἡ δίψα του γιά τὰ Ἱερὰ γράμματα εἶναι μεγάλη. Στὸ λόγγο τό διψασμένο ἐλάφι, τρέχει νά βρῆ τό γάργαρα κρῦο νερό, στὸν κόλπο τῆς ρεματιᾶς, γιά νά σβύσῃ τή δίψα του. Καί ὅταν τό βρῆ τήν σβύνει πίνοντας κρῦο καί δροσερὸ νερό.

Ἡ διψασμένη γῆ, κάτω ἀπὸ τό λιοπύρι τοῦ οὐρανοῦ, λαχταρᾷ τό μαῦρο σύννεφο, τὴ βροχή, τὴ δροσιὰ τῆς νύχτας καί ὄντας ξεδιψάσει φυτρώνει ὅλα τὰ βότανα, ποῦ ἔκρυβε τό σπόρο τους στά σπλάχνα της. Καί ἡ ψυχή

τοῦ Ἰωσῆ, διψασμένη ἀπὸ τὸν πόθο τοῦ Μεγάλου Θεοῦ, ἀπὸ ἔρωτα ἱερό, προσπαθεῖ νὰ σβύση τὴν ἄγια δίψα της, μανθάνοντας καὶ ὄλο μανθάνοντας θεολογικὰ καὶ φιλοσοφικὰ μαθήματα. Μὰ τοῦ κάκου. Τὸ διψασμένο ἔλαφι μπορεῖ νὰ σβύση τὴ δίψα τοῦ πίνοντας κρύο νερό. Ἡ γῆ μπορεῖ νὰ ξεδιψάση μὲ τὲς βροχὲς καὶ νὰ βλάστηση τὰ βότανά της. Μὰ ἡ διψασμένη ψυχὴ ὅσο πίνει ἀπὸ τὲς ἀστήρευτες πηγὲς τῆς γνώσης τοῦ Θεοῦ, τόσο πὶο πολὺ διψᾷ. Γιατί αὐτὴ ὄντας πεπερασμένη, θέλει νὰ φθάση τὸ ἄπειρο, τὸν Αἰώνιο Θεό. Μὰ ὁ ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ γίνῃ Θεός. Νὰ μοιάση λιγάκι τοῦ Θεοῦ μάλιστα. Γιαυτὸ ἔχει τὴ δύναμη πίνοντας ἀπὸ τὲς πηγὲς τῆς ἀληθινῆς γνώσης Του, νὰ καρπόφορη τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ.

Μὲ τὸν φίλο του Σαῦλο μέρα καὶ νύχτα μελετᾷ τὲς Γραφὲς τοῦ Θεοῦ. Τὲς μελετᾷ κάτω ἀπὸ τὸ λαμπρὸ φῶς τῆς ἡμέρας καὶ τὸ ἀμυδρὸ καὶ ἀδύνατο σκιοφῶς τῆς λυχνίας. Μελετᾷ, σκέφτεται, κρίνει, ἀνατέμνει μὲ τὸ μαχαῖρι τοῦ λογικοῦ, τοῦ ὀρθοῦ νοῦ, καὶ τῆς ὀρθῆς σκέψης, τὰ πάντα ἴσα μὲ ποὺ νὰ βρῆ τὴν ἀλήθεια. Δέχεται τὴ διδασκαλία καὶ τὲς γνώμες τοῦ σοφοῦ του δασκάλου Γαμαλιήλ. Συζητεῖ μὲ αὐτὸν γιὰ τὴν ὀρθότητά τους. Συζητεῖ μὲ τοὺς συμμαθητὲς του ἡρεμα καὶ μὲ ἀγάπη. Συζητεῖ μὲ τὸν γκαρδιακό του φίλο καὶ φλογερὸ συζητητὴ, τὸν φίλο του Σαῦλο. Μαζί του ξοδεύει σχεδὸν ὅλη τὴ μέρα στὴ Σχολὴ καὶ τὰ βράδυα σπίτι, μελετώντας τὸ θεόγραφο Νόμο, τοὺς Προφῆτες καὶ ὅλα τὰ ἄλλα Ἱερὰ Βιβλία. Μαζί του ἐγκύπτει στὴ φιλοσοφία τῶν Ἑλλήνων καὶ Ρωμαίων καὶ Αἰγυπτίων καὶ Χαλδαίων, σ' ὅλη τὴ γνώση τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσης. Σ' ὅλη τὴ γνώση ποὺ ἀπόκτησε ὁ ἄνθρωπος κάτω ἀπὸ τὸν οὐρανὸ ἀπὸ καταβολῆς ἀνθρώπου ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, ἀπὸ τὲς περασμένες γενεὲς ἴσα μὲ τότε ποὺ τοὺς τῆνε πρόσφερε ἡ Σχολὴ τοῦ σοφοῦ Γαμαλιήλ. Οἱ μελέτες προχωροῦν καὶ τὸ θεῖο καὶ Ἅγιο Φῶς τῶν Ἱερῶν Γραφῶν φωτίζει τὸ νοῦ του καὶ τὴν καρδιά του ἀπὸ οὐράνια εὐφροσύνη.

Μέσα στὴ σχολή. Γύρω στὴν ὕπαιθρο χώρα τῆς Ἁγίας Γῆς, ὅπου πλούσια ἢ βλάστηση ὀργὰ σὲ μεγάλα καὶ μικρὰ φυτά. Ὅπου πυρὸς (σίτος) καὶ κριθῆ καὶ ἄμπελοι καὶ συκαὶ καὶ ροαὶ καὶ ἐλαίαι καὶ ἐρέβινθοι καὶ φασίολοι καὶ κέγχρος καὶ κύαμοι καὶ ἡδύοσμον καὶ ἄνηθον καὶ κύμινον καὶ πήγανον καὶ φακὴ καὶ σίναπι καὶ βύσσος καὶ λίνον καὶ πυκρὶς καὶ κάλαμος καὶ ὑάκινθος καὶ κρίνα καὶ νάρκισσοι, καὶ κιννάμωμον καὶ τὰ περιζήτητα

ρόδα τῆς Ἱεριχοῦς καὶ μυροβάλανοι καὶ στύρακες καὶ νάρδοι καὶ τερέβινθοι καὶ μυρσίνοι καὶ ἀκακίαι καὶ ἀλόη καὶ σμύρνα καὶ ἀμυγδαλαὶ καὶ κερατέαι καὶ μηλέαι καὶ συκομορῖραι καὶ συκάμινοι καὶ μετέωροι πανύψηλοι φοίνικες καὶ κέδροι καὶ κυπάρισσοι καὶ ἔλατὰ καὶ πλάτανοι καὶ δρυῖς καὶ πεῦκα καὶ ἰτέαι καὶ ἀψίνθιον καὶ μανδραγόρας καὶ σπάρτον καὶ ὕσσωπος καὶ Κύπρος καὶ κάππαρις καὶ βάτος καὶ ἀκανθαὶ καὶ τρίβολοι καὶ κάθε βότανον καὶ κάθε χόρτος ὑμνεῖ τὸν Θεόν. Ὅπου τὰ ζῶα τῶν ἀγρῶν, τὰ θηρία τῶν δρυμῶν, τὰ ἔρπετὰ τῆς γῆς καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ δοξολογοῦν Αὐτόν. Ὅπου τὴν νύχτα ἡ Φύσις σιωπηλὴ κάτω ἀπὸ τὴν ἀρμονία τοῦ ἔναστρου οὐρανοῦ, μεγαλόπρεπα τὸν εὐχαριστεῖ, γὰρ τὸ θεῖο μεγαλεῖο τῆς Δημιουργίας Του. Παντοῦ καὶ πάντοτε. Ὅπου πορευθεῖ. Ὅπου σταθεῖ. Ὅπου κουρασμένος ζητήσῃ ν' ἀναπαυθῆ. Ὅπου ὁ ὕπνος θὰ κυρίευσῃ τὰ μέλη του καὶ θὰ γύρῃ τὸ κεφάλι του νὰ κοιμηθῆ. Ὅταν τὰ φῶς τῆς ἡμέρας θὰ τὸν ἐξυπνήσῃ γὰρ νὰ συνέχισῃ τὸ ἔργο του. Ὅπου πεινασμένος θὰ ἀναζητήσῃ τροφή γὰρ νὰ δυναμώσῃ τὸ κορμί του. Ὅπου διψασμένος θὰ ἐπιθυμήσῃ νερὸ γὰρ νὰ δροσίσῃ τὰ χεῖλη του. Ὁ νοῦς του, τὸ εἶναι τοῦ ὄλο, εἶναι γεμάτο ἀπὸ τὴ σκέψη τοῦ Αἰώνιου Ζῶντος Ἀληθινοῦ Θεοῦ. Μὲ τὴ σκέψη γεμάτη ἀπὸ τὴν Αἰώνια Αὐτὴ Ἀλήθεια προπαρασκευάζεται χρόνια γὰρ νὰ ὑπηρετήσῃ πιστά, μὲ ὅλη τὴ νειότη του, τὴ ζωὴ του καὶ τὴ ψυχὴ του, τοὺς δρόμους τοῦ Θεοῦ στὸν κόσμον.

ΤΟ ΕΘΝΟΣ ΜΟΥ ΤΟ ΑΠΟΝ ΚΑΙ ΓΛΥΚΥΤΑΤΟΝ

Ἀβραὰμ δὲ γινόμενός ἐστι εἰς ἔθνος μέγα καὶ πολὺ καὶ ἐνευλογηθήσονται ἐν αὐτῷ πάντα τὰ ἔθνη τῆς γῆς. Ἦδεῖν γὰρ ὅν συντάξει τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ καὶ τῶ οἰκῶ αὐτοῦ, μεθ' ἑαυτόν, καὶ φυλάξουσιν τὰς ὁδοὺς Κυρίου, ποιεῖν δικαιοσύνην καὶ κρίσιν, ὅπως ἂν ἐπαγάγῃ. Κύριος ἐπὶ Ἀβραὰμ πάντα ὅσα ἐλάλησεν εἰς αὐτόν. Γενεσ. 18, 18-20.

Συχνὰ ὁ Ἰωσῆς ἀναβαίνει στὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν, τὸ περιώνυμον καὶ ἀγιώτατον ποῦ ἔχει ἀπόστασιν Σαββάτου Ὀδὸν ἀπὸ τὴν Ἱερὰν Πόλιν (1200 μέτρα). Εἰς τὸ ὄρος ὅπου ἡ λεγεὼν τοῦ Τίτου, ποῦ ἐξεπόρθησε, κατέστρεψε καὶ κατέσκαψε τὸ 70 μ. Χ. τὰ Ἱεροσόλυμα, εἶχε τὸ Στρατηγεῖόν της. Ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ βουνοῦ αὐτοῦ, ποῦ εἶναι ἴσα μὲ 1200 μέτρα ἀπάνω ἀπὸ τὴ θάλασσα ἀπελάμβανε ὀρίζοντα πλατὺ καὶ θελκτικὴ γλύκα ματιοῦ. Στὰ πόδια τοῦ ξαπλώνετο ἡ πόλις, ἡ Ἁγία μὲ τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων, καὶ γύρω ἡ

πεδιάδα μὲ τὰ βουναλάκια καὶ τοὺς λόφους, τὲς κοιλάδες, τὰ βουνὰ καὶ τὰ ὄρη, ὁ Ἰορδάνης καὶ ἡ Νεκρὰ θάλασσα. Ὅλα θάμβος καὶ κάλλος καὶ ἡδονὴ τῶν ματιῶν. Εἰς τὸν τόπον αὐτὸν ὁ Ἰωσῆς κάθεται καὶ ἀναπαύεται καὶ σκέπτεται καὶ μελετᾷ. Ἀνοίγει τὸ μεγάλο καὶ φυσικὸ αὐτὸ βιβλίον τῆς Ἱστορίας τοῦ ἔθνους του καὶ διαβάζει τὲς λαμπρὲς σελίδες του. Δὲν βλέπει δρᾶμα, αἰσθάνεται τὴν πραγματικότητα. Βλέπει τὸν Γενάρχη Ἀβραάμ, τὸν ἐκλεκτὸν τοῦ Θεοῦ, νὰ ἐγκαταλείπη τὴν εἰδωλάτρισαν Μεσοποταμίαν καὶ νὰ ἔρχεται μὲ τὴν πεντάμορφη Σάρραν του, στὴν εὐφορὴν κοιλάδα, ποὺ βρίσκεται ἀνάμεσα στὰ δυὸ ξακουσμένα βουνὰ Γαριζὶν καὶ Γεβάλ, κοντὰ στὴν Σιχέμ καὶ νὰ στήνῃ τὲς σκηνές του κάτω ἀπὸ τὴν αἰωνόβια καὶ πανύψηλη δρῦ τοῦ Μαμβρῆ. Μέσα του κυριαρχεῖ θεῖος ἔρως, πλούσια καὶ ἄπειρη ἡ ἀγάπη τοῦ Ζῶντος Ἀληθινοῦ Θεοῦ. Τόσο μεγάλη, ποὺ ὁ Ζῶν Τριαδικὸς Θεὸς ἀμοίβοντάς τὸν, τὸν ἐπισκέπτεται ὑπὸ μορφήν τριῶν πεζοπόρων ἀνθρώπων. Ὁ Ἀβραάμ τρέχει καὶ ὑποδέχεται τοὺς τρεῖς ἀγνώστους πεζοπόρους μὲ τὴν καρδιά του, τοὺς πλένει τὰ πόδια καὶ παραθέτει πλούσιο τραπέζι, ὅπως ἔκαμνε πάντα γιὰ κάθε κουρασμένο περαστικὸ ξένο. Ἐκεῖ ποὺ ἔβλεπε νὰ δύῃ ἡ ζωὴ του γιὰ πάντα κάτω ἀπὸ τὰ γηρατειὰ καὶ τὴ στείρωση τῆς Σάρρας ἀκούει τὸν δημιουργικὸ Λόγον τοῦ Θεοῦ, τὴν ἐπαγγελίαν τῆς Ζωαρχικῆς Τριάδος. Τῷ σπέρματί σου δώσω τὴν γῆν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ Αἰγύπτου ἕως τοῦ ποταμοῦ τοῦ μεγάλου, τοῦ Εὐφράτου. Ὁ Ἀβραάμ ἐπίστευσε. Τοῦ δικαίου ἡ καρδία ἀπλή καὶ ἀπονήρευτη λέγει καὶ ἀκούει μονάχα τὴν ἀλήθεια. Ἡ Σάρρα μπορεῖ νὰ γελᾷ ξεύροντας τί θὰ πῆ φυσικὸς νόμος σὲ μιὰ γυναῖκα ἀνάμεσα στὰ 14 καὶ τὰ 50 χρόνια καὶ τί θὰ πῆ νὰ πέρασης τὰ 50, ὅποτε ἡ φύτρα τῆς ζωῆς στὴ γυναῖκα σβύνει. Μὰ Ἐκεῖνος ποὺ δημιούργησε τοὺς φυσικοὺς νόμους μπορεῖ καὶ νὰ τοὺς ἀναστέλλει. Ὁ λόγος τοῦ εἶναι πιὸ δυνατὸς ἀπὸ αὐτούς. Καὶ ἡ Σάρρα τῶν 90 χρόνων ἀπόκτησε ξανὰ φύτρα ζωῆς. Συνέλαβε καὶ γέννησε τὸν Ἰσαὰκ καὶ ἐκυφόρησε τὸ ἔθνος τὸν πρωτότοκον τοῦ Θεοῦ, τὸν εὐλογημένον Ἰσραήλ, διὰ τοῦ ὁποίου ὅλες οἱ φυλὲς τῆς γῆς θὰ εὐλογοῦντο ἀπὸ τὸ Θεό. Καὶ ὁ Ἰωσῆς ἔβλεπε τὸ θαῦμα συντελούμενον.

Ὁ Ἀβραάμ ἐγέννησε τὸν Ἰσαὰκ, καὶ ὁ Ἰσαὰκ ἐγέννησε τὸν Ἰακώβ, καὶ ὁ Ἰακώβ τοὺς δώδεκα ἀδελφούς. Καὶ οἱ δώδεκα ἔγιναν ἐξήκοντα. Καὶ οἱ ἐξήκοντα ἦλθον εἰς γῆν Αἰγύπτου, ὅταν τοὺς προσεκάλεσεν ὁ πάγκαλλος

καὶ σεμνότατος καὶ ἠθικώτατος τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ τῆς γῆς, ὁ Ἰωσήφ. Καὶ ἔμειναν εἰς τὴν γῆν τῆς Αἰγύπτου 250 χρόνια καὶ ἔγιναν 600 χιλιάδες χωριστὰ οἱ γυναῖκες καὶ τὰ παιδιὰ καὶ οἱ δοῦλοι. 600 χιλιάδες ἄνδρες. 600 χιλιάδες δοῦλοι τῶν Αἰγυπτίων, καταστεναζοντες κάτω ἀπὸ φοβερὰς ἀγγαρίες, κακουχούμενοι καὶ μαστιγούμενοι ὡς ὑποζύγια. Δὲν ἦσαν ἐλεύθεροι πολῖται. Δὲν ἔζων εἰς ἐλευθέραν Πατρίδα καὶ γῆν, ὡς ἐλεύθερον ἔθνος, τοῦ σπιτιοῦ των καὶ τῶν πεπρωμένων των. Ἡ ἐπαγγελία ὅμως τοῦ Θεοῦ ζῆ. Ἀρχίζει νὰ παίρνη σάρκα καὶ ὅσῃ καὶ αἷμα καὶ ζωὴ. Τί καὶ ἂν οἱ φοβεροὶ Φαραὼ ἔχουν ἀνάγκην ἀπὸ δούλους ὅπως καὶ ἀπὸ κτήνη; Ὅπως δὲν ἐλευθερώνουν τὰ κτήνη, δὲν ἀφήνουν ἐλεύθερους γὰρ φύγουν διὰ τὴν πατρίδα τῶν καὶ τοὺς Ἑβραίους γιατί τότε ποῖοι θὰ τοὺς δουλεύουν; Ἀλλὰ τὸ χέρι τοῦ Θεοῦ ὅταν κινηθῆ πρὸς ἐκδίκησιν, θὰ ἐκδικηθῆ φοβερά. Ποιὰ ἀνθρώπινη ψυχὴ καὶ καρδιὰ σκληρὴ καὶ τολμηρὴ δὲν μπορεῖ νὰ ἀντισταθῆ; Καμμιά! θὰ λυώσῃ ὅπως τὸ κερί. Ὁ Θεὸς διατάττει διὰ τοῦ Μωϋσέως τὸν Φαραὼ νὰ ἀφήσῃ τοὺς Ἑβραίους ἐλεύθερους νὰ φύγουν. Ἐκεῖνος ἀρνεῖται. Παρακούει τὴ διαταγὴ τοῦ Θεοῦ. Ἀρχίζει ἡ τιμωρία. Ἡ ράβδος τοῦ Μωϋσῆ γίνεται φίδι, μὰ ὁ Φαραὼ κάμνει τὴν καρδιά του, πῶς σκληρὴ ἀπὸ τὴν καρδιὰ τοῦ φιδιοῦ.

Τὸ νερὸ τοῦ Νείλου γίνεται αἷμα, τὰ ψάρια ψοφοῦν, ὁ ποταμὸς βρωμά, ὁ κόσμος διψᾷ, μὰ ὁ Φαραὼ εἶναι σκληροτράχηλος καὶ δὲν τὸν ἐνδιαφέρουνε τὰ δεινὰ του κόσμου. Οἱ ποταμοὶ καὶ οἱ κάμποι καὶ τὰ σπῖτια καὶ οἱ κοιτῶνες καὶ οἱ κλῖνες καὶ τὰ ψωμιὰ καὶ τὰ φαγητὰ γεμίζουν ἀπὸ ἀηδιασμένους βατράχους καὶ ἡ ζωὴ τοῦ κόσμου γίνεται ἀνούσια καὶ πικρὴ, μὰ ὁ Φαραὼ ἀπολαμβάνει κοροϊδεύοντας τοὺς ἀπεσταλμένους τοῦ Θεοῦ, τοὺς ἐκλεκτοὺς του Θεοῦ, τὸν Μωϋσῆ καὶ Ἀαρῶν.

Οἱ σκνῖπες καὶ οἱ κυνόμυγες βγαίνουν σὰν σύννεφα ἀπὸ τὴ γῆ καὶ προσβάλλουν τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ κτήνη καὶ ἀνάπαυσιν σώματος καὶ ζωῆς δὲν εὐρίσκουν, μὰ ὁ Φαραὼ σκέπτεται ὅτι θὰ χάσῃ τοὺς δούλους του, καὶ δὲν θὰ μαζεύῃ εἰς τὰ ταμεῖά του τόσα ὅσα θησαυρίζει τώρα.

Θάνατος μέγας καὶ φοβερὸς θερίζει τὰ κτήνη καὶ τὰ ὑποζύγια καὶ τὰ πρόβατα καὶ τὰς καμήλους, καὶ ὅλα τὰ ζῶα τῶν Αἰγυπτίων, μὰ ἡ καρδιὰ τοῦ Φαραὼ ἐβάρυνε, ἔγινε πέτρα σκληρὴ, ὅπως ὁ Αἰγυπτιακὸς γρανίτης καὶ δὲν τὸν μαλάσσει ὁ σκληρὸς καῦμος τοῦ κόσμου.

Μαῦρος κονιορτὸς ἐγένετο τὴν ἀτμόσφαιραν καὶ προσέβαλε τὰ κτήνη καὶ τοὺς ἀνθρώπους καὶ τοὺς ἐπροξένησε ἔλκη, καυτερὲς φλύκταινες καὶ πυορροοῦσες πληγές. Μὰ τί καὶ ἂν ὁ κόσμος πονῆ; Ὁ πόνος του δὲν ἀγγίζει τὴν καρδιὰ τοῦ Φαραώ.

Χάλαζα μεγάλη, ποὺ ποτὲ δὲν εἶδεν ὁ κόσμος παρόμοια, μὲ βροντὲς καὶ ἀστραπές, συνέτριψε καὶ κατέστρεψε τὰ δένδρα καὶ τὰ κτήνη τῶν ἀγρῶν. Μὰ τί καὶ ἂν ἡ καρδιὰ τοῦ κόσμου συντρίβεται μὲ τὰ παθήματα; Ἡ καρδιὰ τοῦ ἄρχοντος Φαραώ πυρούται μὲ τὴν ἀκαμψίαν, ποὺ πηγάζει ἀπὸ τὴν ἀναισθησίαν, πρὸς τὸν πόνον ἐκείνων ποὺ κυβερνᾷ.

Χορτοφάγος ἀκρίδα ἐσκέπασε σὰ μαῦρο σύννεφο τὴ γῆ τῆς Αἰγύπτου καὶ κατεβρόχθισε κάθε χλωρὸ χόρτο καὶ δένδρο. Μὰ ἡ καρδιὰ τοῦ ἄρχοντος Φαραώ δροσίζεται μὲ τοὺς πόνους τῶν ὑπηκόων του ποὺ κατεστράφησαν.

Θύελλα καὶ μαύρη σκοτεινιά ἐσκέπασε τὴ γῆ τῆς Αἰγύπτου γιὰ τρεῖς μέρες. Τί ὅμως καὶ ἂν ἐμαύρισαν οἱ καρδιὲς τῶν παιδιῶν τῆς Αἰγύπτου ; Τὴν καρδιὰ τοῦ ἄρχοντος Φαραώ δὲν τὴν ἀγγίζουν οἱ πόννοι τους. Κανένας ἄρχοντας δὲν μπορεῖ νὰ αἰσθανθῆ τὲς ἀνάγκες καὶ τοὺς πόνους τοῦ λαοῦ του, ἂν δὲν βασιλεύη μέσα του ἡ φωνὴ τοῦ Οὐράνιου Θεοῦ καὶ Πατρός. Καὶ τὴν καρδιὰ τοῦ θεομάχου Φαραώ δὲν τὴν φωτίζει καμιὰ τέτοια ἀχτίδα. Ἄλλὰ ἔρχεται ἡ τελευταία καὶ φοβερὴ πληγὴ, ποὺ θὰ λυώσῃ τὴν καρδιὰ τοῦ σκληροῦ Φαραώ, γιατί θὰ ἀγγίξῃ τὸ παιδί του, γιατί θὰ πόνεσῃ καὶ αὐτὸς ὅπως ἐπόνεσαν ὅλοι οἱ Αἰγύπτιοι. Μαῦρος καὶ φοβερὸς θάνατος ἀπλώνει τὸ ἀχόρταγο δρεπάνι του σ' ὅλα τὰ πρωτότοκα παιδιὰ τῶν Αἰγυπτίων, καὶ σ' αὐτὸ τὸ μονάκριβο καὶ πολυαγαπημένο παιδί τοῦ Φαραώ. Δὲν ἔμεινε σπίτι ποὺ δὲν ἐμαύρισε. Καὶ ἔλυωσεν ἡ πέτρινη καρδιὰ τοῦ Φαραώ, ὅπως λυώνει τὸ κερὶ στὴ φωτιά, καὶ ἐξέδωκε διαταγὴ νὰ σπάσουν οἱ μαῦρες ἀλυσίδες τῆς δουλείας τῶν Ἑβραίων. Καὶ ἀφέθησαν οἱ Ἑβραῖοι ἐλεύθεροι καὶ ἔφυγαν μὲ τὲς γυναῖκές τους καὶ τὰ παιδιά τους καὶ τοὺς δούλους τους καὶ τὰ κτήνη τους καὶ ὅλα τὰ ὑποστατικά τους γιὰ νὰ φτιάξουν ἐλεύθερο ἔθνος, ἐλεύθερη πατρίδα, νὰ ζήσουν σὲ ἐλεύθερη γῆ, κάτω ἀπὸ τὴ σκέπη τοῦ Θεοῦ. Μὲ τέτοια δύναμη καὶ τέτοια θαύματα ὁ Παντοδύναμος Θεὸς κτυπᾷ καὶ τιμωρεῖ τοὺς ἄδικους λαοὺς καὶ τοὺς ὑπερήφανους αὐτοκράτορες καὶ ἄρχοντες. Μὲ τέτοια ὑπεράνθρωπη δύναμη ἐλευθερώνει δούλους λαοὺς, ποὺ εἶναι πιστοὶ

λάτρεις του και τοὺς κάμνει πρώτους στὸν πολιτισμὸ και στήν ἀνάπτυξη, ἀνάμεσα στοὺς πρώτους λαοὺς τῆς γῆς.

Καὶ ἔβλεπε τὴν θεϊαν ὀπτασίαν ὃ Ἰωσήσ νὰ συνεχίζεται. Ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ, ὃ εὐλογημένος, ὃδηγεῖται τὴν ἡμέραν μὲ στήλην νεφέλης και τὴν νύκτα μὲ στήλην πυρὸς εἰς τὴν εὐλογημένη γῆ του. Τί και ἂν ὃ ἀδιφάγος, πλεονέκτης και σκληρόκαρδος Φαραὼ μετανοεῖ γιατί ἀφῆκε ἐλεύθερους τοὺς Ἰσραηλίτες νὰ φύγουν και σπεῦδει ἐποχούμενος μὲ τὰ ἄρματα και τοὺς Ἴππεῖς του και τοὺς τοξότες του και τοὺς ἀκοντιστές του και τοὺς φοβεροὺς δρεπανιφόρους του, νὰ ὀδήγησ πῖσω σε φρικτὴ δουλεία τὸ θεόκλητον λαὸ; Τιμωρία σκληρὴ τὸν ἀναμένει. Τάφος φρικτός, ὃ ὑγρὸς πόντος, ἡ Ἐρυθρὰ θάλασσα τὸ μνημὰ του, ἀνοίγει νὰ τὸν ἀγκαλιάσῃ, νὰ τὸν πνίξῃ, νὰ τὸν τιμωρήσῃ. Ἡ Ἐρυθρὰ θάλασσα, μητέρα στοργικὴ, ἀνοίγει τὰ σπλάγχνα της και γίνεται ξηρὰ γιὰ νὰ διαβῆ ὃ ἐκλεκτὸς λαὸς τοῦ Θεοῦ, δίχως νὰ βραχοῦν τὰ πόδια του και νὰ περάσῃ ἐλεύθερος, στήν ἐλεύθερη πατρίδα του. Ἡ Ἐρυθρὰ θάλασσα, τιμωρὸς και ἐκδικητρία, ἀνοίγει τὸ στόμα της γιὰ νὰ καταπιῆ και νὰ στείλῃ στήν ἄβυσσο τὰ τρομερὰ και ὑπερήφανα στρατεύματα και τὸν Φαραὼ πανστρατεῖα και ἵππους και ἄρματα και βασιλεῖς και στρατηγοὺς και στρατιῶτες και βοηθοὺς και γιὰ νὰ σβύσῃ γιὰ πάντα κάθε ἀπειλὴ ἐναντία στὸν λαὸ τοῦ Θεοῦ. Καὶ τώρα οἱ Ἑβραῖοι ἐλεύθεροι, ψάλλουν ἐπινίκεια τραγούδια και ὕμνους και εὐχαριστήριες ᾠδὲς και δοξολογίες στὸν Σωτῆρα Θεὸ τους. Καὶ ἡ Μαριὰμ ἡ προφήτης, ἡ ἀδελφὴ του Μωϋσέως και τοῦ Ἀαρῶν, σύρει τὸ χορὸ τῶν Ἑβραίων γυναικῶν και ψάλλουν και ὕμνοῦν και δοξολογοῦν και εὐχαριστοῦν μὲ τύμπα και χοροὺς τὸν ἐπινίκειον ὕμνον :

Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται. Ἴππον και ἀναβάτην ἔρριψεν εἰς θάλασσαν. Βοηθὸς και σκεπαστῆς ἐγενετό μοι εἰς σωτηρίαν. Οὗτός μου Θεὸς και δοξάσω αὐτόν. Θεὸς τοῦ πατρός μου και ὑψώσω αὐτόν.

Ἡ χάρις και ἡ εὐνοια τοῦ Θεοῦ εἶναι ἄπειρος, και ἡ ἀγάπη Του και τὸ ἔλεός Του ἀνεξάντλητον. Ἀναφαίνεται ὃ Θεὸς ὃ Ἅγιος στὸ Ὅρος τὸ Σινᾶ τὸ καπνίζον και φλογῶδες και δίδει τὸ θεόγραφο Νόμο εἰς τὸν Μωϋσέα γιὰ νὰ τοὺς διαπαιδαγώγησῃ, νὰ τοὺς προπαρασκευάσῃ και νὰ τοὺς ἀνυψώσῃ ἠθικῶς και πνευματικῶς και νὰ τοὺς καταστήσῃ ἱκανοὺς νὰ δεχθοῦν τὸν ἀπεσταλμένο τοῦ Θεοῦ και τὴν διδασκαλία του.

Τοὺς ὀδηγεῖ μέσα ἀπὸ ἀμμώδη καὶ πυρίκαυστον ἔρημον γιὰ νὰ τοὺς σκληραγώγησῃ, νὰ τοὺς κάμῃ ἀνώτερους ἀπὸ τὲς ὑλικὲς ἐπιθυμίες, νὰ νικοῦν τὰ πάθη τους τὰ σωματικὰ γιὰ νὰ γίνουν ἱκανοὶ νὰ ἀντιληφθοῦν, νὰ δεχθοῦν, νὰ ἐκτιμήσουν, νὰ ἀγαπήσουν, νὰ ἀπολαύσουν τὴν ἀνώτερη ἠθικὴν διδασκαλίαν τοῦ Ἐρχομένου Μεσσίας καὶ τὴν ζωὴν τῆς ἀγιότητος αὐτοῦ, ποὺ θὰ ἀποκάλυψῃ στοὺς ἀνθρώπους.

Βρέχει τὲς πνευματικὲς καὶ ὑλικὲς χάριτές Του πλούσια. Τοὺς ποτίζει μὲ δροσερὸ νερό, ὅταν τὸ νερὸ τῆς ἐρήμου εἶναι πικρό. Καὶ ὅταν δὲν ἔχει ἐντέλλεται τοῦ Μωϋσέως καὶ ἀναβλύζει πλούσιο ἀπὸ ξηρὸ βράχο. Τοὺς τρέφει μὲ μάννα καὶ ὀρτύκια, δὲν ἔχουν ποὺ νὰ εὔρουν τροφή. Ἰοβόλοι ὄφεις τοὺς δάκνουν καὶ τοὺς θεραπεύει, ὅταν ἀτενίσουν ἐσταυρωμένον χαλκοῦν ὄφιν. Τοὺς διδάσκει μὲ κακουχίες, μὲ θυσίες, μὲ τιμωρίες, μὲ λόγια γλυκὰ καὶ πατρικά, μὲ λόγια γεμάτα ἀπειρὴ ἀγάπη καὶ κάποτε μὲ λόγια σκληρὰ καὶ φοβέρες, ὅτι τὰ ἱερά, τὰ ὅσια καὶ τὰ μεγάλα ἰδανικά: ἡ πίστις στὸν Ἀληθινὸ Θεό, ἡ ἀγάπη στὴν Πατρίδα, τὴν Οἰκογένεια, τὴν Πολιτείαν, τὸ ἔθνος μὲ τοὺς ἐλεύθερους πολῖτες, δὲν ἀποκτοῦνται παρὰ μονάχα μὲ τραχεῖς ἀγῶνες, καὶ μὲ μεγάλες θυσίες. Ὁ ἄνθρωπος τελειοποιεῖ τὴ ζωὴν του μὲ θυσίες καὶ ἀγῶνες. Μὲ ἀγῶνες καὶ θυσίες παύει ἀπὸ τοῦ νὰ εἶναι ἀνθρώπινο κτῆνος καὶ γίνεται πνεῦμα, αἴματος ἀγγελος, παιδί τοῦ αἴματος Θεοῦ. Ἔτσι εὐρίσκει τὸν ἀπόλυτον προορισμόν του, ἐνώνεται μὲ τὸ Θεό. Καὶ κατόπι ἀπὸ 40 χρόνων δοκιμασίας, θυσίας, ἀγῶνες, προπαρασκευές, ἀφοῦ ἀφήσανε τὴν ἔρημον κάθε κακὴ κληρονομία, τὴν φαύλη ὑλικὴν ζωὴν ποὺ συνηθίσανε στὴν Αἴγυπτον μπαίνουν τροπαιοφόροι καὶ κατοικοῦν τὴ γῆν ποὺ τοὺς ὑποσχέθη ὁ Θεός. Γίνονται ἔθνος ἐλεύθερον, ἅγιον, περιούσιον λαὸς τοῦ Θεοῦ.

Ὁ ΘΕΟΣ ΔΙΔΑΣΚΕΙ ΚΑΙ ΠΑΙΔΑΓΩΓΕΙ

Προτοῦ δὲ ἐλθεῖν τὴν πίστιν ὑπὸ νόμον ἐφρουρούμεθα συγκλειόμενοι εἰς τὴν μέλλουσαν πίστιν ἀποκαλυφθῆναι. Ὡστε ὁ νόμος παιδαγωγὸς ἡμῶν γέγονεν εἰς Χριστόν, ἵνα ἐκ πίστεως δικαιωθῶμεν. Πρὸς Γαλάτας 3, 23-25.

Ἐκεῖ ἑπάνω στὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν ἀκούει μέσα ἀπὸ τοὺς περασμένους αἰῶνες τὴ φωνὴν τοῦ Θεοῦ νὰ διδάσκῃ καὶ νὰ παιδαγωγῇ ὡς φιλόστοργος πατέρας, τοὺς προπάτορές του. Ἄκουε Ἰσραήλ. Ἐγὼ ὁ οὐράνιος σου

πατέρας ἡ ἀρχὴ καὶ ὁ σκοπὸς τῆς ζωῆς σου, θέλω νὰ μὲ λατρεύης πιστὰ καὶ νὰ τηρῆς τὰς ἐντολὰς μου.

*Ἐγὼ εἰμὶ Κύριος ὁ Θεός σου, οὐκ ἔσονται σοι Θεοὶ ἕτεροι πλὴν ἐμοῦ. Οὐ ποιήσεις σεαυτῷ εἰδῶλον οὐδὲ παντὸς ὁμοίωμα, ὅσα ἐν τῷ οὐρανῷ ἄνω καὶ ὅσα ἐν τῇ γῆ κάτω καὶ ὅσα ἐν τοῖς ὕδασις ὑποκάτω τῆς γῆς οὐ προσκυνήσεις αὐτοῖς, οὐδὲ μὴ λατρεύσης αὐτοῖς. Ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου, ἐξ ὅλης καρδίας σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς δυνάμεώς σου. Καὶ ἔσται τὰ ῥήματα ταῦτα ὅσα ἐγὼ ἐντέλλομαι σοὶ σήμερον ἐν τῇ καρδίᾳ σου καὶ ἐν τῇ ψυχῇ σου. Καὶ προβιάσεις αὐτὰ τοὺς υἱούς σου καὶ λαλήσεις ἐν αὐτοῖς καθήμενος ἐν ὄκῳ καὶ πορευόμενος ἐν ὁδῷ καὶ κοιταζόμενος καὶ διανύμενος. Καὶ ἀφάψεις αὐτὰ εἰς σημεῖον ἐπὶ τῆς χειρός σου καὶ ἔσται ἀσάλευτον πρὸ ὀφθαλμῶν σου; **Δεῦτ. στ' . 4-9.***

Νὰ ἀγαπᾷς Κύριον τὸν Θεόν σου, πιὸ πολὺ ἀπὸ τὴ ζωὴ σου. Γιατί ἡ ζωὴ σου χωρὶς τὴν ἀγάπη Μου δὲν ἔχει οὔτε ἀξία οὔτε νόημα. Εἶσαι ὕλη καὶ πνεῦμα. Πρόσεξε νὰ μὴ γίνῃς δοῦλος τῆς ὕλης καὶ νὰ λατρεύῃς τὰ ἐπινοήματα τῆς φαντασίας σου καὶ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν σου. Νὰ μὴ σὲ παραπλάνησῃ ἡ δόξα τῆς δημιουργίας μου: ὁ κάταστρος οὐρανόσ, τὰ ζῶα τῆς ξηρᾶς καὶ τῆς θάλασσης, τὰ δένδρα καὶ τὰ φυτὰ τοῦ ἀγροῦ, οἱ στεριεῖς καὶ οἱ θάλασσοι μὲ τὰς καλλονὰς τους, ὅλος ὁ φυσικὸς κόσμος καὶ αἱ δυνάμεις του, τὸ σύμπαν ποὺ ὑμνεῖ τὴν δόξαν μου, γιατί αὐτὰ ὅλα, πάσα πνοὴ καὶ πάσα κτίσις εἶναι δημιουργήματά μου. Ἐγὼ εἶπα καὶ ἔγιναν, γίνονται καὶ θὰ γίνωνται. Ὁ λόγος Μου εἶναι δημιουργὸς καὶ νόμος. Νόμος φυσικὸς καὶ ἠθικὸς ποὺ ταῦτα κυβερνᾷ ὅλα. Ἐγὼ ἀνακαλῶ τὸν λόγον Μου καὶ ὅλα ἐκλείπουν καὶ ἐξαφανίζονται. Ἐσὺ λαὸς ἅγιος καὶ ἐλεύθερος μὲ ἐλεύθερη σκέψη καὶ βούληση, κορωνὶς τῆς δημιουργίας Μου, ἰσότιμος ἀγγέλων, δὲν ἀξίζει νὰ γίνῃς δοῦλος τῆς ὕλης καὶ λησμονώντας Ἐμὲ τὸν Πατέρα του, νὰ καταπροδίδῃς τὴν δυνάμη Μου, ποὺ κατοικεῖ μέσα σου καὶ νὰ τρέχῃς ξοπίσω λατρεύοντας ὅτι εἶναι κατώτερό σου. Κάθε παλμὸς τῆς καρδιᾶς σου πρέπει νὰ δοξάζῃ τὸ Δημιουργὸ καὶ ὄχι τὰ δημιουργήματά του. Σὲ ἔπλασα καὶ σὲ ἐπροίκισα μὲ δυνάμεις ἱκανὲς γιὰ νὰ γίνῃς ἄξιος τῆς ἀγάπης Μου. Εἰκόνα Θεοῦ ὀλοζώντανῃ ἐπάνω στὴ γῆ. Ὅπως τὸ φῶς ἀκολουθεῖ τὴν φωτοδότρα πηγὴ του, τὸν ἥλιο, ἔτσι καὶ ἐσὺ νὰ ἀκολουθῆς

τὸν Θεὸ καὶ τὰς ἐντολὰς Του. Τὸ ὄνομά Του τὸ ἅγιο νὰ γεμίξη τὴν σκέψη σου, γιατί τότε μονάχα θὰ ἐκτελεῖς τὰ ἱερά, τὰ ὄσια καὶ τὰ δίκαια.

Μνήσθητι τὴν ἡμέραν τοῦ Σαββάτου ἁγιάζειν αὐτήν. Ἐξ ἡμέρας ἔργα καὶ ποιήσεις πάντα τὰ ἔργα σου. Τῇ δὲ ἡμέρᾳ τῇ ἑβδόμῃ Σάββατα Κυρίω τῷ Θεῷ σου.

Ἐξη ἡμέρες θὰ ἐργάζεσαι γιὰ τὸν ἑαυτό σου, θὰ δουλεύης τίμια γιὰ νὰ συντηρῆς τὴ ζωὴ σου καὶ τὴν οἰκογένειά σου. Στὴ δουλειὰ θὰ βρίσκης εὐχαρίστηση, γιατί μὲ αὐτὴ θὰ ἱκανοποιῆς ἐσωτερικὴ δημιουργικὴ ὁρμή, ποὺ ἐνέβαλα στὴν ἀνθρώπινη φύση. Μιὰ μέρα ὅμως μονάχα τὴν ἑβδομάδα θὰ ἀναπαύεσαι καὶ θὰ ἐπικοινωνῆς μαζί Μου. Αὐτὴ τὴν μέρα θὰ καθαρίζης τὸν ἑαυτό σου ἀπὸ τὴν ρυπαρότητα τῶν ἀσχολιῶν σου μὲ τὴν ὕλη.

Ἐνθυμοῦ πάντα. Δὲν εἶσαι μόνο ὕλη ἀλλὰ καὶ πνεῦμα. Τὴν μέρα αὐτὴ θὰ ἀναπαύης τὸν κουρασμένο ἀπὸ τὰς ἀσχολίες ὄργανισμό σου, θὰ τὸν ζωογονῆς. Συγχρόνως θὰ καθαρίζης καὶ τὴ ψυχὴ σου. Τὸ πνεῦμα σου θὰ τὸ λούης στὸ θεῖο Φῶς τῆς πιστῆς λατρείας καὶ τῆς προσευχῆς, ποὺ θὰ καθαρίζη καὶ θὰ φωτίξη ὅλη σου τὴν ὕπαρξη. Μὲ τὴν ἀνάπαυση καὶ τὴν ἀναγέννηση αὐτὴ θὰ μεταφέρης στὴν ἐργασία σου οὐράνιο φῶς, ποὺ θὰ φωτίξη τοὺς δρόμους τῆς ζωῆς σου. Ἔτσι θὰ τελειοποιῆσαι καὶ θὰ ἐκπολιτίζεσαι στὰς καθημερινές σου ἀσχολίες καὶ ἀναστροφές μὲ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους καὶ θὰ γίνεσαι ἄξιος τοῦ Θεοῦ.

Ἄκουε λαέ Μου: Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶναι παιδιὰ Μου καὶ ἴσοι ἐνώπιόν Μου. Τὴν ἡμέραν τοῦ Σαββάτου δὲν θὰ τὴν τιμᾷς καὶ δὲν θὰ τὴν ἁγιάζης μόνος σου. Ἀλλὰ καὶ ἡ γυναῖκά σου καὶ τὰ παιδιὰ σου καὶ οἱ δοῦλοι. Ὅλοι θὰ ἀναπαύεσθε καὶ θὰ εὐφραίνεσθε εἰς τὴ μετὰ τοῦ Θεοῦ πνευματικὴ κοινωνία.

Ἄκουε λαέ Μου: θὰ ἔρχεσαι τακτικὰ εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Μὲ χέρια φορτωμένα καὶ ὄχι εὐκαιρα. Ὅ,τι μπορεῖς, θὰ προσφέρης. Τὰ καλύτερα προϊόντα σου μὲ τὴν καρδιά σου σὰν τὸν Δίκαιον Ἄβελ καὶ ὄχι ὡσὰν τὸν ἀδελφοκτόνο Κάιν θὰ προσφέρης καὶ θὰ χαίρεσαι. Δὲν θὰ λυπᾷσαι. Τίποτε δὲ θὰ χάνης, θὰ σοὺ τὰ ἐπιστρέφω ἑκατονταπλάσια, θὰ προσφέρης εἰς τὸν Οἶκον τοῦ Θεοῦ τὰς ἀπαρχὰς τῶν πρωτογεννημάτων τῆς γῆς σου. Ἔτσι θὰ συνδέεσαι καὶ ὕλικά πάντα μαζί μου καὶ θὰ συντηρῆται ὁ Οἶκος τοῦ Θεοῦ.

Ἄκουε λαέ Μου : Οὐ λήψει τὸ ὄνομα Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου ἐπὶ ματαίῳ. Δὲν θὰ ὀρκίζεσαι στὸ ὄνομά Μου γιὰ νὰ σκεπάζης τὲς ἀνομίες σου καὶ τὲς ἀδικίες σου. Τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου, ἵνα εὖ σοὶ γένηται καὶ ἵνα μακροχρόνιος γένη ἐπὶ τῆς γῆς .

Ὁ Θεὸς ἐδημιούργησε τὴν οἰκογένεια γιὰ νὰ θεμελίωση πάνω σ' αὐτὴ τὸ ἔθνος. Γιατὸ ἡ οἰκογένεια πρέπει νὰ εἶναι ποτισμένη μὲ τὴν πίστη στὸν ἀληθινὸ Θεό. Ἡ οἰκογένεια εἶναι τροφοδότρα τῆς ἐθνικῆς ζωῆς. Εἶναι ἡ κλίμακα ποὺ συνδέει τὸν οὐρανὸ μὲ τὴ γῆ, ποὺ μὲ αὐτὴ οἱ ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ μεταφέρουν τὲς εὐλογίες Τοῦ ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους. Εἶναι ὁ δρόμος ποὺ βαδίζουν οἱ ἄνθρωποι γιὰ νὰ γίνουν ἄγγελοι, ἅγιοι, μάρτυρες, ὄσιοι, δίκαιοι καὶ νὰ ἀνάβουνε στὸν οὐρανό.

Στὸ σπίτι ὁ Θεὸς τὰ θέλει ὅλα ἀγνά, καθαρὰ, ἄμωμα, ἀνεπίληπτα, εἰλικρινῆ, ἄψογα, ἅγια στὸν ὑπέρτατο βαθμό, θέλει τὰ παιδιά νὰ τιμοῦν τοὺς γονεῖς τους, γιὰ νὰ εὐτυχοῦνε καὶ νὰ μακροημερεύουνε. Ἐκεῖνος ποὺ ἀτιμάζει καὶ κακολογεῖ τὸν πατέρα του καὶ τὴν μητέρα του, εἶναι καταραμένος, γιατί μέσα στὸ σπίτι δὲν πρέπει νὰ κυριαρχῆ τίποτα ἄλλο παρὰ ἀγάπη ἄδολη καὶ μόνο ἀγάπη. Εὐλογημένος εἶναι ἐκεῖνος ποὺ μπαίνει στὸ σπίτι του μὲ ἀγάπη, καὶ τὸ ζεσταίνει μ' αὐτὴ, ὅπως ζεσταίνουν τὰ πουλιὰ τὰ μικρά τους στὴ φωλιὰ καὶ βγαίνει ἀπὸ τὸ σπίτι του γιὰ νὰ πάη στὴ δουλειὰ τοῦ πάλι γεμάτος ἀγάπη.

Ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτὸν. Χωρὶς ἀγάπη δὲν μπορεῖ νὰ σταθῆ οἰκογένεια καὶ χωρὶς αὐτὴ οὔτε ἔθνος. Γιατὸ θὰ ἀγαπᾶς τὸν πλησίον σου ὅπως καὶ τὸν ἑαυτό σου. Καὶ πλησίον σου εἶναι κάθε ἄνθρωπος.

Οὐκ ἐπιθυμήσεις ὅσα τῷ πλησίον σου ἐστὶν . Ὁ σεβασμὸς γιὰ τὴν περιουσία τοῦ ἄλλου εἶναι μία μεγάλη ἐθνικὴ ἐνοποιητικὴ δύναμη, θεῖον ἔνστικτον ὁδηγεῖ τὸν ἄνθρωπο νὰ ἐργάζεται καὶ ἀπὸ τοὺς κόπους του νὰ δημιουργῆ μεγάλη ἢ μικρὰ περιουσία, κατὰ τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ. Μὲ τὴν περιουσία αὐτὴ ἱκανοποιεῖ τὲς ὑλικὲς καὶ πνευματικὲς του ἀπαιτήσεις καὶ βοηθεῖ τοὺς φίλους του, τοὺς συγγενεῖς του, τὸ χωριό του, τὴν πόλη του, τοὺς πτωχοὺς, τὴν Πατρίδα του.

Ἄκουε περιούσιε λαέ μου. Ἐκεῖνος ποὺ σέβεται, ἀγαπᾶ καὶ λατρεύει τὸ Θεὸ ἀπὸ καρδιᾶς εἶναι εὐλογημένος στὰ χωράφια του. Εἶναι εὐλογημένος

στὰ γεννήματα τῆς γῆς του. Στὰ ποίμνια τῶν προβάτων του καὶ στὲς ἀγέλες τῶν βοδιῶν καὶ τῶν ἄλλων ζώων του. Εἶναι εὐλογημένες οἱ κατοικίες του καὶ οἱ ἀποθῆκές του πάντα γεμάτες. Ὅπου ἐγγίσει τὸ χέρι του φέρει τὴν εὐλογία. Ἡ γῆ ἀνήκει στὸ Θεό. Κανένας δὲν μπορεῖ νὰ πῆ πῶς εἶναι δικιά του, γιατί ἴσα μὲ ποὺ νὰ τὸ πῆ μπορεῖ νὰ μὴ ὑπάρχη στή ζωὴ. Τοῦ Κυρίου ἡ γῆ καὶ τὸ πλήρωμα αὐτῆς. Ὁ Κύριος παραχωρεῖ τὴ γῆ στοὺς ἀνθρώπους. Πληθαίνει τὰ γεννήματά της καὶ τὰ κτήνη της, ὅλα τὰ ἀγαθὰ Του στὸν κόσμος. Ἀνοίγει τοὺς θησαυροὺς Του τοὺς ἀγαθοὺς καὶ τοὺς σκορπίζει ἀλύπητα σ' ὅλο τὸν κόσμος. Εὐλογεῖ ὅλα τὰ δίκαια ἔργα τῶν ἀνθρώπων.

Ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς ἑαυτὸν καὶ πάντα ὅσα ἂν θέλετε ἵνα ποιῶσιν ἡμῖν οἱ ἀνθρώποι οὕτω καὶ ἡμεῖς ποιῆτε αὐτοῖς.

Ἄκουε περιούσιε λαέ Μου. Ὁ Θεὸς μισεῖ τὴν πλεονεξία καὶ τὴν ἀδικία. Δὲν πρέπει νὰ ἐπιθυμήσης ποτὲ τὸ σπίτι τοῦ πλησίον σου. Οὔτε τὴν γυναῖκα του. Οὔτε τὰ χωράφια του καὶ τοὺς κήπους του. Οὔτε τοὺς δούλους του καὶ τὲς δοῦλές του. Οὔτε τὰ πρόβατά του καὶ τὰ ζῶά του. Πάντα θὰ κρίνης καὶ θὰ δικάζης δίκαια. Δὲν θὰ διαπράττης καμὶ ἀδικία. Δὲν θὰ ἀρπάζης ὅ,τι ἀνήκει στοὺς ἄλλους. Δὲν πρέπει νὰ δικαιώνης τὸν ἄδικο καὶ ἀσεβῆ, διαπράττοντας μεροληψίες καὶ παίρνοντας δῶρα. Τὰ δῶρα τυφλώνουν τοὺς ὀφθαλμοὺς ποὺ βλέπουν καὶ ζητοῦν τὸ δίκαιο. Τὰ δῶρα καταστρέφουν καὶ ἐξαφανίζουν τὸ δίκαιο. Ὅταν κληθῆς νὰ κρίνης δὲν θὰ διαστρέψης τοῦ φτωχοῦ τὸ δίκαιο. Δὲν πρέπει νὰ καταφρονῆς τὸν φτωχό. Οὔτε νὰ λέγης ἄδικα λόγια. Δὲν πρέπει νὰ ἀδικῆς καὶ νὰ κλέβης τὸν κόσμο μὲ ψεύτικα μέτρα, καὶ σταθμὰ καὶ ζυγαριές, θὰ ζυγίσης δίκαια, θὰ προσέχης τὰ ζῶα σου, ἔτσι ποὺ νὰ μὴ κάμνουν καμμὶ ζημιὰ ἢ σωματικὴ βλάβη στὸν πλησίον σου. Ἐπικατάρατος ἐκεῖνος ποὺ ὅταν τὸν φωνάζουν νὰ κρίνη τὸ φτωχό, τὸν ὀρφανό, τὴ χήρα καὶ τὸ ξένο τοὺς ἀδικεῖ γιατί εἶναι ἀδύνατοι.

Οὐ ψευδομαρτυρησεις κατὰ τοῦ πλησίον σου μαρτυρίαν ψευδῆ. Οὐ παραδέξῃ ἀκοὴν ματαίαν. Οὐ συγκαθήση μετὰ τοῦ ἀδίκου γενέσθαι μάρτυς ἄδικος.

Δὲν θὰ λέγης ψεύματα γιὰ νὰ βλάβης τοὺς ἄλλους. Δὲν θὰ ψευδομαρτυρῆς γιὰ νὰ χάσῃ ὁ πλησίον σου τὰ πράγματα ὅπου ἐδάνεισεν ἢ ἔδωκεν ἐνέχυρον. Δὲ θὰ διαβάλλης ψευδόμενος τοὺς ἄλλους γιὰ νὰ χάσουν τοὺς φίλους τους, τὲς φιλίες τους, καὶ τὲς κοινωνικὲς τους σχέσεις. Δὲν θὰ

τὸν καταδώσης καὶ δὲν θὰ τὸν κατηγορήσης γιὰ νὰ ἀρπάξουν, νὰ κατάσχουν τὴν περιουσίαν του, νὰ τὸν ἀδικήσουν καὶ νὰ χάσῃ τὰ ὑποστατικά του.

Οὐ κλέψεις .

Δὲν θὰ κλέπτῃς. Ὅ,τι ἔκλεψες, ὅ,τι ἤρπασες, ὅ,τι ἀδίκησες πρέπει νὰ τὸ ἐπιστρέψῃς. Ὁ Θεὸς τότε μόνον θὰ σοῦ συγχώρησῃ ὅταν ἐπιστρέψῃς τὴν ἀρπαγὴν ποὺ ἔκαμες, τὸ ἀδίκημα ποὺ ἀδίκησες. Τὸ ἐνέχυρον ποὺ σοῦ ἐνεπιστεύθησαν καὶ κατεχράσθης. Τὰ χαμένα πράγματα ποὺ εὔρες καὶ δὲν τὰ ἔδωκες. Τὰ πράγματα ποὺ σοῦ ἐνεπιστεύθησαν καὶ ἀπὸ ἀμέλειαν τὰ ἔχασες ἢ τὰ κατέστρεψες. Τὰ πράγματα καὶ τὰ χρήματα ποὺ ἐψευδομαρτύρησες καὶ τὰ ἀφήρεσαν ἀδίκως ἀπὸ τὸν πλησίον σου. Τὸ κεφάλαιο ποὺ σοῦ ἔδωκαν καὶ τὸ κατεχράσθης. Εἰς αὐτὸ πρέπει νὰ πρόσθεσης καὶ τὸ πέμπτον του. Ἄφοῦ κάμεις ὅλα αὐτὰ θὰ ἐξομολογηθῆς γιὰ νὰ σοῦ συγχωρήσῃ ὁ Θεός, καὶ θὰ προσφέρῃς τὰ δῶρᾶ σου καὶ τὲς θυσίας σου εἰς Αὐτόν.

Οὐ μοιχεύσεις .

Δὲν θὰ ἐπιβουλευθῆς τὴν οἰκογενειακὴν τιμὴν τοῦ πλησίον σου. Δὲν θὰ ἀπατήσῃς παρθένον καὶ ἀπροστάτευτον γυναῖκα.

Οὐ φονεύσεις.

Εἶναι καταραμένος ἐκεῖνος ποὺ κτυπᾷ μὲ δόλον τὸν πλησίον του. Εἶναι καταραμένος ἐκεῖνος ποὺ λαμβάνει δῶρα γιὰ νὰ κτυπήσῃ ἓνα ἀθῶο. Δὲν θὰ μισηθῆς τὸν ἀδελφόν σου γιατί τὸ μῖσος ὀδηγεῖ καὶ προπαρασκευάζει τὸν φόνον τοῦ ἀδελφοῦ σου. Ὅταν ἀδικῆθῇ τὸν ἐλέγχῃς μὲ ὅλες σου τὲς δυνάμεις, γιὰ νὰ παύσῃ νὰ ἀδικῆ, νὰ ἐπιστρέψῃ τὰ ἄδικα, νὰ μετανοήσῃ γιὰ νὰ σωθῆ. Γι' ὅλα αὐτὰ δὲν ἀμαρτάνῃς ἐλέγχων καὶ καταδιώκων τοὺς ἀσεβεῖς καὶ ἄδικους. Δὲ θὰ ἐχθρεύεσαι ὅμως καὶ δὲ θὰ ἐκδικῆσαι. Δὲν θὰ ζητῆς τὸ αἷμα τοῦ πλησίον σου, οὔτε θὰ ἀποκτείνῃς τὸν ἀθῶο καὶ τὸ δίκαιον, ἀλλὰ νὰ τὸ ὑπερασπίζεσαι μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς σου.

Ἀφέλετε τὰς πονηρίας, ἀπὸ τῶν ψυχῶν ὑμῶν ἀπέναντι τῶν ὀφθαλμῶν μου. Παύσασθε ἀπὸ τῶν πονηριῶν ὑμῶν. Μάθετε καλὸν ποιεῖν, ἐκζητήσατε κρίσιν, ρύσασθε ἀδικούμενον, κρίνατε ὀρφανὸν καὶ δικαιοῦσατε χήραν.

Ἡ εὐσπλαχνία εἶναι δῶρον τοῦ Θεοῦ. Ζῶμεν γιατί ἔχομεν Θεὸν πολυέλεον καὶ πολυεύσπλαχνον. Ἀπὸ τὸν τρισαγάπητον αὐτὸν Θεόν, ὅπως ἀπὸ μιᾶ ἀστήρευτη πηγῆ, παίρνομεν ὅλα τὰ δῶρα τῆς ζωῆς. Ὁ Θεὸς ἐντέλλεται. Νὰ σπλαχνιζούμαστε, νὰ ἐλεοῦμεν καὶ νὰ βοηθοῦμεν τοὺς ἄλλους καὶ ὅταν ἀκόμη εἶναι ἐχθροὶ μας. Δὲν θὰ φεύγῃς ὅταν θὰ βλέπῃς τὰ ζῶα τοῦ ἐχθροῦ σου νὰ πέφτουν κάτω ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ φορτίου τῶν, θὰ στέκεσαι νὰ τὸν βοηθῆς, νὰ τὰ σηκώῃ καὶ νὰ τὰ ἀνακουφίῃς. Ἡ ἀσπλαχνία εἶναι θηριωδία. Ἐπικατάρατος ἐκεῖνος ποὺ παραπλανᾷ τὸν τυφλὸν στὸν δρόμον. Τοὺς ξένους οὔτε νὰ τοὺς πικραίνετε οὔτε νὰ τοὺς κακοποιῆτε. Ἄν ὁ ἀδελφός σου εἶναι φτωχὸς καὶ δὲν μπορεῖ νὰ ζήσῃ θὰ τὸν βοηθήσῃς. Ὁ ἀδελφός σου πρέπει νὰ ζήσῃ μαζί σου. Τὸν ἀδελφό σου θὰ τὸν δανείζῃς καὶ δὲν θὰ τοῦ παίρῃς τόκους. Δὲν θὰ τοῦ παίρῃς περισσότερα πράγματα ἀπὸ ὅσα τοῦ ἔδωκες. Δὲν θὰ τὸν κακοποιῆς, οὔτε θὰ τὸν βασανίζῃς. Ὁ μισθὸς τοῦ μισθοτοῦ καὶ τοῦ φτωχοῦ ἐργάτου σου δὲ θὰ κοιμᾶται καὶ θὰ νυκτοξημερώνεται στὸ ταμεῖό σου γιὰ νὰ στερεῖται ἐκεῖνος καὶ νὰ τὸν ἐκμεταλλεύεσαι ἐσύ.

Δὲν θὰ ὑβρίζῃς τοὺς κωφούς, οὔτε θὰ βάζῃς ἐμπόδια ἢ προσκόμματα στοὺς δρόμους τους.

Ἐξῆ ἔτη θὰ σπέρῃς καὶ θὰ θερίζῃς τοὺς ἀγρούς σου καὶ θὰ συνάζῃς στὲς ἀποθήκῃς σου τὰ γεννήματά σου. Τὸ ἔβδομο ἔτος θὰ τοὺς ἀφήσῃς ἀκαλλιέργητους. Ὅ,τι ἔχουν θὰ τὸ φάνε οἱ φτωχοὶ τοῦ ἔθνους σου. Δὲν θὰ μαζεύῃς ὅ,τι πέφτει ἀπὸ τοὺς ἐργάτες ποὺ θερίζουνε, ἔτσι ποὺ νὰ μὴ μένῃ τίποτε στὰ χωράφια σου, γιὰ τὰ πουλιὰ καὶ τοὺς φτωχοὺς. Δὲν θὰ ξανατρυγᾷς τοὺς ἀμπελῶνες σου, γιὰ νὰ μὴν ἀφήσῃς οὔτε ρόγα ἀπάνω στὰ κλήματα γιὰ τὰ πουλιὰ, τοὺς φτωχοὺς καὶ τοὺς ξένους.

Ἐὰν ἀκοῆ ἀκούσητε τῆς ἐμῆς φωνῆς καὶ ποιήσῃς πάντα, ὅσα ἂν ἐντέλλωμαί σοι καὶ φυλάξῃτε τὴν διαθήκην μου, ἔσεσθέ μοι λαὸς περιούσιος ἀπὸ πάντων τῶν ἐθνῶν. Ἐμὴ γὰρ ἐστὶ πάσα ἡ γῆ, ὑμεῖς δὲ ἔσεσθέ μοί, βασίλειον ἱεράτευμα, ἔθνος ἅγιον.

Ἄκουε περιούσιέ Μου λαέ, θὰ σὲ κάμω ἔθνος μέγα καὶ ἔνδοξο. Ἐθνος ἅγιο, θὰ εἶσαι τὸ καύχημα τῶν ἐθνῶν τῆς γῆς, θὰ εὐλογήσω καὶ θὰ δοξάσω τὸ ὄνομά σου, θὰ κυριάρχησῃς ἀπάνω σὲ πολλὰ ἀλλὰ ἔθνη. Ἐσένα ὅμως κανένας δὲν θὰ μπόρεσῃ νὰ κυριάρχησῃ ἀπάνω σου. Πάντα θὰ εἶσαι

κεφαλή τῶν ἔθνῶν καὶ οὐχὶ οὐρά, θὰ παραδίδω τοὺς ἐχθρούς σου στὰ χέρια σου καὶ μπροστά σου θὰ τοὺς συντρίβω ὡσάν τὰ σκεύη τοῦ κεραμέως. Πέντε ἀπὸ σᾶς θὰ εἶναι ἱκανοὶ νὰ καταδιώξουνε ἑκατό, θὰ σοὺ ἐπιτίθενται ἀπὸ μιὰ μεριά. Νικώντας τους θὰ φεύγουν πανικόβλητοι ἀπὸ ἑφτὰ δρόμους, θὰ ἐχθρεύουμαι τοὺς ἐχθρούς σου καὶ θὰ προσβάλλω τοὺς ὑπεναντίους σου. Φόβος καὶ τρόμος θὰ καταλαμβάνη τοὺς λαοὺς ποὺ θὰ προσβάλλης. Οἱ λαοὶ θὰ σὲ θαυμάζουν καὶ θὰ ἀποροῦν γιὰ τὲς ἐξυπνάδες σου. Οἱ ἐχθροὶ σου θὰ εἶναι πάντα φυγάδες.

Πρόσεξε ὅμως περιούσιέ μου λαέ. Στὸν κόσμο τίποτε ἄλλο δὲν θὰ θαυμάζης παρὰ μονάχα τὸν ἀληθινὸ Θεὸ καὶ τὰ ἔργα του τὰ μεγάλα καὶ θαυμαστά. Πρόσωπα ἐφήμερα τυράνων, βασιλέων, δυναστῶν καὶ ἰσχυρῶν κατακτητῶν δὲν θὰ θαυμάζης, οὔτε θὰ λογαριάζης. Τοὺς ἄρχοντάς σου δὲν θὰ τοὺς κακολογῆς. Τὸ ἔθνος σου δὲν θὰ τὸ καταδολιεύσαι, οὔτε θὰ τὸ καταπροδίδης. Ἡ ἀγάπη, ἡ ἐκτίμηση, ὁ σεβασμὸς, ἡ βοήθεια, ἡ θυσία γιὰ τοὺς ἀδελφοὺς κατὰ σάρκα καὶ κατὰ φυλὴν εἶναι κρίκοι ἀδιάσπαστοι ποὺ ἐνώνουν τοὺς πολῖτες καὶ ἀπαρτίζουν τὸ ἔθνος. Εὐλογημένος θὰ εἶσαι σὺ ὁ πολίτης τῶν πόλεων τοῦ Ἰσραήλ.

Ὅπως ἓνα δένδρο γιὰ νὰ ζήσῃ, νὰ μεγαλώσῃ καὶ νὰ καρποφορήσῃ ριζοβολεῖ στὴ γῆ καὶ ὑπάρχει ὅσο ὑπάρχει γῆ, γιατί τρέφεται ἀπὸ τὰ σπλάγχνα τῆς καὶ ἀναπνέει ἀπὸ τὴν ἀτμόσφαιρά τῆς, ἔτσι οὔτε ἔθνος, οὔτε οἰκογένεια, οὔτε πολιτεία, οὔτε ἐθνικὴ ζωὴ μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ χωρὶς γῆ Πατρική. Κάθε πολίτης κάθε πολιτείας, φέρει τὰ σημάδια τῆς γῆς ποὺ ἐγεννήθη. Τῆς γῆς ὅπου ἐβύζαξε τὸ γάλα τῆς μανούλας του. Τῆς γῆς ποὺ ἐνοιωσε τὴ ζεστασιὰ τῆς πατρικῆς ἀγκαλιᾶς καὶ τὴ μεγάλη θυσία τῆς μητρικῆς καὶ πατρικῆς ἀγάπης. Τῆς γῆς ποὺ τὸν ἐζέστανε μὲ τὴν οἰκογενειακὴ φωτιά. Τῆς γῆς ὅπου ἐδημιούργησε τὲς παιδικές του φιλίες, γνωριμίες, συγγενεῖς, γείτονες, χωργίανους συντοπίτες καὶ συμπολίτες. Τῆς γῆς ποὺ ἐχόρτασε τὴν ἀφοσίωση τῶν δασκάλων του, τὴν αὐστηρὴ καὶ θεία ἀτμόσφαιρα τῶν ἱερῶν τόπων τῆς. Τῆς γῆς ὅπου ἀπὸ μικρὸς ἀγάπησε, μὲ τὰ βουνὰ καὶ τοὺς κάμπους τῆς, τὲς βρυσοῦλες καὶ τὰ πηγάδια τῆς. Τῆς γῆς ὅπου ἔχει τὰ ὑποστατικά του. Τὸ σπίτι του, τὰ χωράφια του, τὰ δένδρα του, τὰ ἀμπέλια του καὶ τὴ δουλειὰ του. Τὴ γῆς ποὺ ἔχει ζωγραφισμένη μέσα του, μὲ τὰ βουνὰ, τοὺς κάμπους, τὲς ρεματιές, τὰ δάση καὶ τὲς ἀκρογυαλιές τῆς.

Τὴ γῆ ὅπου ἔνοιωσε λῦπες καὶ χαρές, στενοχώριες καὶ ἀναπαύσεις. Τὴ γῆ τὴν Πατρικὴ ποὺ εἶναι ὅπως τὸ σῶμα καὶ ἡ ψυχὴ, τὸ κορμὶ καὶ ἡ ζωὴ γιὰ ἓνα ἄνθρωπο. Ὅπου κι ἂν πάη κανένας πάντα θὰ θυμᾶται τὴ πατρικὴ γῆ.

Ἔξυπνος θὰ τὴν νοσταλγῆ, θὰ κοιμᾶται καὶ θὰ τὴν βλέπη ὄνειρο.

Πεθαίνοντας θὰ ψιθυρίζη τὸ ὄνομά της.

Καὶ ὁ Ἰωσῆς ἐβλεπεν ὅλες αὐτὲς τὲς θεῖες ἐπαγγελίες καὶ εὐλογίες νὰ πραγματοποιοῦνται, διότι ὁ λαὸς ἐλάτρευε πιστὰ τὸν ζῶντα Ἀληθινὸ Θεό. Ἔβλεπε τὴ δόξα τοῦ Ἰσραὴλ καὶ τοὺς θριάμβους του μὲ τὸν Μωϋσῆ καὶ τὸν Ἰησοῦν τοῦ Ναυῆ. Ἔβλεπε τὸ λαὸ τοῦ Θεοῦ νὰ ριζοβολῆ εἰς τὴν γῆν τῶν Πατέρων του. Νὰ γίνεται δένδρον ἐθνικόν, μὲ ἔργα πολιτισμοῦ εἰρηνικὰ καὶ ἔνδοξα πολεμικὰ κατορθώματα. Νὰ φώτιζη μὲ τὸν πολιτισμὸ του τοὺς ἄλλους λαοὺς καὶ τὰ ἄλλα ἔθνη, ὥστε καὶ ἀπὸ τὴν Αἰθιοπία ἡ σοφὴ Βασίλισσα Σαββὰ νὰ διανύη πυρκαύστους ἐρήμους καὶ φοβερὲς θάλασσες γιὰ νὰ θαυμάσῃ τὰ ἔργα τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ.

Ὁ ΘΕΟΣ ΔΙΑΣΚΕΙ ΚΑΙ ΠΑΙΔΕΥΕΙ

Ἄκουε λαὲ καὶ πρόσεχε σεαυτῷ.

Μὴ ἐπιλάθῃ Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου, τοῦ μὴ φυλάξαι τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ καὶ τὰ κρίματα καὶ τὰ δικαιώματα αὐτοῦ, ὅσα ἐγὼ ἐντέλλομαί σοι. Μὴ φαγῶν καὶ ἐμπλησθεῖς καὶ οἰκίας καλᾶς οἰκοδομήσας καὶ κατοικήσας, καὶ βοῶν καὶ προβάτων καὶ ἀργυρίου καὶ χρυσίου πληθυνθέντος σοι ὑψοθῆς τῆ καρδίᾳ καὶ ἐπιλάθῃ Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου. Οὐκ ἐπ' ἄρτω μόνον ζήσεται ἄνθρωπος, ἀλλὰ ἐπὶ παντὶ ρήματι τῷ ἐκπορευομένῳ διὰ στόματος Θεοῦ ζήσεται ἄνθρωπος. Μὴ εἰπῆς ἐν ταῇ καρδίᾳ σου. Ἡ ἰσχὺς μου καὶ τὸ κράτος τῆς χειρὸς μου ἐποίησέ μοι τὴν δύναμιν τὴν μεγάλην ταύτην. Μνησθήσῃ Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου ὅτι αὐτὸς σοὶ δίδωσιν ἰσχὺν τοῦ ποιῆσαι δύναμιν. Καὶ ἔσται ἐὰν λήθῃ ἐπιλάθῃ Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου καὶ πορευθῆς ὀπίσω θεῶν ἕτερον καὶ λατρεύσης αὐτοῖς καὶ προσκύνησης αὐτοῖς, διαμαρτύρομαι ὑμῖν σήμερον τὸν τὲ οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν ὅτι ἀπώλεια ἀπολεῖσθε. Καθὰ καὶ τὰ λοιπὰ ἔθνη ὅσα Κύριος ὁ Θεὸς ἀπολλύει πρὸ προσώπου ὑμῶν, οὕτως ἀπολεῖσθε, ἀνθ' ὧν οὐκ ἠκούσατε τῆς φωνῆς Κυρίου τοῦ Θεοῦ ὑμῶν.

Καὶ τώρα ὁ Ἰωσῆς γεμάτος πικρία βλέπει τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Θεοῦ ὡς φλόγα νὰ κατακαίῃ τὰ θεμέλια του ἔθνους του. Τὸ ἔθνος τὸ ἅγιον, ὁ λαὸς ὁ περιούσιος, ἐλησμόνησε τὸ Θεόν. Ἐλάτρευε ψεύτικους θεοὺς, πέτρες καὶ

ξύλα καὶ ζῶα καὶ θηρία καὶ κτίσματα καὶ ἐπινοήματα τῶν ἀνθρώπων.
Κατεπρόδωσε τὴν ἐθνικὴ κληρονομιά. Ἐμίανε τὰ ἱερά, τὰ πιστὰ καὶ τὰ ἅγια.
Καὶ ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ ἐνέσκυψε ὡσὰν φωτιὰ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ ἀπάνω στὰ
κεφάλια τῶν παιδιῶν τῆς ἀπειθείας. Ὁ περιούσιος λαὸς ἔγινε κατάβρωμα
τῶν ἐχθρῶν του. Κομπάζων, ἀλαζονευόμενος καὶ στηριζόμενος στὴν
ἀνθρώπινη δύναμή του ἐπρόσβαλε τοὺς ἐχθρούς του, ἀλλ' ἐνικήθηκε,
ἐγνώρισε τὴ ντροπὴ τῆς ἥττας καὶ ἔφυγε ὡς δειλὸς λαγῶς.

Οἱ νεκροὶ του ἔγιναν κατάβρωμα τῶν πετεινῶν τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῶν
θηρίων τῆς γῆς. Οἱ ἄρχοντές του αἰχμαλωτισθήκανε. Ἐσύρθησαν
ἀλυσωδεμένοι δοῦλοι εἰς ξένους βασιληάδες, ὅπου τους ἔβγαλαν τὰ μάτια
καὶ τοὺς ἔβαλαν βαρεῖες ἀγγαρίες. Συνετρίβησαν κάτω ἀπὸ τὸ βαρὺ πέλημα
ἄθεων καὶ ξένων κατακτητῶν. Οἱ πόλεις τους κατεστράφησαν. Τὰ ὑψηλὰ
τείχη καὶ ἀπόρθητα ὄχυρά, ὅπου ἐστήριζε τὴν σωτηρίαν του ἐχάλασαν σὲ
μιὰ νύκτα. Ἐπωλήθη ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς του ὡς δοῦλος, αὐτὸς καὶ τὰ τέκνα
του καὶ οἱ δοῦλοί του. Ἔχασε τὸν στρατὸν του καὶ τὲς πόλεις του, γιατί τὰ
ἔργα ἦσαν πονηρά. Τὸ ἔθνος τὸ ἅγιο ἔγινε διασπορὰ εἰς ὅλα τὰ ἔθνη τοῦ
κόσμου καὶ τὲς βασιλεῖες τῆς γῆς. Ἐκεῖ δουλεύει εἰς χρυσοὺς, ἀργυροῦς,
πέτρινους, μαρμάρινους καὶ ξύλινους θεοὺς, ποὺ οἱ πατέρες του δὲν
ἐπίστευσαν. Στὰ ἔθνη ὅπου τὸν ἔσυραν αἰχμάλωτο μὲ δεσμὰ σιδερένια στὰ
πόδια στὰ χέρια καὶ στὸ λαიმό, ἀνάπαυσιν δὲν εὐρίσκει. Στὰ πόδια του δὲν
μπορεῖ νὰ σταθῆ. Ἡ καρδιά του εἶναι καρδιὰ λαγοῦ. Καταπροδίδει τὴν
ἀπόφασίν του καὶ δὲν τοῦ ἀκούει. Τὰ μάτια τοῦ σβύνουν. Ἡ ψυχὴ του
λυώνει. Ἡ ζωὴ του τρέμει γιὰ ὅ,τι βλέπει. Φόβος τὸν καταδιώκει μέρα καὶ
νύχτα. Δὲν πιστεύει πῶς ζεῖ. Τὸ πρωὶ παρακαλεῖ πότε θὰ βραδιάση, καὶ τὸ
βράδυ πότε θὰ ξημερώση. Τρέμει ὅταν εἶναι ἔξυπνος καὶ ὅταν κοιμᾶται.
Τρέχει σὲ δρόμους ποὺ δὲν ἐπιθυμεῖ ἡ ψυχὴ του. Πάσχει ἀπὸ φτώχεια καὶ
ἀχορταγιά. Ὅ,τι ἐγγύσει τὸ χέρι του χάνεται, θάνατος σκληρὸς τὸν
κατατρέχει. Ἀφανίστηκε ἀπὸ τὴ γῆ ποὺ ἔτρεχε μέλι καὶ γάλα, ὅπου ἀνθοῦσε
ὡσὰν καλοποτισμένο περιβόλι, τὸν ἔφαγε ἡ ἀνησυχία, ὁ πυρετός, τὸ ρῖγος,
ὁ ἐρεθισμός, ὁ ἴκτερος καὶ ἡ πανοῦκλα. Γιὰ χρόνια τὸν ἐσκέπαζε πύρινος
καλοπρόσωπος οὐρανὸς χωρὶς στάλα βροχῆς καὶ γῆ ἄγονη ὡσὰν σίδηρο
ἐκρατοῦσε ἀπὸ κάτω τὰ τρέμοντα πόδια του.

Οἱ πληγὲς τῆς Αἰγύπτου καὶ ἡ ψώρα καὶ ὁ κνησμός ἐσκέπασαν ἀθεράπευτα τὸ κορμί του. Τὸν ἐπίασε ἀποπληξία, ἔχασε τὸ φῶς του καὶ ὁ νοῦς του ἐξάλιστηκε. Τὸ μεσημέρι ἐψηλαφοῦσε ὡσὰν τυφλὸς τὰ μεσάνυκτα. Οἱ δρόμοι τῆς ζωῆς του δὲν ἔχουν τέλος. Στερεῖται ἀπὸ ὅλα καὶ σ' ὅλη του τὴ ζωὴ. Ὅλοι τὸν ἀδικοῦνε καὶ κανένας δὲν τὸν βοηθεῖ. Παντρεύεται γυναῖκα καὶ ἄλλος ἄνδρας τὴν ἔχει. Κτίζει σπίτια καὶ ἄλλος κατοικεῖ μέσα. Καλλιεργεῖ χωράφια καὶ δὲν τὰ θερίζει. Φυτεύει ἀμπέλια καὶ ἄλλοι τρῶνε τὰ σταφύλια. Κάμνει κρασί καὶ ἄλλοι τὸ πίνουν. Ἔχει ἐληές καὶ λάδι καὶ δὲν τρώγει. Σφάζει τὸ μοσχάρι του γιὰ νὰ φάη καὶ νὰ διασκέδαση καὶ ἄλλοι τὸ τρῶνε καὶ διασκεδάζουν. Ἀρπάζουνε τὰ ζῶα του καὶ δὲν τοῦ τὰ ἐπιστρέφουνε. Ἐχθροὶ του παίρνουν τὰ κοπάδια καὶ κανένας δὲν τὸν βοηθεῖ. Αὐτὸς ἀνήμερος βλέπει τὸ σπαρακτικὸ θέαμα καὶ τὰ μάτια τοῦ ξηραίνονται, γιὰ τὸ χέρι τοῦ εἶναι ἀδύνατο. Τὰ γεννήματά του καὶ τοὺς κόπους τῶν χεριῶν τοῦ τοὺς τρώγουν ξένα ἔθνη. Ἀκρίδες Αἰγυπτιακὲς καὶ ἐρυσίβη κατατρώγουν τὰ σπαρτά του, τὰ δένδρα του καὶ τοὺς κήπους του. Ἔχει παιδιά καὶ δὲν τὰ χαίρεται, γιὰ τὰ παίρνουν αἰχμάλωτα. Ὅλοι προοδεύουν καὶ αὐτὸς χάνεται. Ἄλλοι κατώτεροί του εἶναι κεφαλὴ καὶ αὐτὸς οὐρά. Πίκρα πάνω σε πίκρα καὶ στενοχώρια πάνω σε στενοχώρια. Στὴ στενοχώρια τους καὶ στὴ πείνά τους οἱ γονεῖς ἔφαγαν τὰ παιδιά τους. Οἱ ἀδελφοὶ ἐβάσκαναν τοὺς ἀδελφούς. Οἱ γυναῖκες τὰ παιδιά τους καὶ τοὺς ἄνδρες τους.

Ἔθνη ἀναιδέστατα, ποὺ δὲν ἐγνώριζε τὴ γλῶσσα τοὺς ἐνέσκυψαν στὴ χώρα του, ὡσὰν ὄρνεα ἀρπακτικά. Ἄνθρωποι δυσεβεῖς καὶ παράνομοι ποὺ δὲν ἐσέβοντο τοὺς γέρους καὶ τὲς γυναῖκες, ποὺ δὲν ἐλυποῦντο τοὺς νέους καὶ τὰ βρέφη, ἄρπαζαν καὶ κατὰτρωγαν τὰ γεννήματα καὶ τὰ ζῶα, τὸ σιτάρι, τὸ κρασί καὶ τὸ λάδι, καταστρέφανε καὶ ἐξαφανίζανε τὲς πόλεις καὶ ἔσυραν παιδιά, γέρους καὶ γυναῖκες στὴν ἀνείπωτη αἰχμαλωσία.

Καὶ αὐτὰ ὅλα τὰ ἔπαθε ὁ λαὸς τοῦ Ἰσραήλ, γιὰ τὸ ἔπαυσε νὰ ἀκούη τὴ φωνὴ τοῦ Θεοῦ. Δὲν ἐφύλαττε τὲς ἐντολές Του. Δὲν τὸν ἐλάτρευε πιστά. Ἐπιστέψε καὶ ἐλάτρευε ψεύτικους θεούς. Καὶ ὅμως μὲ ὅλες αὐτὲς τὲς σκληρὲς δοκιμασίες, ἀχάριστος ἀποστάτης καὶ ἄσωτος πλανᾶται μακρυνὰ ἀπὸ τὸν Προστάτη Αἰώνιο καὶ Ἀληθινὸ Θεό.

Καὶ ὑψώνοντας ὁ Ἰωσήσ τὰ δακρύβρεκτα μεγάλα μάτια του στὸν ὕψιστο Θεό, τὸν ἐπαρακαλοῦσε καὶ Τοῦ ἔλεγε: Κύριε λυπήσου καὶ ἐλέησε τὸν λαὸ Σου. Στείλε τὸ Μεγάλο Προφήτη ποὺ ὑποσχέθηκες στὸν πιστό σου θεράποντα Μωϋσῆ γιὰ νὰ τὸν σώση. Φώναξε τὸν περιούσιό Σου λαὸν εἰς Σωτηρίαν. Φώναξέ τον κάτω ἀπὸ τὲς ἅγιες φτεροῦγές Σου, ὅπως ἡ κλώσσα ἐν ὄψει κινδύνου μαζεύει καὶ φυλάει τὰ πουλιά της.

ΤΑΦΟΙ ΟΙ ΚΕΚΟΝΙΑΜΕΝΟΙ

Οὐαὶ ὑμῖν, γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταὶ ὅτι παρομοιάζετε τάφοι κεκονιαμένοι, οἵτινες ἔξωθεν μὲν φαίνονται ὡραῖοι, ἔσωθεν δὲ γέμουσιν ὀστέων νεκρῶν καὶ πάσης ἀκαθαρσίας. Οὕτω, καὶ ὑμεῖς ἔξωθεν μὲν φαίνεσθε τοῖς ἀνθρώποις δίκαιοι, ἔσωθεν δὲ ἐστε μεστοί, ὑποκρίσεως καὶ ἀνομίας.

Ὁ Ἰωσήσ σὲ λίγο θὰ τελείωση τὲς σπουδές του. Σκέπτεται νὰ ξαναγυρίση στὴν Πατρίδα του Κύπρο, στὴν Σαλαμίνα. Οἱ μελέτες του, ἡ θεοσέβειά του, ἡ ἀγάπη του καὶ ἡ ἀφοσίωσή του γιὰ ὅ,τι καλό, ἱερό, ἅγιο δίκαιο καὶ εὐγενικὸ ὑπάρχει στὸν κόσμον, γεμίζουν τὴ ψυχὴ του. Μένοντας στὴν Ἅγια Πόλη ἐγνώρισε τὴν ἠθικὴ κατάσταση, κατάπτωση καὶ διαφθορὰ τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ. Ἐγνώρισε τὸ θικὸ χάσμα ποὺ ἐχώριζε τὸ λαὸ αὐτὸ ἀπὸ τὸ Θεό. Τὸ Θεὸ ὅπου τὸν ἐπροστάτευσε μὲ τόση στοργή. Ἐγνώρισε τὰ κέντρα τῆς διαφθορᾶς, τῆς ἠθικῆς συνείδησης τοῦ λαοῦ. Τὲς φατρίες τῶν Φαρισαίων, Σαδουκαίων, Λευίτων, Ἀρχιερέων, Γραμματέων καὶ Νομοδιδασκάλων. Τοὺς εἶδε νὰ ἐμπαίζουν καὶ νὰ ἐκμεταλλεύονται τὰ πανάγιο καὶ ἄσπιλο ὄνομα τοῦ Θεοῦ. Τοὺς εἶδε κάτω ἀπὸ τοὺς πολυτελεῖς μανδύες τῆς θρησκευτικῆς ὑποκρισίας νὰ ἀπομυζοῦν ὡς βδέλλαι, τὸ αἷμα τοῦ Ἰουδαϊκοῦ λαοῦ. Νὰ καταπροδίδουν τὸ ἔθνος τους στὸν Ρωμαῖο κατακτητὴ. Νὰ ἱκανοποιοῦν κάθε εἶδος ραδιουργίας, πλεονεξίας καὶ παρανομίας. Ὁ Νόμος τοῦ Θεοῦ κατάντησε στὰ χέρια τοὺς ὄπλο φονικό, ὅπως τὸ μαχαῖρι στὰ χέρια τῶν κακούργων. Ἦσαν τάφοι ἀσπρογιασμένοι γιὰ νὰ φαίνονται ἀπ' ἔξω ὡραῖοι, ἐνῶ ἀπὸ μέσα ἦσαν γεμάτοι ἀκαθαρσίες, σάπιες σάρκες καὶ κόκκαλα, βρῶμα καὶ δυσσομία ἀνυπόφορη.

Ὁ Ἰωσήσ σκέπτεται: Πότε ἄραγε ὁ Πανάγαθος Θεὸς θὰ λυπηθῆ τὸν λαὸ αὐτό; Πότε θὰ ἀναστήσῃ ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς του ποὺ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἐφύλαξεν ἀγνοῦς τὸν Μέγαν Προφήτην, ποὺ θὰ σώσῃ τὸν Ἰσραὴλ καὶ τὸν

κόσμο; Ἀπὸ τὰ τρίςβαθα τῆς ψυχῆς τοῦ ἔπαρακαλοῦσε τὸ Θεό, νὰ φθάση τὲς ἡμερες αὐτές. Νὰ δὴ, καὶ νὰ ἀκούση τὸν Μέγαν Προφήτην. Νὰ γίνῃ μαθητὴς Του καὶ ὁπαδὸς Του. Τρόμος τὸν ἔπιανε ὅταν ἐσκέφτετο τὴ μεγάλη διαφθορὰ καὶ τὸ σκληρόκαρδο λαό. Ποιὸς ξεύρει; Αὐτοὶ ποὺ ἐσκότωσαν τοὺς προφῆτες καὶ ἀπαγγόνισαν τὴν ἠθικὴ συνείδηση τοῦ λαοῦ καὶ ἔκαμαν τὸν κόσμον νὰ τὴν καταφρονῇ καὶ νὰ τὴν περιγελά ὡσὰν κάτι τὸ καθυστερημένο καὶ περιγελασμένο, εἶναι δυνατὸ ποτὲ νὰ δεχθοῦνε νὰ ἀκούσουν τὸν Μέγαν Προφήτην, τὸν ἐκλεκτό του Θεοῦ, ποὺ δὲν θὰ τοὺς ἀνεχθῆ νὰ διαφθείρουν τὸ ἅγιον ὄνομα τοῦ Θεοῦ; Τότε, ὦ τότε! Ἐσκέπτετο δὲν θὰ ἀργοπορήσῃ ἡ θεία ἐκδίκηση καὶ ἀλοίμονον εἰς τὸν λαὸν τοῦτον. Καὶ ἐλεύσονται ἐπὶ σὲ πᾶσαι αἱ κατάραι αὐται καὶ καταδιώξονται σε καὶ καταλήψονται σε ἕως ἂν ἐξολοθρεύσῃ σε καὶ ἕως ἂν ἀπωλέσῃ σε ὅτι οὐκ εἰσήκουσας τῆς φωνῆς Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου, φυλάξαι τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ καὶ τὰ δικαιώματα ὅσα ἐνετείλατό σοι. Καὶ ἔσται ἐν σοὶ σημεῖα καὶ τέρατα ἐν τῷ σπέρματί σου ἕως τοῦ αἰῶνος ἀνθ' ὧν οὐκ ἐλάτρευσας Κυρίῳ τῷ Θεῷ σου ἐν εὐφοροσύνῃ καὶ ἀγαθῇ διανοίᾳ διὰ τὸ πλῆθος πάντων. Καὶ ὁ Ἰωσῆς προσήυχετο νὰ ἔλθῃ ὁ Μεσσίας νὰ ἀκούσῃ ὁ λαὸς τὴν διδασκαλίαν του καὶ νὰ σωθῆ.

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΦΩΝΗΝ ΤΟΥ ΒΟΩΝΤΟΣ ΕΝ ΤΗ ΕΡΗΜΟ

Ἴδοὺ ἐγὼ ἐξαποστέλλω τὸν ἄγγελόν μου ὃν ἐπίβλεψεται ὁδὸν πρὸ προσώπου μου, καὶ ἐξαίφνης ἦξει εἰς τὸν ναὸν ἐάν τοῦ Κύριος ὃν ὑμεῖς ζητεῖτε, καὶ ὁ Ἄγγελος τῆς διαθήκης ὃν ὑμεῖς θέλετε. Ἴδοὺ ἔρχεται λέγει Κύριος Παντοκράτωρ.

Ὁ Ἰωσῆς ἐσυνήθιζε νὰ κάμνῃ συχνὲς ἐκδρομὲς γύρω ἀπὸ τὴν Ἅγια Πόλη. Ἐξω εἰς τὸ ὕπαιθρον. Ἐπάνω στὲς κορυφὰς τῶν βουνῶν καὶ τῶν ὄρεων. Μέσα στὰ δάση. Γύρω στὲς ὄχθες τοῦ Ἰορδανοῦ. Πέραν τοῦ Ἰορδανοῦ, ὅπου τὰ πανύψηλα κέδρα. Μόνος του ἦ μὲ τὸν φίλον του Σαῦλον ἀπὸ τὴν Ταρσό. Σὲ ὅλα αὐτὰ τὰ μέρη αἰσθάνετο ὅτι βρισκότανε πιὸ κοντὰ στὸ Θεό. Ἐπήγαινε στὰ μέρη ἐκεῖνα, ποὺ ἡ κακία τῶν ἀνθρώπων δὲν ἔφθανε. Ὅπου ὁ δόλος, ἡ πονηρία, ἡ ἀπάτη, τὰ αἴσχη, τὰ μίση, οἱ δολοπλοκίαι, οἱ πλεονεξίαι, οἱ ἀδικίαι, οἱ ἀρπαγές, ἡ καταδυνάστευση τῶν πτωχῶν, ὀρφανῶν, χηρῶν καὶ ἀπροστάτευτων δὲν ἐτελεσιουργεῖτο ὡς δίκαιο. Ἐκεῖ ποὺ δὲν ἔνοιωθε τὸ αἷμα τῶν ἀδελφῶν νὰ ἀπομυζᾶται

θηριωδέστατα ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἐπιτήδειους, τοὺς καλουμένους προστάτας καὶ ἄρχοντας. Ἐκεῖ εἰς τὴν ἤσυχον ἔρημον ἐγονατοῦσε, ὕψωνε τὰ μάτια του στὸν οὐράνιο Θεὸ καὶ Πατέρα καὶ τὸν ἐπαρακαλοῦσε νὰ στείλῃ σύντομα στὸν κόσμον τὸν Μεσσία, γιὰ νὰ σώσῃ τὸ ἔθνος καὶ νὰ τὸ φωτίσῃ νὰ ἐπιστρέψῃ στὴν ἀληθινὴ λατρεία τοῦ Ἀληθινοῦ Θεοῦ.

Μὰ ἐνῶ βρισκότανε στὰ ἤσυχα αὐτὰ μέρη, παρατήρησε ἀσυνήθιστη κίνηση τοῦ κόσμου πρὸς τὴν Ἔρημο ταῆς Ἰουδαίας. Χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ καὶ ὡσὰν κάποια δύναμη νὰ τὸν ἐτραβοῦσε ἀκολούθησε τὸν κόσμον. Ἐπερπατοῦσε μαζί τους κι ἄκουγε νὰ μιλοῦν, γιὰ ἓνα ἅγιον ἄνδρα, γιὰ κάποιον ἀσκητὴ καὶ προφήτη ποὺ κήρυττε μετάνοια καὶ ἐβάπτιζε. Ἡ καρδιά του λαχτάρησε ἀπὸ τὸν ἅγιο πόθο ποὺ κυριαρχοῦσε μέσα στὴν ψυχὴ του. Φθάσανε στὴν ἔρημο. Ἴδου ὁ Προφήτης, ὁ Βαπτιστὴς Ἰωάννης. Ἐνας ἄνδρας ψηλός, σκελετωμένος μὲ μιὰ αὐστηρὴ μὰ γλυκεῖα μορφὴ. Στὸ πρόσωπό του ἔλαμπε θεῖο φῶς, στὰ χεῖλη του ἔβλεπε ἔτοιμο τὸ θεῖο μήνυμα ποὺ ἐπλημμύριζε τὴν ψυχὴ του νὰ φτερουγίσῃ σὰν φωνὴ ἱερᾶς σάλπιγγας στὲς καρδιὰς τῶν ἀνθρώπων. Τὰ φορέματά του ἦταν καμωμένα ἀπὸ τρίχες καμήλου. Ἐζῶνετο μὲ δερμάτινη ζώνη. Ὁ Ἰωσῆς ἄγνωστος μέσα στὸ πλῆθος ἐμελετοῦσε τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ἁγίου ἀνδρός. Εὕρισκε ὅτι κάποια ψυχικὴ συγγένεια τοὺς ἔνωσε. Κάποιος ἅγιος πόθος. Ὁ πόθος τοῦ μεγάλου Θεοῦ.

Περιμένει ν' ἀκούσῃ τὸ κήρυγμά του. Ἡ μεγαλόπρεπη αὐτὴ σκηνὴ τοῦ Προφήτη καὶ τοῦ λαοῦ, τοῦ Ποιμένα καὶ τοῦ Ποιμνίου στὴν ἔρημο φέρει στὴ μνήμη του τὰ λόγια τοῦ Προφήτη Ἡσαΐα: Φωνὴ Βοῶντος ἐν τῇ Ἐρήμῳ. Ἐτοιμάσατε τὴν ὁδὸν Κυρίου. Εὐθείας ποιεῖτε τὰς τρίβους Αὐτοῦ. Ἐάφνου βλέπει τὰ χεῖλη τοῦ Προφήτη νὰ κινοῦνται καὶ ἀκούει τὴν σάλπιγγα τοῦ Θεοῦ νὰ γλυκολαλῇ στὸν κόσμον Μετανοεῖτε. Νὰ βλέπω τὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ νὰ ἔρχεται. Ἀφῆστε τὰ κακὰ καὶ τὲς ἀδικίας ὅπου κάμνετε. Μετανοεῖστε καὶ ἐλᾶτε νὰ σᾶς βαπτίσω μέσα στὰ ἱερὰ νερὰ τοῦ Ἰορδάνη. Προσέξτε δὲν εἶμαι ἐγώ, Ἐκεῖνος, ὁ Μεσσίας ποὺ περιμένουν γενεὲς γενεῶν νὰ στείλῃ ὁ Θεὸς γιὰ νὰ σώσῃ τὸν κόσμον. Ἐμένα μὲ ἔστειλε ὁ Θεὸς νὰ σᾶς κηρύξω βάπτισμα μετάνοιας καὶ νὰ σᾶς πῶ : Νὰ ἔρχεται Ἐκεῖνος ἀμέσως κατόπι μου. Ἐγεννήθη. Οἱ οὐρανοὶ ἐχάρησαν. Ἦλθεν, ἡ γῆ ὅλη ἐσκίρτησε ἀπὸ ἀγαλλίαση. Χαρῆτε γενεὲς γενεῶν Ἰσραὴλ ποὺ ἐποθήσετε

καὶ ἔλαχταρήσατε τὴν ἔλευσίν του. Εἶναι μεταξύ μας· φωνάξετέ το μ' ὅλη τὴ δύναμή σας σ' ὅλο τὸν κόσμο. Τὸν εἶδα. Τοῦ ἐφίλησα τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια. Εἶναι ὁ δυνατός, ὁ Ἅγιος, ποὺ ἐγὼ δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ λύσω τὰ λουριά τῶν ὑποδημάτων του. Τὰ χέρια μου τὸν βαπτίσανε. Εἶδα τοὺς οὐρανοὺς ν' ἀνοίγουν καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο νὰ κατεβαίνει ὡσὰν περιστερὰ στὴν πανάγια κεφαλή του. Ἄκουσα ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς τὴ φωνὴ τοῦ Θεοῦ νὰ τοῦ λέγη. Αὐτὸς εἶναι ὁ ἀγαπημένος μου Υἱός. Αὐτοῦ νὰ ἀκούετε. Ἄκουε λαέ. Ἦλθεν ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ στὸν κόσμο. Πηγαίνετε νὰ Τὸν βρῆτε. Αὐτὸς θὰ σᾶς βάπτισῃ ὄχι μονάχα μὲ νερὸ ὅπως σᾶς βαπτίζω ἐγὼ ἀλλὰ μὲ πῦρ καὶ μὲ Πνεῦμα Ἅγιο. Εἰς τὰ πανάγια, ἄξια καὶ δυνατὰ χέρια τοῦ βαστάει φτυάρι καμωμένο ἀπὸ οὐράνια φλόγα. Ἦλθε ὁ καιρὸς νὰ καθαρῖσῃ τὸ ἄλῳνί Του γιατί κακοὶ ἄνθρωποι τὸ γεμίσανε μὲ ἀγκάθια. Κατόπι θὰ ἀλωνέσῃ. Τὸ καλὸ σιτάρι θὰ τὸ μαζέψῃ στὲς οὐράνιες ἀποθηκὲς Του. Τὸ ἄχρηστο ἄχυρο, τὰ ἀγκάθια καὶ τὰ τριβόλια θὰ τὰ κάψῃ μὲ φωτιὰ καὶ ἀσβέστη. Μὰ νὰ βλέπω ἀνάμεσό σας πολλοὺς Γραμματεῖς καὶ Φαρισαίους ποὺ ἤλθανε ἀπὸ περιέργεια νὰ μὲ ἀκούσουνε. Νὰ αὐτοὶ εἶναι τὰ ἀγκάθια καὶ τὰ τριβόλια ποὺ σᾶς ἔλεγα. Τὰ φίδια στοὺς κόρφους σας. Τὰ φίδια ποὺ θὰ γεννήσανε οἱ ὄχιδνες.

Ποιὸς σᾶς εἶπε κακοῦργοι πῶς θὰ ξεφύγετε τὴν ὀργὴ τοῦ Θεοῦ; Μετανοήσατε μὲ τὴν καρδιά σας. Κάμετε ἔργα ποὺ νὰ ἀξίζουνε τὴ μετάνοιά σας. Καλοντυμένες ἔχιδνες μὴ περηφανεύεστε γιὰ τὲς κακίες σας. Μὴ λέγετε πῶς δὲν φοβᾶσθε γιατί ἔχετε πατέρα τὸν Ἀβραάμ. Σᾶς λέγω καὶ προσέξετέ το καλά. Ὁ Θεὸς μπορεῖ καὶ ἀπὸ τὲς πέτρες ἀκόμη νὰ γέννησῃ παιδιά γιὰ τὸν Ἀβραάμ. Εἰσθε ἄχρηστοι. Ἄκουε λαὲ τοῦ Ἰσραήλ. Εἶναι ἡ τελευταία εὐκαιρία ποὺ σοῦ δίδεται γιὰ νὰ μετανοήσῃ καὶ νὰ στραφῆς πίσω στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Θεοῦ. Βλέπω τὸ θεῖο πελέκι νὰ φέρεται μὲ ἀκατάσχετη ὀρμὴ ὡσὰν ἀστροπελέκι, γιὰ νὰ κτυπήσῃ τὴ ρίζα τοῦ ἄκαρπου Ἰσραηλιτικοῦ δένδρου. Κάθε δένδρο ποὺ δὲν κάμνει καρποὺς καλοῦς, θὰ τὸ κόψῃ καὶ θὰ τὸ βάλῃ στὴ φωτιὰ νὰ τὸ κάψῃ. Καὶ τὴ στάκτη του ἀκόμα θὰ ἀφανίσῃ. Τὸ κήρυγμα τοῦ Ἰωάννου ἦτο φωτιὰ γιὰ τὴ πυρούμενη ψυχὴ τοῦ Ἰωσή. Κρύος ἰδρῶτας ἄρχισε νὰ τὸν λούῃ. Συγκίνηση θεία νὰ κοχλάζῃ μέσα του. Ἦλθεν ὁ Μεσσίας! Καὶ ἐγὼ ἀκόμα δὲν τὸ ἔμαθα, ἔλεγε. Ὡ Θεέ μου, ἀξίωσε μὲ νὰ Τὸν εὐρώ, θὰ γυρίσω ὅλες τὲς πόλεις καὶ τὰ χωριὰ τῆς

Ἅγιας Γῆς, θὰ Τὸν ζητῶ ἀπὸ σπίτι σὲ σπίτι, ἀπὸ τόπο σὲ τόπο, ἴσα μὲ ποὺ νὰ τὸν βρῶ. Πηγαίνω. Μὰ πρῶτα πρέπει νὰ βαπτισθῶ. Νὰ μὲ ἀγιάσῃ ὁ ἅγιος αὐτὸς Προφήτης μὲ τὰ νερὰ τοῦ Ἰορδάνη. Μὲ τὰ ἴδια νερὰ ποὺ ἐβάφτισεν Ἐκεῖνον. Ἐκεῖνον, τὸ Φῶς τοῦ κόσμου. Ἐπῆγε κοντὰ στὸν Πρόδρομον. Δάκρυα τρέχανε ἀπὸ τὰ μάτια του. Ἐζήτησε ἄφεςιν ἁμαρτιῶν καὶ βάπτισμα μετανοίας. Ἐκεῖ ἀκριβῶς ποὺ ἀγίασεν ὁ Μεσσίας τὰ νερά, ἀγιάσθη καὶ αὐτός. Τὸ χέρι ποὺ ἤψατο τὴν ἀκήρατον κορυφὴν τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ, ἤψατο καὶ τῆς ἰδικῆς του κορυφῆς καὶ ἀγίασεν αὐτήν. Βαπτίζόμενος ἔψαλλε τοὺς στίχους τοῦ Προφήτου Δαυίδ.

Ραντιεῖξ μὲ ὕσσωπω, καὶ καθαρισθήσομαι, πλύνεις με, καὶ ὑπὲρ χιόνα λευκανθήσομαι. (Ψάλ. 50, 9).

ΠΡΟΣ ΤΟ ΦΩΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Φωτίζου, φωτίζου Ἰερουσαλήμ, ἦκει γὰρ σου τὸ φῶς καὶ ἡ δόξα Κυρίου ἐπὶ σὲ ἀνατέταλκεν. Ἴδοὺ σκότος καλύψει τὴν γῆν ὡς γνόφος ἐπ' ἔθνη. Ἐπὶ δὲ σὲ φανήσεται Κύριος, καὶ ἡ δόξα αὐτοῦ ἐπὶ σὲ ὀφθήσεται. Καὶ πορεύονται βασιλεῖς τὸ φῶς σου καὶ ἔθνη τὴ λαμπρότητί σου. (Ἠσαία Ξ, 1-4).

Ὁ Ἰωσήφ δὲν μπορεῖ νὰ λησμονήσῃ τὴ σκηνὴ τῆς ἐρήμου. Τὸν Βαπτιστὴ Ἰωάννη. Γιὰ πρώτη φορὰ ἄκουσεν ἀπεσταλμένο τοῦ Θεοῦ. Γιὰ πρώτη φορὰ ἄκουσε ἰσάγγελο νὰ μιλή στὴ γῆ. Τί ἀντίθεση μὲ τὰ κηρύγματα ποὺ ἄκουε στὴ Συναγωγὴ. Ἐκεῖνα ἦσαν λόγια δίχως ἔννοια καὶ σημασία. Ἐκηρύττοντο γιὰ νὰ ἐπιδείξουν στενόμυαλους ἱεροκήρυκες καὶ ὄχι τὸν Κηρυττόμενον Θεόν. Ἦσαν κύμβαλα ἀλαλάζοντα, χαλκὸς κρουόμενος καὶ ἠχῶν γιὰ θόρυβο καὶ σύγχυση. Τὸ κήρυγμα τοῦ Ἰωάννου πῦρ ἐξ οὐρανοῦ ποὺ ἔκαιε καὶ ἐκαθάριζε τὲς ἀνθρώπινες ψυχὰς καὶ διάνοιες.

Ἐπροπαρασκεύαζε τὴν κατανόηση τῶν κηρυγμάτων τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Ἰωσήφ ἄρχισε ἀμέσως νὰ ζητᾷ τὸν Μεσσία. Ἡ ψυχὴ του χρόνια τόρα καίγεται γι' αὐτόν, θεῖος Ἔρωτας τὸν ἐκυρίευσε. Τὸν ἐζητοῦσε στὴν Ἐρημο. Στὲς ὄχθες τοῦ Ἰορδάνη. Στὰ χωρία. Στὴν Ἱερουσαλήμ. Στὲς γειτονιές. Στὲς συναγωγές. Περάσανε μέρες πολλές. Μέρες δοκιμασίας. Μέρες προσευχῆς καὶ παράκλησης στὸ Θεό. Μέρες καθαρμοῦ καὶ προπαρασκευῆς ψυχῆς καὶ σώματος. Τέλος μιὰ μέρα πῆγε στὴ Προβατικὴ Κολυμβήθρα τῆς Βηθζαδᾶ. Ἦταν γιορτὴ κι ἤθελε νὰ πάρῃ κάτι φτωχοῦς, ἄρρώστους, τυφλοῦς, χωλοῦς, ξηροῦς, ποὺ περιμέναν ἐκεῖ χρόνια νὰ δοῦν

τὴ θεραπεία τους, ἂν κατώρθωναν πρῶτοι μόνοι τους ἢ μὲ τὴ βοήθεια τῶν συγγενῶν τους ἢ κανενὸς σπλαχνικοῦ ξένου, νὰ μποῦν μέσα στὰ ἅγια νερά, τὴ στιγμή ποὺ τὸ ἀόρατο χέρι τοῦ Ἀγγέλου τὰ τάρραττε.

Ὁ Ἰωσήφ ἔδωκε τὲς βοήθειες στοὺς δυστυχεῖς του κόσμου καὶ ἐπαρηγόρησε τοὺς ἀρρώστους. Ξάφνου ἄκουσε ὀμιλίες. Γυρίζει καὶ βλέπει ἄνθρωπον ὠραῖον τὸ κάλλος, γλυκύτατο στὴν ὄψη, νὰ τὸν ἀκολουθοῦν δώδεκα ἀπλοῖκοὶ ἄνθρωποι ἀπὸ τοὺς ψαράδες, ποὺ συνήθως ἔβλεπε στὴ θάλασσα τῆς Γαλιλαίας. Ὁ ὁμορφος αὐτὸς ἄνδρας πῆγε κοντὰ σὲ κάποιον παραλυτο, ποὺ βρισκότανε ξαπλωμένος ἀπάνω στὸ κρεβάτι του, κι ἄρχισε νὰ τοῦ μιλή. Ὁ Ἰωσήφ πῆγε κοντὰ σ' ἓνα ἀπὸ τοὺς ἀκολουθοῦς Του καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ τοῦ πῆ, ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ Κύριος ποὺ ἀκολουθοῦν. Ὁ ἀπλοῖκὸς ἄνθρωπος τοῦ ἀπάντησε μὲ μιὰ μεγάλη εὐγένεια. Εἶναι ὁ Κύριός μας, ὁ Διδάσκαλός μας. Τότε ἀκούει μιὰ γλυκεῖα καὶ μελωδική φωνὴ νὰ λέγει στὸν παραλυτικό, θέλεις παιδί μου νὰ γίνης καλά; Ἡ γλυκεῖα αὐτὴ φωνὴ εἶχε τέτοια ἐπίδραση πάνω στὸν παραλυτικό, ποὺ ὁ δυστυχιμένος ἔνοιωσε μιὰ δύναμη νὰ περνᾷ τὰ παράλυτα μέλη του, νὰ τὰ δυναμώνη καὶ νὰ τοῦ γεννᾷ ὅλες τὲς προσδοκίες τῆς ὑγείας. Ὁ παραλυτικὸς ἀναστέναξε καὶ τοῦ εἶπε. Κύριε, ρωτᾷς ἂν θέλω νὰ γίνω καλά; Καὶ ποιὸς στὸ κόσμο αὐτὸν δὲ θέλει νὰ εἶναι καλά; Ποιὸς θὰ μὲ βάλῃ στὴν Κολυμπήθρα, ὅταν τὸ χέρι τοῦ Ἀγγέλου ταραξῆ τὰ νερά; Σὰ σέρνω τὸ παράλυτο κορμί μου, νὰ τὸ ρίξω πρῶτος στ' ἅγιο νερό, ἄλλος πιὸ δυνατὸς μὲ ξεπερνᾷ καὶ κατεβαίνει πρὶν ἀπὸ ἐμέ. Ὁ Κύριος ποὺ εἶχε ἐξουσία ἀπάνω σ' ὅλες τὲς ἀρρώστειες, ὅπου βασανίζουνε καὶ παραλύουν τὰ κορμιὰ ὁ Κύριος ποὺ εἶχε ἐξουσία νὰ χύνη νέο αἷμα καὶ ζωὴ σ' ἄτονες φλέβες καὶ σὲ ξεκλειδωμένα κόκαλα, τοῦ λέγει. Σήκου παράλυτε. Πάρε το κρεβάτι σου καὶ πήγαινε στὸ σπίτι σου. Ἦταν φωνὴ Θεοῦ. Λόγια, ρεῦμα ζωῆς. Ρεῦμα ζωῆς, ποὺ χύθηκε στὸ σάπιο τὸ κορμί καὶ τόκανε καλὰ ἀμέσως, ὡσὰν νὰ μὴ ἀρρώστησε ποτέ. Σὰ νὰ κοιμάτο καὶ ξύπνησε σφύζοντας ἀπὸ ζωὴ. Πετάχτηκε ἀπ' τὰ κρεβάτι του. Τὸ ἄρπαξε στὸν ὦμο καὶ χορεύοντας ἀπ' τὴ χαρὰ του, τράβηξε κατὰ τὸ σπίτι του, δοξάζοντας καὶ εὐλογώντας τὸν Θεό. Ἐφερνε τὴν πιὸ μεγάλη χαρὰ στοὺς γονεῖς του, ποὺ τὸν εἶχανε γιὰ πεθαμένο. Οἱ δώδεκα ἀκόλουθοι ἔμειναν ἐκστατικοί. Ὅλος ὁ ἄλλος κόσμος ξαφνιάστηκε ἀπὸ τὲς φωνὲς τοῦ παραλυτικοῦ. Ὡ λέγει ὁ Ἰωσήφ, κρατώντας τὴν ἀναπνοή του. Ὁ Κύριος. Ὁ

Μεσσίας. Ὁ Μέγας Προφήτης. Ὡσαννά, υἱὲ τοῦ Δαβίδ, ἐφώνησε καὶ ἔτρεξε
ξοπίσω του Χριστοῦ, ποὺ ξέφυγε πρὶν μαζευτῆ ὁ κόσμος. Ὁ Ἰωσῆς τὸν
ἀκολουθεῖ καὶ τοῦ φωνάζει. Κύριε, περιμενε. Ποῦ φεύγεις; Ποῦ πηγαίνεις;
Σὲ θέλω. Θέλω νὰ γίνω μαθητῆς Σου. Ἀκόλουθός Σου. Ὁπαδός Σου. Ποῦ
μένεις; Ὁ Ἰησοῦς σταμάτησε γιὰ μιὰ στιγμή. Τοῦ πῆρε τὸ χέρι καὶ τοῦ
λέγει. Αἱ ἀλωπεκὲς καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ φωλεῖς ἔχουσι καὶ
κατασκηνώσεις, ὁ δὲ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἔχει ποὺ τὴν κεφαλὴν κλίνει.

Αὐτὸ λίγο μὲ πειράζει τοῦ ἅπαντα ὁ Ἰωσῆς. Νὰ τώρα πηγαίνω ἀμέσως
νὰ πωλήσω ὅ,τι ἔχω, γιὰ νὰ μὴ ἔχω τίποτα, γιὰ νὰ μένω πάντα μαζί Σου. Τί
νὰ κάμω τὰ ἔχη μου, ὅταν δὲν ἔχω Ἐσένα; Ἐσένα, τὸ διαμάντι ὅπου
ζητοῦσα τὸ βρῆκα. Εὐρηκα Ἐσένα τὸν Κύριό μου καὶ τὸ Θεό μου.
Πηγαίνω. Τρέχω. Ἔρχομαι. Ὁ Κύριος του λέγει γλυκά. Σὲ περιμένω. Ὁ
Ἰωσῆς τρέχει ψιθυρίζοντας. Ὡ θεία φωνὴ καὶ κλήση. Μὲ περιμένει ἐμένα
τὸν ἀμαρτωλό. Ἐκεῖνος ὁ ἀναμάρτητος. Ἐκεῖνος ποὺ ἔκλινε ἀπὸ θεία
συγκατάβαση τοὺς οὐρανοὺς γιὰ νάλθη στὴ γῆ, νὰ σώσῃ τὸν κόσμο. Ποιὸς
μπορεῖ νὰ σοὺ ἀρνηθεῖ Χριστέ μου. Ἔρχομαι.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Ἰωσῆς πώλησε ὅ,τι εἶχε, ἔξω ἀπὸ ἓνα ἀγρό, ποὺ τὸν
εἶχανε οἱ συγγενεῖς του. Ἐμοίρασε ὅσα πῆρε στοὺς φτωχοὺς καὶ ἔγινε ἓνας
ἀπὸ τοὺς ἑβδομήκοντα μαθητὲς τοῦ Χριστοῦ μας. Ἀπὸ τὴ στιγμή αὐτὴ δὲν
τοῦ φωνάζανε πιά Ἰωσῆ, ἀλλὰ Βαρνάβα. Υἱὸς παρακλήσεως. Ἄξιος του
Θεοῦ.

ΜΕ ΤΟ ΦΩΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

*Ἐγὼ εἶμι τὸ Φῶς τοῦ κόσμου. Ὁ ἀκολουθῶν ἐμοῦ οὐ μὴ περιπατήσω ἐν
τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ' ἔξει τὸ φῶς τῆς ζωῆς. (Ἰω. 8, 12)*

Τώρα ὁ Βαρνάβας εἶναι μαθητῆς τοῦ Χριστοῦ μας. Ἀκούει τὴν ὑπέροχη
διδασκαλία Του. Προπαρασκευάζεται γιὰ νὰ ἀποσταλῆ ἑργάτης γιὰ τὸ
θερισμὸ τοῦ ἀγροῦ τοῦ Κυρίου, θὰ εἶναι ἓνας ἀπὸ τοὺς ἐκλεκτοὺς θεριστές.
Εἶναι τρισευτυχισμένος. Ἐγνώρισε τὸν Μέγα Προφήτην. Τὸν Υἱὸν του
Θεοῦ. Ἐκεῖνον ποὺ ὁ Θεὸς ὑποσχέθηκε στὸν Πατριάρχη Ἀβραάμ, δυὸ
χιλιάδες χρόνια πρὶν. Ὁ Θεὸς δὲν ξεχνᾷ. Εἶναι ἐπάνω ἀπὸ κάθε χρόνο καὶ
χῶρο. Ἄπειρος πραγματικά. Ὑποσχέθηκε νὰ στείλῃ τὸ Παιδί Του στὸν
κόσμο γιὰ νὰ εὐλογηθοῦνε δι' Αὐτοῦ ὅλα τὰ ἔθνη. Καὶ τώρα ξεπλήρωσε
τὴν ὑπόσχεσή Του.

Τὴν ὑπόσχεση ποὺ ἔδωκε, στὸν Πατριάρχη Ἀβραάμ: *Οὐ μὴ κρύψω ἐγὼ ἀπὸ Ἀβραάμ τοῦ παιδός μου ἃ ἐγὼ ποιῶ. Ἀβραάμ δὲ γινόμενός ἔσται εἰς ἔθνος μέγα καὶ πολὺ, καὶ ἐνευλογηθήσονται ἐν αὐτῷ πάντα τὰ ἔθνη τῆς γῆς*. (Γεν. 18, 18).

Στὸν Πατριάρχη Ἰακώβ: *Οὐκ ἐκλείψει ἄρχων ἐξ Ἰούδα καὶ ἡγούμενος ἐκ τῶν μηρῶν αὐτοῦ, ἕως ἐὰν ἔλθῃ ταῦ ἀποκείμενα αὐτῷ καὶ αὐτὸς προσδοκία ἐθνῶν*. (Γέν. 49, 10).

Στὸν Προφήτη Ἀγγαῖο: *Ἔτι ἅπαξ ἔγὼ σείσω τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν καὶ τὴν ξηρὰν· καὶ συσείσω πάντα τὰ ἔθνη, καὶ ἥξει τὰ ἐκλεκτὰ πάντων τῶν ἐθνῶν, καὶ πλησῶ τὸν οἶκον τοῦτον δόξης, λέγει Κύριος Παντοκράτωρ, Ἐμὸν τὸ ἀργύριον καὶ ἐμὸν τὸ χρυσίον λέγει Κύριος Παντοκράτωρ. Διότι μεγάλη ἔσται ἡ δόξα τοῦ οἴκου τούτου ἡ ἔσχατη ὑπὲρ τὴν πρώτην, λέγει Κύριος Παντοκράτωρ. Καὶ ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ δώσω εἰρήνην, λέγει Κύριος Παντοκράτωρ καὶ εἰρήνην ψυχῆς εἰς περιποίησιν παντὶ τῷ κτίζοντι τοῦ ἀναστῆσαι τὸν ναὸν τοῦτον*. (Αγγαῖος Β, 6-10).

Στὸν Προφήτη Μαλαχία: *Ἴδοὺ ἐγὼ ἐξαποστέλλω τὸν ἄγγελόν μου, καὶ ἐπιβλέμεται ὁδὸν πρὸ προσώπου μου, καὶ ἐξαίφνης ἥξει εἰς τὸν ναὸν ἐάν τοῦ Κυρίου, ὃν ὑμεῖς ζητεῖτε, καὶ ὁ ἄγγελος τῆς διαθήκης, ὃν ὑμεῖς θέλετε. Ἴδοὺ ἔρχεται λέγει Κύριος Παντοκράτωρ*. (Μαλαχίας Γ, 1). *Διότι ἀπὸ ἀνατολῶν ἡλίου ἕως δυσμῶν τὸ ὄνομά μου δεδόξασται ἐν τοῖς ἔθνεσι, καὶ ἐν παντὶ τόπῳ θυμίαμα προσάγεται τὸ ὄνοματί μου καὶ θυσία καθαρὰ διότι μέγα τὸ ὄνομά μου ἐν τοῖς ἔθνεσι, λέγει Κύριος Παντοκράτωρ*. (Μαλαχίας Α', 11.)

Στὸν Προφήτη Μιχαῖα: *Καὶ ἔσται ἐπ' ἔσχατων τῶν ἡμερῶν ἐμφανὲς τὸ ὄρος Κυρίου, ἔτοιμον ἐπὶ τὰς κορυφὰς τῶν ὄρεων καὶ μετεωρισθήσεται ὑπεράνω τῶν βουνῶν καὶ σπεύσουσι πρὸς αὐτὸ λαοὶ καὶ πορεύσονται ἔθνη πολλὰ καὶ ἐρούσι: Δεῦτε ἀναβῶμεν εἰς τὸ ὄρος Κυρίου καὶ εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ Ἰακώβ, καὶ δείξουσιν ἡμῖν τὴν ὁδὸν αὐτοῦ καὶ πορευόμεθα ἐν ταῖς τρίβαις αὐτοῦ. Ὅτι ἐκ Σιών ἐξελεύσεται νόμος καὶ λόγος Κυρίου ἐξ Ἱερουσαλήμ*. (Μιχαῖας Δ, 1-3). *Καὶ σὺ Βηθλεέμ, Οἶκος τοῦ Ἐφραθα, ὀλιγοστὸς εἶ τοῦ εἶναι ἐν χιλιάσιν Ἰούδα. Ἐκ σοῦ μοι ἐξελεύσεται τοῦ εἶναι εἰς ἄρχοντα ἐν τῷ Ἰσραὴλ καὶ αἱ ἔξοδοι αὐτοῦ ἀπ' ἀρχῆς ἐξ ἡμερῶν αἰῶνος*. (Μιχ. 1-2).

Στὸν Προφήτη Δανιήλ: Ἐβδομήκοντα ἑβδομάδες συνετιμήθησαν ἐπὶ τὸν λαόν σου καὶ ἐπὶ τὴν πόλιν τὴν ἁγίαν σου τοῦ συντελεσθῆναι ἁμαρτίαν καὶ τοῦ σφραγίσαι ἁμαρτίας καὶ ἀπαλείψαι τὰς ἀνομίας καὶ τοῦ ἔξιλάσασθαι ἀδικίας καὶ τοῦ ἀγαγεῖν δικαιοσύνην αἰώνιον καὶ τοῦ σφραγίσαι ὄρασιν καὶ προφήτην καὶ τοῦ χρίσαι ἅγιον ἁγίων. (Δανιήλ θ. 24).

Στὸν Προφήτη Δαβίδ: Καὶ ὁ θρόνος αὐτοῦ ἔσται ἀνορθωμένος εἰς τὸν αἰῶνα. (Βασιλειῶν Β. Ζ, 16). Ὡραῖος κάλλει παρὰ τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων, ἐξέχυθη χάρις ἐν χεῖρεσί σου. Διὰ τοῦτο εὐλόγησέ σε ὁ Θεὸς εἰς τὸν αἰῶνα. Περίζωσαι τὴν ρομφαῖάν σου ἐπὶ τὸν μηρόν σου, Δυνατέ, ταῖς ὤραιότητί σου καὶ τῷ κάλλει σου, καὶ ἔντεινον καὶ κατευοδοῦ καὶ βασίλευε, ἕνεκεν ἀληθείας καὶ πραότητος καὶ δικαιοσύνης καὶ ὀδηγήσει σε θαυμαστῶς ἡ δεξιὰ σου. Τὰ βέλη σου ἠκονημένα, Δυνατέ. Λαοὶ ὑποκάτω σου πεσοῦνται ἐν καρδίᾳ τῶν ἐχθρῶν του βασιλέως. Ὁ θρόνος σου, ὁ Θεός, εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος, ράβδος εὐθύτητος, ἡ ράβδος τῆς βασιλείας σου. Ἠγάπησας δικαιοσύνην καὶ ἐμίσησας ἀνομίαν. (Ψάλ. 44, 38). Ἐῖπεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου· κάθου ἐκ δεξιῶν μου ἕως ἂν θῶ τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου. (Ψάλ. 109, 1). Καὶ προσκυνήσουσιν αὐτῷ πάντες οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς καὶ πάντα τὰ ἔθνη δουλεύσουσιν αὐτῷ. (Ψάλ. 71, 11. Μάγοι). Ἄνοιζω ἐν παραβολαῖς τὰ ὀστά μου καὶ φθέγξομαι προβλήματα ἀπ' ἀρχῆς ὅσα ἠκούσαμεν καὶ ἔγνωμεν αὐτά, καὶ οἱ πατέρες ἡμῶν διηγήσαντο ἡμῖν. (Ψάλ. 77, 2). (Αἱ παραβολαὶ τοῦ Χριστοῦ). Καὶ γὰρ ὁ ἄνθρωπος τῆς εἰρήνης μου, ἐφ' ὃν ἠλπισα, ὁ ἐσθίων ἄρτους μου, ἐμεγάλυνεν ἐπ' ἐμὲ πτερνισμόν. (Ψάλ. 40, 10). (Προδοσία τοῦ Ἰούδα). Ἀναστάντες, μάρτυρες ἄδικοι ἃ οὐκ ἐγινώσκων ἐπηρώτων με, ἀνταπεδίδωσάν μοι πονηρὰ ἀντὶ ἀγαθῶν, καὶ ἀτεκνίαν τῆ ψυχῆ μου. (Ψάλμ. 34, 11-12). Ἐξεπορεύετο ἔξω καὶ ἐλάλει ἐπὶ τὸ αὐτὸ κατ' ἐμοῦ· Ἐπιθύριζον πάντες οἱ ἐχθροί μου κατ' ἐμοῦ. Ἐλογίζοντο κακά μοι. Λόγον παράνομον κατέθεντο κατ' ἐμοῦ. (Ψάλ. 40, 8-9). Ἐγὼ δὲ εἰμὶ σκώληξ καὶ οὐκ ἄνθρωπος, ὄνειδος ἀνθρώπων καὶ ἐξουθένημα λαοῦ. Πάντες οἱ θεωροῦντές με ἐξεμυκτήρισάν με, ἐλάλησαν ἐν χεῖρεσιν, ἐκίνησαν κεφαλὴν. Ἦλπισε ἐπὶ Κύριον, ρυσάσθω αὐτόν. (21, 7-9). Διμερίσαντο τὰ ἱμάτιά μου ἑαυτοῖς καὶ ἐπὶ τὸν ἱματισμόν μου ἔβαλον κλῆρον. (Ψάλ. 21, 19). Καὶ ἔδωκαν εἰς τὸ βρῶμα μου χολήν, καὶ εἰς τὴν δίψαν μου ἐπότισάν με ὄξος. (Ψάλ. 68. 22). Ὁ Θεὸς τὴν ἀῆσίν μου μὴ παρασιώπησης. Ὅτι στόμα ἁμαρτωλοῦ καὶ στόμα

δολίου ἐπ' ἐμὲ ἤνοιχθη, ἐλάλησαν κατ' ἐμοῦ γλώσση δολία. Καὶ λόγοις μίσους ἐκύκλωσάν με, καὶ ἐπολέμησάν με δωρεάν. Ἀντί τοῦ ἀγαπᾶν με ἐνδιέβαλλόν με, ἐγὼ δὲ προσηυχόμην. Καὶ ἔθεντο κατ' ἐμοῦ κακὰ ἀντί ἀγαθῶν καὶ μῖσος ἀντί τῆς ἀγαπήσεώς μου. (Ψάλ. 108, 1-5). (Τὰ ἄγια πάθη τοῦ Χριστοῦ). Ὅτι οὐκ ἐγκαταλείψεις τὴν ψυχὴν μου εἰς Ἄδην, οὐδ' ἐδώσεις τὸν ὄσιόν σου ἰδεῖν διαφθοράν. (Ψάλ. 15, 10). Ὅσας ἔδειξάς μοι θλίψεις πολλᾶς καὶ κακᾶς, καὶ ἐπιστρέψας ἐξωποιοήσάς με, καὶ ἐκ τῶν ἀβύσσων τῆς γῆς πάλιν ἀνήγαγές με, ἐπλεόνασας ἐπ' ἐμὲ τὴν μεγαλωσύνην σου. (Ψάλ. 70, 20-21). Ἀνέβης εἰς ὕψος ἠχμαλώτευσας, ἀχμαλωσίαν ἔλαβες δόματα ἐν ἀνθρώποις καὶ γὰρ ἀπειθοῦντας τοῦ κατασκηνώσαι. (67, 19). (Ἀνάστασις καὶ Ἀνάληψις τοῦ Κυρίου).

Στὸν Προφήτη Ἡσαΐα: Καὶ ἐξελεύσεται ράβδος ἐκ τῆς ρίζης Ἰεσσαί, καὶ ἄνθος ἐκ τῆς ρίζης ἀναβήσεται. Καὶ ἀναπαύσεται ἐπ' αὐτὸν πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, πνεῦμα σοφίας καὶ συνέσεως, πνεῦμα βουλήσ καὶ ἰσχύος, πνεῦμα γνώσεως καὶ εὐσεβείας. Ἐμπλήσει αὐτὸν πνεῦμα φόβου Θεοῦ. Οὐ κατὰ τὴν δόξαν κρινεῖ, οὐδ' ἐκατὰ τὴν λαλιὰν ἐλέγξει, ἀλλὰ κρινεῖ ταπεινῶ κρίσιν καὶ ἐλέγξει τοὺς ταπεινοὺς τῆς γῆς. Καὶ πατάξει γῆν τῶ λόγῳ τοῦ στόματος αὐτοῦ καὶ ἐν πνεύματι διὰ χειλέων ἀνελεῖ ἀσεβῆ. Καὶ ἔσται δικαιοσύνη ἐξωσμένος τὴν ὄσφυν αὐτοῦ καὶ ἀληθεῖα ἐλημένος τὰς πλευρᾶς. (Ἡσαΐας 11, 16). Ἴδοὺ ἡ Παρθένος ἐν γαστρὶ ἔξει, καὶ τέξεται υἱὸν καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἐμμανουήλ. (Ἡσαΐας 7, 14). Ὅτι παιδίον ἐγεννήθη ἡμῖν, υἱὸς καὶ ἐδόθη ἡμῖν, οὐ ἡ ἀρχὴ ἐγεννήθη ἐπὶ τοῦ ὠμοῦ αὐτοῦ καὶ καλεῖται τὸ ὄνομα αὐτοῦ μεγάλης βουλήσ ἄγγελος, θαυμαστὸς σύμβουλος, Θεὸς ἰσχυρός, ἐξουσιαστής, ἄρχων εἰρήνης, πατὴρ τοῦ μέλλοντος αἰῶνος. (Ἡσαΐας 9, 6).

Καὶ ἔσται ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἡ ρίζα τοῦ Ἰεσσαί καὶ ὁ ἀνιστάμενος ἄρχειν ἐθνῶν, ἐπ' αὐτῶ ἔθνη ἐλπίζουσι καὶ ἔσται ἡ ἀνάπαυσις αὐτοῦ τιμή. (Ἡσ. 11, 10). Κύριε τίς ἐπίστευσε τῇ ἀκοῇ ἡμῶν; Καὶ ὁ βραχίων Κυρίου τίνοι ἀπεκαλύφθη; Ἀνηγγείλαμεν ὡς παιδίον ἐναντίον αὐτοῦ, ὡς ρίζα ἐν γῆ διψώσῃ. Οὐκ ἔστιν εἶδος αὐτῶ οὐδ' ἐδόξα. Καὶ εἶδομεν αὐτόν, καὶ οὐκ εἶχεν εἶδος οὐδ' ἐκάλλος. Ἀλλὰ τὸ εἶδος αὐτοῦ ἄτιμον καὶ ἐκλεῖπον παρὰ πάντας τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων. Ἄνθρωπος ἐν πληγῇ ᾧ καὶ εἰδῶς φέρειν μαλακίαν, ὅτι ἀπέστραπται τὸ πρόσωπον αὐτοῦ, ἠτιμάσθη καὶ οὐκ ἐλογίσθη. Οὗτος τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν φέρει καὶ περὶ ἡμῶν ὀδυνᾶται, καὶ ἡμεῖς

Ἐλογισάμεθα αὐτὸν εἶναι ἐν πόνῳ καὶ ἐν πληγῇ ὑπὸ Θεοῦ καὶ ἐν κακώσει.
Αὐτὸς δὲ ἐτραυματίσθη διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν καὶ μεμαλάκισται διὰ τὰς
ἀνομίας ἡμῶν. Παιδεία εἰρήνης ἡμῶν ἐπ' αὐτόν. Τῷ μώλωπι αὐτοῦ ἡμεῖς
ἴαθημεν. Πάντες ὡς πρόβατα ἐπλανήθημεν, ἄνθρωπος τῆ ὁδῷ αὐτοῦ
ἐπλανήθη. Καὶ Κύριος παρέδωκεν αὐτὸν ταῖς ἁμαρτίαις ἡμῶν. Καὶ αὐτὸς διὰ
τῷ κεκακώσθαι οὐκ ἀνοίγει τὸ στόμα αὐτοῦ. Ὡς πρόβατον ἐπίσφαγὴν ἤχθη
καὶ ὡς ἄμνος ἐναντίον τοῦ κύροντος αὐτὸν ἄφρονος. Οὕτως οὐκ ἀνοίγει τὸ
στόμα αὐτοῦ. Ἐν τῇ ταπεινώσει ἡ κρίσις αὐτοῦ ἦρθη. Τὴν δὲ γενεᾶν αὐτοῦ
τίς διηγῆσεται; ὅτι αἴρεται ἀπὸ τῆς γῆς ἡ ζωὴ αὐτοῦ, ἀπὸ τῶν ἀνομιῶν τοῦ
λαοῦ μου ἠχθη εἰς θάνατον. Καὶ δώσω τοὺς πονηροὺς ἀντὶ τῆς ταφῆς αὐτοῦ
καὶ τοὺς πλουσίους ἀντὶ τοῦ θανάτου αὐτοῦ. Ὅτι ἀνομίαν οὐκ ἐποίησεν,
οὐδὲ ἐύρεθῆ δόλος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ. (Ἦσ. 53, 1-10.) (Τὰ παθήματα τοῦ
Χριστοῦ μας). Ἰακώβ ὁ Παῖς μου ἀντιλήψομαι αὐτοῦ. Ἰσραὴλ ὁ Ἐκλεκτός
μου, προσεδέξατο αὐτὸν ἡ ψυχὴ μου. Ἔδωκα τὸ πνεῦμά μου ἐπ' αὐτὸν
κρίσιν τοῖς ἔθνεσιν ἐξοίσει. Οὐ κεκράζεται, οὐδὲ ἀνήσει, οὐδὲ ἀκουσθήσεται
ἔξω ἡ φωνὴ αὐτοῦ. Κάλαμον τεθλασμένον οὐ συντρίψει καὶ λίνον
καπνιζόμενον οὐ σβέσει, ἀλλὰ εἰς ἀλήθειαν ἐξοίσει κρίσιν. Ἀναλάμψει καὶ οὐ
θραυσθήσεται, ἕως ἂν ἄνθη ἐπὶ τῆς γῆς κρίσιν. Καὶ ἐπὶ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ
ἔθνη ἐλπιοῦσιν. (Ἦσ. 42, 1-6). Πνεῦμα Κυρίου ἐπ' ἐμέ, οὐ εἶνεκεν ἔχρισέ
με. Εὐαγγελίσασθαι πτωχοῖς ἀπέσταλκέ με, ἴασασθαι τοὺς συντετριμμένους
τὴν καρδίαν, κηρύξαι ἀήμαλῶτους ἄφεςιν καὶ τυφλοῖς ἀνάβλεψιν. (Ἦσ. 61,
1). Τοῦτο πρῶτον πίε, ταχύ ποίει, χώρα Ζαβουλῶν, ἡ γῆ Νεφθαλὶμ ὁδὸν
θαλάσσης καὶ οἱ λοιποὶ οἱ τὴν παραλίαν κατοικοῦντες καὶ πέραν τοῦ
Ἰορδάνου, Γαλιλαία τῶν ἐθνῶν, τὰ μέρη τῆς Ἰουδαίας. Ὅλα ὅς ὁ
πορευόμενος ἐν σκότει, ἴδετε φῶς μέγα. Οἱ κατοικοῦντες ἐν χόρῳ καὶ σκιᾷ
θανάτου, φῶς λάμψει ἐφ' ὑμᾶς. (Ἦσ. 9, 3). (Τὸ κήρυγμα τοῦ Χριστοῦ
μας). Ἀναστήσονται οἱ νεκροί, καὶ ἐγερθήσονται οἱ ἐν τοῖς μνημείοις, καὶ
εὐφρανθήσονται οἱ ἐν τῇ γῇ. (Ἦσ. 26, 19). (Τὰ θαύματά Του).

Στὸν Προφήτην Ἰεζεκιήλ: Τὸν νῶτόν μου ἔδωκα εἰς μάστιγας, τὰς δὲ
σιαγόνας μου εἰς ραπίσματα, τὸ δὲ πρόσωπόν μου, οὐκ ἀπέστρεψα ἀπὸ
ἀσχύνης ἐμπτυσμάτων. (Ἦσ. 50, 6). (Τὰ Ἄγια Πάθη). Καὶ ἀναστήσω ἐπ'
αὐτοὺς ποιμένα ἕνα καὶ ποιμανεῖ αὐτούς. (Ἰεζεκιήλ 34, 23).

Στὸν Προφήτην Ζαχαρία: Χαῖρε σφόδρα θύγατερ Σιών. Κήρυσσε θύγατερ Ἰερουσαλήμ. Ἴδοὺ ὁ βασιλεύς σου ἔρχεται σοὶ δίκαιος καὶ σώζων αὐτό, πρᾶϋς καὶ ἐπιβεβηκῶς ἐπὶ ὑποζύγιον καὶ πῶλον νέον. (Ζαχαρία 9, 9). Καὶ ἔστησαν τὸν μισθὸν μου τριάκοντα ἄργυροῦς. (Ζαχαρίας 11, 12).

Στὸν Προφήτην Ἀμῶς: Καὶ ἔσται ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, λέγει Κύριος ὁ Θεός, καὶ δύσεται ὁ ἥλιος μεσημβρίας καὶ συσκοτάσει ἐπὶ τῆς γῆς ἐν ἡμέρᾳ τὸ φῶς. (Ἀμῶς 8, 9. (Σταύρωσις τοῦ Χριστοῦ μας).

Στὸν Προφήτη Ὡσηέ: Ὑγιάσει ἡμᾶς μετὰ δύο ἡμέρας, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῇ τρίτῃ ἐξανασησόμεθα καὶ ζησόμεθα ἐνώπιον αὐτοῦ καὶ γνωσόμεθα. Διώξωμεν τοῦ γνώναί τὸν Κύριον, ὡς ὄρθρον ἔτοιμον εὐρήσομεν αὐτὸν καὶ ἥξει ὡς ὑετὸς ἡμῶν πρῶϊμος καὶ ὄψιμος γῆ. (Ὡσηέ 6, 2-3). (Τὴν Ἀνάστασιν Του).

Στὸν Προφήτη Ἰωήλ: Καὶ ἔσται μετὰ ταῦτα καὶ ἐκχεῶ ἀπὸ τοῦ πνεύματός μου ἐπὶ πᾶσαν σάρκα καὶ προφητεύσουσιν οἱ υἱοὶ ὑμῶν καὶ αἱ θυγατέρες ὑμῶν καὶ οἱ πρεσβύτεροι ὑμῶν ἐνύπνια ἐνυπνιασθήσονται καὶ οἱ νεανίσκοι ὑμῶν ὀράσεις ὄψονται. Καὶ ἐπὶ τοὺς δούλους μου ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ἐκχεῶ ἀπὸ τοῦ πνεύματός μου. (Ἰωήλ 3, 1-2). (Τὴν ἐπιφοίτηση τοῦ Παναγίου Πνεύματος).

Αὐτὸς ποὺ ἀκολουθεῖ τώρα δὲν εἶναι ἡ προσδοκία τῶν Ἑβραίων μόνον, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐθνῶν. Χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ ἔρχονται στὸ νοῦ του τὰ λόγια του Γαμαλιήλ, ποὺ τοὺς ἔλεγε πῶς ὅλοι οἱ λαοὶ τοῦ κόσμου περιμένουν νὰ στείλῃ ὁ Θεὸς κάποιον νὰ σώσῃ τὸν κόσμο, ποὺ τὸν κατήφορο τῆς διαφθορᾶς ποὺ πῆρε.

Ὁ Σουετώνιος ἔγραφε: Ἡ φύσις γεννᾷ βασιλέα τῷ Ρωμαϊκῷ λαῷ.

Τὸ Μαντεῖο τῶν Δελφῶν δίδει στὸν Αὐγουστο τὸν ἀκόλουθο χρησμό: Παῖς Ἑβραῖος κέλεται μὲ θεοῖς μακάρεσιν ἀνάσσειν, τὸν δὲ δόμον προλιπεῖν καὶ ἀίδην αὐθις ἰκέσθαι. Λοιπὸν ἄπιθι σιγῶν ἐκ βωμῶν ἡμετέρων.

Ἡ Σίβυλλα χρησιμοδοτεῖ: Ἥξει ὁ ἀγνὸς Ἄναξ πάσης γῆς σκῆπτρα κρατέων.

Ὁ Βιργίλιος τραγουδεῖ: Νέα γενεὰ ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ οὐρανοῦ πέμπεται, γεννωμένου τοῦ παιδός, δι' οὗ πρῶτον λήγει μὲν ὁ σιδηροῦς ἄρχεται ὁ ἕτερος χρυσοῦς αἰὼν.

Ὁ Σωκράτης προφητεύει: *Ἀνάγκη οὖν ἔστι περιμένειν, ἕως ἂν τις μάθῃ ὡς δεῖ πρὸς θεοὺς καὶ ἀνθρώπους διακείσθαι. Ὑπὸ φόβου μὴ ὁ κόσμος βυθισθῆ εἰς αἰώνιαν ἄβυσσον συγχύσεως, ὁ Θεὸς καὶ ποιητὴς τῆς ἀρχικῆς αὐτοῦ τάξεως, ἀναφανεῖς πάλιν ἀναλήψεται τὰς ἡνίας, μεταβάλλει τὸ πᾶν καὶ ἐξαφανίσει τὸ γῆρας, τὰς ἀσθενείας, καὶ τὸν θάνατον. Ἐἴτα τὸν λοιπὸν χρόνον καθέδοντες διατελοῖτε ἂν, εἰ μὴ τινὰ ἄλλον ὁ Θεὸς ἐπιπέμψετε, κηδόμενος ἡμῶν.*

Οἱ Ἕλληνες στὸ μῦθο τοῦ Προμηθέα, πιστεύουν, πῶς ὁ κατ' αὐτοῦ Πατέρας θεῶν καὶ ἀνδρῶν Δίας, θὰ στείλῃ κάποιον ἄγγελο νὰ λύτρωση ἀπὸ τὰ βάσανα τὸ δεσμώτη Προμηθέα ποὺ τοῦ κατατρώγουν τὰ ἐντόσθια οἱ γύπες. Ἐδῶ Προμηθέας εἶναι ἡ ἀνθρωπότητα καὶ τὴν κατατρώγουν οἱ γύπες τῆς ἀνομίας, τῆς ἀδικίας καὶ τῆς ἁμαρτίας.

Οἱ Ἀσιάτες περιμένουν! Πεμφθήσεται ἐξ οὐρανοῦ ἅγιος γινώσκων τὰ πάντα καὶ πᾶσαν ἔχων ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς ἐξουσίαν.

Τὰ πάντα ἀποκατασταθήσονται ὡς ἦσαν, ἐλθόντος εἰς κόσμον ἥρωος τίνος, ποιμένος ἡγεμόνος ἀγιωτάτου, γενικοῦ διδασκάλου τῆς ὑπέρτατης ἀληθείας.

Καὶ ἔτσι τώρα ὅλες αὐτὲς οἱ προφητεῖες ἐζωντάνευαν στὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ. Γι' αὐτὸ ὁ Βαρνάβας ἐχαιρε, ἐσκίρτα, ἐγέμιζε ἀπὸ δόξα Θεοῦ. Ὁ Θεὸς τὸν ἀξίωσε νὰ γνωρίσῃ τὸν ἀληθινὸ Ποιμένα τῶν προβάτων, τὸν Μέγαν καὶ Κύριον. Τὸν ἀκολούθησε. Ἔβλεπε τὴν χάρη τοῦ Οὐρανοῦ Πατρὸς νὰ χύνεται πλούσια ἀπάνω στὸν Περιούσιο Λαό. Οἱ παράλυτοι γίνονταν καλά. Οἱ λεπροὶ καθαρίζονταν. Οἱ τυφλοὶ βλέπανε. Οἱ χωλοὶ περιπατοῦσαν. Οἱ κωφάλαλοι ἄκουαν καὶ λαλούσανε. Οἱ δαιμονιζόμενοι σωφρονίζονταν. Τὰ ξηρὰ χέρια καὶ τὰ παραλυμένα γόνατα ξαναζωντάνευαν. Τὰ ἀκάθαρτα πνεύματα ἐδιώχοντο. Οἱ τελῶναι ἐγίνοντο δίκαιοι. Οἱ πόρνες ἀγιώτερες καὶ σεμνότερες παρθένων. Τὰ κύματα καταστέλλονταν. Οἱ θύελλες κωπάζανε. Τὰ ἀδειανὰ δίκτυα γεμίζανε ἀπὸ ψάρια. Ἐκεῖνοι ποὺ πεινούσανε ἐχόρταναν σωματικὰ καὶ πνευματικὰ. Ἐκεῖνοι ποὺ διψοῦσανε ἔπιναν ἀπὸ τὴν ἀένναο πηγὴ τὸ ζωντανὸ νερὸ τῆς ἀθάνατης διδασκαλίας τοῦ Αἰώνιου Θεοῦ, ποὺ ἐγένεν ἄνθρωπος καὶ ἦλθε στὸν κόσμο. Γιὰ τοὺς φτωχοὺς ἀνέτειλε ὁ ἥλιος τῆς δικαιοσύνης. Ὅλες οἱ

ἀρρώστειες βρήκανε τὸ γιατρό τους. Ὁ θάνατος τὸν καθαιρέτη του. Οἱ νεκροὶ τὴν ἀνάστασίν των.

ΜΕ ΤΟΝ ΑΙΩΝΙΟ, ΑΛΗΘΙΝΟ ΠΑΙΔΑΓΩΓΟ ΚΑΙ ΔΙΑΣΚΑΛΟ

Πνεῦμα Κυρίου ἐπ' ἐμέ, οὐ ἔνεκεν ἔχρισέ με εὐαγγελίσασθαι πτωχοῖς, ἀπεσταλκὲς ἐμὲ κηρύξαι ἀήμαλῶτους ἄφρονας καὶ τυφλοῖς ἀναβλέψιν, ἀποστείλαι τεθραυσμένοις ἐν ἀφέσει, κηρύξαι ἐνιαυτὸν Κυρίου δεκτόν . (Ἠσαΐα 17)

Ὁ Βαρνάβας ἔβλεπε πῶς ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ἐλαλεῖτο στή γῆ, ὅσον οὐδέποτε ἐλαλήθη. Κανένας δὲν ἐκήρυξεν ὅπως ὁ Χριστὸς τὸ Φῶς τοῦ Κόσμου. Κανένας δὲν ἐπαρηγόρησε τοὺς ταπεινοὺς καὶ καθαροὺς στήν καρδιά. Τοὺς πενθοῦντες. Τοὺς θλιμμένους. Ἐκείνους ποὺ διψοῦσαν καὶ πεινοῦσαν τὴ δικαιοσύνη. Τοὺς ἐλεήμονες. Τοὺς εἰρηνοποιούς. Τοὺς καταδιωγμένους. Τοὺς ὑβρισμένους. Τοὺς καταγελασμένους. Τοὺς συκοφαντημένους. Ἐκείνους ποὺ γλύκαιναν τοὺς πόνους τῶν ἄλλων. Ποῦ ἦσαν παράδειγμα βίου ἠθικοῦ. Ποῦ ἔλαμπαν μὲ τὰ καλά τους ἔργα. Ποῦ δὲν διδάσκανε μόνο μὰ καὶ ἐφαρμόζανε στή ζωὴ τοὺς τὰ λόγια του Θεοῦ. Τοὺς δίκαιους. Ἐκείνους ποὺ ἀγαποῦσαν καὶ τοὺς ἐχθρούς τους ἀκόμη. Ἐκείνους ποὺ προσεύχονταν γιὰ νὰ φωτίση ὁ Θεὸς τοὺς ἐχθρούς τους, ποὺ τοὺς καταδιώκανε. Τοὺς ἀγαθούς, τοὺς τέλειους. Ποῦ ζητούσανε ἀπὸ τὸ Θεὸ νὰ ρηθῆ ἡ βασιλεία Του στή γῆ καὶ νὰ ἐπικράτησιν τὸ ἅγιο θέλημα Του. Ἐκείνους ποὺ συγχωροῦσαν καὶ δὲν μνησικακούσανε. Ἐκείνους ποὺ νηστεύανε, ἦσαν ἀτλοὶ καὶ θησαυρίζανε μὲ τὰ καλά τους ἔργα οὐράνιους θησαυρούς. Ἐκείνους, ποὺ ἐργάζονταν γιὰ τὴ διάδοσιν τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ καὶ γιὰ τὴ σωτηρίαν τῶν ἄλλων ἀνθρώπων. Ποὺ θυσιάζονταν γιὰ τοὺς φίλους τους, τοὺς ἀδελφούς τους, τὸς οἰκογένειάς τους, τὸ ἔθνος τους καὶ τὴν πατρίδα τους. Ἐκείνους ποὺ δὲν ντρεπότανε νὰ ὁμολογήσουν μὲ παρησία τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ. Ἐκείνους ποὺ βοηθοῦσαν τοὺς ἀδύνατους καὶ τοὺς ἀρρώστους. Ἐθεράπευαν τὰ κακὰ καὶ τὸς ἀρρώτειες. Εἶχαν χαρακτῆρα διαμαντένιο. Ἦσαν φιλόξενοι. Προατατεύανε τοὺς κατατρεγμένους ἄδικα. Ἔντυναν τοὺς γυμνοὺς. Ἐτρέφαν τοὺς πεινασμένους. Ἐπότιζαν τοὺς διψασμένους. Ἐπαρηγοροῦσαν καὶ ἐβοηθοῦσαν τοὺς φυλακισμένους καὶ ἐξόριστους.

**ΧΡΙΣΤΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΟΦΕΙΣ, ΤΑ ΓΕΝΝΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΕΧΙΑΝΩΝ
ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΣ, ΦΑΡΙΣΣΑΙΟΙ, ΑΡΧΙΕΡΕΙΣ ΚΑΙ ΑΡΧΟΝΤΕΣ**

Οὐαὶ δὲ ὑμῖν, γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταί, ὅτι κλείετε τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων. Ὑμεῖς γὰρ οὐκ εἰσέρχεσθε, οὐδ' ἐτοῖς εἰσερχομένοις ἀφίετε εἰσελθεῖν. Οὐαὶ ὑμῖν γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταί, ὅτι περιάγετε τὴν θάλασσαν καὶ τὴν ξηρᾶν ποιῆσαι ἓνα προσήλυτον, καὶ ὅταν γένηται ποιεῖτε αὐτὸν υἱὸν γεέννης, διπλότερον ὑμῶν. (Ματθ 23, 13-16).

Κανένας καὶ ποτὲ καὶ πουθενά, δὲν ἔψεξε καὶ δὲν ἐκαυτηρίασε τόσο θαραλέα τὴν ἀδικία καὶ τὴν παρανομία τῶν ἀρχόντων, ὅπως ὁ Χριστός. Κανένας ποτὲ καὶ πουθενά, δὲν ἔψεξε ἄρχοντες καὶ ἀρχόμενους γιὰ νὰ ἀφίσουν τοὺς δρόμους τῆς ἀδικίας καὶ νὰ ἀκολουθήσουν τὸ δρόμο τοῦ Θεοῦ. Ἐκείνους ποὺ παραβαίνανε τὲς ἐντολές τοῦ Θεοῦ. Ἔδιναν κακὸ παράδειγμα στοὺς ἄλλους. Ἀλλὰ ἐδίδασκαν καὶ ἄλλα ἔπρατταν. Τοὺς φονεῖς. Ἐκείνους ποὺ ὠργίζονταν χωρὶς λόγο ἐναντία στοὺς ἀδελφούς τους. Τοὺς ὑβριστές. Τοὺς καταλάλους. Τοὺς σκανδαλοποιούς. Τοὺς φιλονεῖκους. Τοὺς ἐκδικούμενους. Ἐκείνους ποὺ διεγείρουν μίση καὶ ἐχθρές καὶ μάχες καὶ φιλονικίες, ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους καὶ καταστρέφουν τὴν εἰρήνη τῶν σπιτιῶν καὶ τῶν καρδιῶν τῶν ἀνθρώπων. Ἐκείνους ποὺ δὲν θέλουνε νὰ συνδιαλαγοῦνε μὲ τοὺς ἀντιδίκους των. Ποὺ βασανίζουν τοὺς ἄλλους. Ποὺ θέλουν νὰ ἐφαρμόζουν τὸ νόμο τῆς ἐκδίκησης ὀφθαλμὸν ἀντὶ ὀφθαλμοῦ καὶ ὀδόντα ἀντὶ ὀδόντος. Ποὺ ἀνθίστανται στὸ πονηρὸ καὶ στὸ κακὸ μὲ κακὰ καὶ πονηρὰ ἔργα. Ποὺ μισοῦν τοὺς ἐχθρούς τους, καὶ δὲν τοὺς βοηθοῦν, ὅταν ἔχουν ἀνάγκη. Ποὺ ἔχουν σκληρὴ καὶ πέτρινη καρδιά καὶ δὲν λυποῦνται γιὰ τὲς δυστυχίες καὶ τοὺς πόνους τῶν ἄλλων. Ποὺ δὲν βοηθοῦνε τοὺς δυστυχισμένους καὶ πάσχοντες. Τοὺς ἀνελεήμονες. Τοὺς ὑποκριτές. Τοὺς βαπτολόγους καὶ ἀργολόγους. Τοὺς χαιρέκακους. Τοὺς ἄσπλαχνους. Ποὺ δὲν πηγαίνουν στὲς φυλακὲς καὶ στοὺς ἀρρωστους νὰ τοὺς βοηθήσουν καὶ νὰ τοὺς παρηγορήσουν. Ποὺ δὲν τρέφουν ἐκείνους ποὺ πεινοῦν. Δὲν ποτίζουν ἐκείνους ποὺ διψοῦν. Δὲν ἐνδύουν τοὺς γυμνοὺς. Κανένας ποτὲ καὶ πουθενά, δὲν ἐστιγμάτισε τοὺς μοιχοὺς. Τοὺς πόρνους. Τοὺς προαγωγούς καὶ διαφθορεῖς. Τοῦ διεφθαρμένους ποὺ διώχνουν τὲς γυναῖκες τοὺς χωρὶς λόγο. Ποὺ διαλύουν οἰκογένειες. Ποὺ ψευδορκοῦν καὶ

παραβαίνουν τὸν ὄρκο τους. Τοὺς ψευδομάρτυρες. Ποὺ κάμνουν τὸ καλὸ γιὰ ἐπίδειξη καὶ γιὰ ν' ἀρέσουν στοὺς ἄλλους. Ποὺ θησαυρίζουν μονάχα θησαυροὺς στὴ γῆ, λησμονώντας πῶς εἶναι καὶ παιδιὰ τοῦ ἁῦλου Θεοῦ. Τοὺς κλέφτες. Ἐκείνους ποὺ εἶναι δοῦλοι καὶ ὑπηρέτες κάθε πονηροῦ ἔργου καὶ κάθε ἀδικίας. Ποὺ μαζεύουν καὶ ὅλο μαζεύουν γιὰ τὸ μαμωνά. Ποὺ βασίζονται μόνο στὸν πλοῦτό τους. Ποὺ κοιτάζουν μόνο γιὰ τὰ κορμιά τους καὶ τὴν καλοζωία. Τοὺς ἀδηφάγους. Τοὺς οἰνοπότες. Τοὺς ἀρπάγες καὶ ἀχόρταγους. Τοὺς ἐκμεταλλευτὲς χηρῶν, ὀρφανῶν καὶ ἀπροστάτευτων. Τοὺς φιλάργυρους. Ποὺ κρίνουν καὶ κατακρίνουν ἄδικα. Ποὺ βλέπουν μονάχα τὲς ἁμαρτίες τοῦ ἄλλου καὶ δὲν κοιτάζουν τὲς δικές τους. Ποὺ δὲν πολεμοῦν τὰ πάθη τους καὶ δὲν προσπαθοῦνε νὰ γίνουν ἄνθρωποι τοῦ Θεοῦ. Τοὺς ὀλιγόπιστους. Τοὺς δαιμανοπίστευτους. Τοὺς κακοὺς ποιμένες. Ποὺ ἐγκαταλείπουν τὸ ποίμνιό τους στὴν ὥρα τῆς δοκιμασίας του. Ἐκείνους ποὺ δὲν δέχονται τὸ λόγο τοῦ Χριστοῦ. Ποὺ καταδιώκουν καὶ περιγελοῦν τὸν Χριστιανισμό, τὰ λόγια του Θεοῦ, τὲς ἀρχές του καὶ τὴ διδασκαλία του. Ποὺ δὲν ὁμολογοῦν μὲ παρησία τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ. Ποῦ ἀγαποῦν τὸν πατέρα τους, τὴν μητέρα τους καὶ τὰ παιδιὰ τους καὶ τὸν κόσμον αὐτὸ πιὸ πολὺ ἀπὸ τὸν γλυκὺν Ἰησοῦν. Ἐκείνους ποὺ δὲν ἀφήνουν ὅλα ὅσα ἔχουν γιὰ νὰ τὸν ἀκολουθηθοῦνε ὅταν κληθοῦν. Ἐκείνους ποὺ βλασφημοῦνε τὸ Πανάγιο Πνεῦμα. Ἐκείνους ποὺ δὲν πολεμοῦν τὴν ἀδικία καὶ τὴν ἁμαρτία καὶ δὲν ὑπερασπίζονται τὸ δίκαιο καὶ τοὺς ἀπροστάτευτους. Ἐκείνους ποὺ δὲν θυσιάζονται γιὰ τὰ Χριστό, τὸ εὐαγγέλιό του, τοὺς φίλους τους, τοὺς ἀδελφούς τους, τὲς οἰκογένειές τους, τὴν Πατρίδα τους καὶ τὸ ἔθνος τους καὶ γενικὰ γιὰ τὸ κοινὸ καλὸ. Ἐκείνους ποὺ δὲν ὑποφέρουν μὲ ὑπομονὴ καὶ καρτερία τὲς θλίψεις, τοὺς διωγμούς, τὲς ὕβρεις, τοὺς καταγελασμούς, καὶ τὴν ἀδικὴ ταπείνωση γιὰ τὸ Χριστό, τὸ εὐαγγέλιό του καὶ τὸ καλὸ. Καὶ γενικὰ ἐκείνους καὶ ὅσους δὲν ἔχουν καρδιὰ γεμάτη ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ ποὺ φωτίζει ὅλους.

ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟ ΚΑΙ Ὁ ΣΤΑΥΡΙΚΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ

*Ἴδου ἀναβαίνομεν εἰς Ἱεροσόλυμα καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου
παραδοθήσεται τοῖς Ἀρχιερεύσι καὶ τοῖς Γραμματέυσι καὶ κατακρινούσιν
αὐτὸν θανάτῳ καὶ παραδώσουσιν αὐτὸν τοῖς ἔθνεσιν καὶ ἐμπαίζουσιν αὐτῷ*

καὶ ἐμπτύσουσιν αὐτὸν καὶ μαστιγώσουσιν αὐτὸν καὶ ἀποκτενοῦσιν, καὶ μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἀναστήσεται. (Μάρκ. 10. 33)

Γιὰ τρία περίπου χρόνια ὁ Βαρνάβας παρακολούθησε τὸν Μέγαν Διδάσκαλον, τὸν Σωτῆρα, τὸ Φῶς τοῦ Κόσμου. Γιὰ τρία περίπου χρόνια ἡ ψυχὴ τοῦ ἐχαλκεύετο στὸ ἱερὸ καμίνι τοῦ θεοῦ Πυρὸς καὶ προετοιμαζόταν ἀπὸ τὸ Δεσπότη Χριστὸ γιὰ τὸ θεῖο κήρυγμα. Τὸ κήρυγμα τῆς ἀγάπης καὶ τῆς θυσίας. Τῆς ἀγάπης καὶ τῆς θυσίας χωρὶς ὄρια. Ὁ Βαρνάβας ἐσπούδασε πολλά. Εἶδε πολλά. Ἔμαθε πολλά. Ἀλλὰ μόνο ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ Χριστοῦ ἄκουσε. Ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν καὶ προσεύχεσθε ὑπὲρ τῶν διωκόντων ὑμᾶς καὶ θυσιάσετε καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν σας διὰ τὴν σωτηρίαν τους. Καὶ μοναχὰ τὸν Γλυκύτατον Ἰησοῦν εἶδεν νὰ θυσιάζεται γιὰ τὴν σωτηρία τοῦ κόσμου, γιὰ τοὺς φίλους του, γιὰ τοὺς διώκτές του, γιὰ τοὺς σταυρωτές του. Μόνο τὸ Χριστὸ ἄκουσε νὰ τοὺς συγχωρεῖ, κάτω ἀπὸ τοὺς φρικτοὺς πόνους, τοῦ πιὸ φρικτοῦ θανάτου, τοῦ σταυρικοῦ. Εἶδε τὸν ἀναμάρτητο Χριστὸ νὰ ἀγιάζη καὶ νὰ ὑψῶνῃ στὸ Θεὸ τὴν κατασπλωμένη ἀπὸ τὴν ἁμαρτία ἀνθρώπινη ὑπόσταση. Εἶδε τὸν Μονάκριβον Υἱὸ τοῦ Θεοῦ. Τὸν ἀγαπημένον τοῦ Οὐράνιου Πατρός. Ἐκεῖνο ποὺ ἐστείλεν ὁ Θεὸς στὸν κόσμον νὰ κηρύξη τὸ δίκαιο. Ἐκεῖνο ποὺ τὰ ἔθνη ἐλπίζανε καὶ ἐλπίζουν. Εἶδε τὸν Ἅγιο τῶν ἀγίων. Τὸν Ἀναμάρτητο. Τὸν Ἄμωμο. Τὸν εἶδε νὰ καταδιώκεται ἀπὸ ἕνα ἀχάριστο λαό. Νὰ τοῦ προσφέρουν ἀντὶ τοῦ μάννα χολή. Ἀντὶ δροσεροῦ νεροῦ ζύδι. Ἀντὶ ἀγάπης μῖσος. Ἀντὶ εὐγνωμοσύνης μαύρην ἀχαριστίαν. Ἀντὶ ὑποδοχῆς καταδίωξη. Ἀντὶ νὰ Τὸν ὑποδέχονται μὲ βάρη νὰ τὸν καταδιώκουν μὲ μάχαιρες, λόγχες καὶ ξίφη. Εἶδε νὰ Τὸν ἀρπάζουν πρόσωπα ποὺ λυσσοῦσαν ἐκδίκηση σὲ νύχια ζωφώδη, σκοτεινὴ καὶ ἀσέληνο. Εἶδε τὸν ἀκόλουθο καὶ μαθητὴ νὰ γίνεται προδότης. Ναί, τὸν εἶδε ἀντὶ νὰ ἀσπάζεται τὰ γλυκόλαλα χεῖλη Του, προδοτικὰ νὰ τὰ φιλεῖ ὡσὰν ὀχιά. Τοὺς εἶδε τοὺς κακούργους νὰ δένουν τὰ πανάγια χέρια Του. Τὰ χέρια ποὺ τοὺς ἐχόρτασεν ἀπὸ ψωμί καὶ ἀπὸ καλωσύνες. Τοὺς εἶδε τοὺς ἀχάριστους ἀντὶ νὰ Τὸν ἐπευφημοῦν, νὰ Τὸν κατηγοροῦν, νὰ Τὸν ἐμπτύουν, νὰ Τὸν μαστιγώνουν, νὰ Τὸν δέρουν, νὰ Τὸν κτυποῦν μὲ τοὺς γρόνθους τους, νὰ τρίζουν τὰ δόντια τοὺς ἐνάντια Του. Νὰ Τοῦ φοροῦν ἀκάνθινο στεφάνι. Εἶδε τὴν ἅγια κεφαλή Του νὰ τὴν αὐλακώνει ἡ ἀγωνία καὶ ὁ ἰδρωτας. Εἶδε κριτὲς ἄδικους καὶ παράνομους νὰ

κρίνουν τὸν Δίκαιο. Νὰ Τὸν δικάζουν παράνομα καὶ νὰ Τὸν καταδικάζουν σὲ καταδίκη φρικτή, σὲ θάνατο σταυρικό. Εἶδε νὰ λυγίζουν τὰ γόνατα τοῦ Δίκαιου, κάτω ἀπὸ τὸ ὑπερβολικὸ βάρος ἑνὸς μεγάλου καὶ βαρειοῦ ξύλινου σταυροῦ, σένα δρόμο ἀνηφορικὸ γεμάτο ἀπὸ πέτρες καὶ οὐρλιάζοντες ἔχθρους. Καὶ αὐτοὶ οἱ ἔχθροὶ ἦσαν ἄνθρωποι ποὺ δὲν ἔμενε καλὸ ποὺ δὲν τοὺς χάρισε.

Ἐράγισεν ἡ καρδιὰ τοῦ Βαρνάβα. Ἐμαύρισεν ἡ ψυχὴ του, ὅταν εἶδε τὴ Ζωὴ νεκρὴ στὸ Σταυρὸ καὶ κατόπι μέσα στὸν κρῦο τάφο. Δὲν ἔχασε τὸν ἑαυτό του. Ἐδίωξε τὰ νέφη τῆς μαύρης ἀπελπισίας. Ἐποδοπάτησε τὴν ἀπιστία. Ἐπερίμενε τρία μερόνυκτα μὲ κρυφὴ λαχτάρα τὸ γοργότερο μήνυμα τῆς Ἀνάστασής Του. Ἀγρύπνησε γύρω στὸν Τάφο Του, γιὰ ν' ἀκούσῃ τὸ χαρούμενο λάλημα· Τὸ Χριστὸς Ἀνέστη. Εἶδε τὸν κενὸ τάφο. Εἶδε τὸν Ἀναστάντα Κύριον. Ἄκουσε τὴ γλυκεῖα λαλιά Του. Εἶδε νὰ θριαμβεύῃ τὸ φῶς καὶ νὰ δύῃ γιὰ πάντα τὸ σκότος. Εἶδε τὰ πάντα πληρούμενα φωτὸς οὐρανοῦ. Ἐγέμισεν ἀπὸ οὐράνια χαρά. Ἐδόξασε τὸ Θεὸ γιὰ ὅ,τι εἶδε καὶ ἄκουσε.

ΤΟ ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΤΟΥ ΠΑΝΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

Καὶ συναυλιζόμενος παρήγγειλεν αὐτοῖς ἀπὸ Ἱεροσολύμων μὴ χωρίζεσθαι, ἀλλὰ περιμένειν τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ Πατρὸς ἧ ἠκούσατέ μου. Ὁ Ἰωάννης μὲν ἐβάπτισεν ὕδατι, ἡμεῖς δὲ ἐν Πνεύματι βαπτισθήσεσθε Ἁγίω, οὐ μετὰ πολλὰς ταύτας ἡμέρας.

Ὁ θάνατος δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ κυριαρχήσῃ τῆς ζωῆς. Ὁ Χριστὸς εἶναι Ζωή. Αὐτὸς διατάζει καὶ ἐκ τοῦ μὴ ὄντος γεννιέται ἡ Ζωή. Αὐτὸς ἔβαλε καὶ τέρμα στὴν ἀνθρώπινη ζωὴ, τὸ θάνατο. Αὐτὸς ὅταν θέλει καταργεῖ καὶ τὸ θάνατο.

Μὲ τὸ θάνατο ἡ ψυχὴ ἂν εἶναι ἄξια τοῦ Θεοῦ πηγαίνει σ' Αὐτόν. Ἄν ὄχι καταδικάζεται. Ὁ Χριστὸς ἐφύτρωσε τὴν ἀνθρώπινη ζωὴ μαζί μὲ τὴν ψυχὴ, μέσα στὴν ὕλη, τὸν ἀνθρώπινο ὀργανισμό. Μὲ τὲς διάφορες λειτουργίες τοῦ σώματος, ἡ ζωὴ ἐκδηλώνεται ὡς ὕλικὴ καὶ πνευματικὴ ἐνέργεια. Τὴν ὕλικὴ καὶ πνευματικὴ αὐτὴ ἐνέργεια, δηλαδὴ τὴ ζωὴ, κυβερνᾷ ἡ ψυχὴ. Ὅταν οἱ λειτουργίες τοῦ ἀνθρώπινου ὀργανισμοῦ σταματήσουν, τὸ σῶμα γίνεται νεκρό.

Καὶ αὐτὸ γίνεται ὅταν μικρόβια ὁποιασδήποτε ἀρώστειας μποῦν στὸν ὀργανισμό καὶ τὸν δηλητηριάσουν. Ὄταν τὸ σῶμα γηράσει καὶ τὰ ὄργανά του, γιὰ διάφορους λόγους, παύσουν νὰ λειτουργοῦν. Ὄταν ἐξωτερικὴ βία σταματίσει ἢ καταστρέψει τὸν ὀργανισμό. Οἱ Ἑβραῖοι μὲ τὸ σταυρικὸ θάνατο κατὰστρεψαν τὸν ἀνθρώπινο ὀργανισμό τοῦ Χριστοῦ. Τοῦ ἀφαιρέσανε τὴν ἀνθρώπινη ζωὴ. Τότε ἡ ἀθάνατη ψυχὴ του (γιατί ἡ ψυχὴ εἶναι ἀθάνατη) μὲ τὴν αἰώνια καὶ θεία Ὑπόστασή Του, τὸν Υἱὸ καὶ Λόγο τοῦ Θεοῦ, ἀφήκανε τὸ πανάγιο σῶμά Του ἐπάνω στὸ σταυρὸ νεκρὸ καὶ ἄψυχο. Τὸ νεκρὸ καὶ ἄψυχο αὐτὸ σῶμα ἔθαψε ὁ Ἰωσήφ μὲ τὸ Νικόδημο, στὸν τάφο καὶ σφραγίσανε μὲ σφραγιῖδα καὶ φυλάξανε μὲ κουστωδία οἱ κακοῦργοι Ἑβραῖοι. Ὁ Γλυκὺς Ἰησοῦς, ὡς ἀνθρώπινη ψυχὴ καὶ ὡς Θεός, κατέβη στὸν Ἄδη καὶ κήρυξε στὲς ψυχὰς τῶν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου νεκρῶν τὸ Εὐαγγέλιό Του. Ὅλα αὐτὰ τὰ ὑπόφερε ὡς ἄνθρωπος, γιατί καμμιά δύναμη δὲν εἶναι ἄξια νὰ κάμῃ τὸ Θεὸ νὰ ὑποφέρῃ καὶ νὰ πάθῃ. Τρεῖς μέρες κατόπι ἀπὸ τὸ σταυρικὸ Του θάνατο, ἡ ἀνθρώπινη ψυχὴ Του καὶ ἡ θεία οὐσία Του, ἡ Πηγὴ τῆς Ζωῆς, ἀνάστησαν τὸ νεκρὸ σῶμα Του, γιατί ὡς Θεὸς εἶχε κάθε ἐξουσία ἀπάνω στὴ ὕλη καὶ στὴ ζωὴ. Τὸ ἀνάστησαν, τὸ ἀποπνευμάτωσαν, τὸ ἐξάλωσαν, τὸ ἐδόξασαν καὶ ἐνώθησαν μὲ αὐτὸ γιὰ μιὰ νέα ἀτελεύτητη καὶ αἰώνια ζωὴ. Τέτοιο σῶμα καὶ τέτοια ζωὴ θὰ πάρουμε καὶ μεῖς κατὰ τὴν Δευτέραν Παρουσίαν. Ὄταν ὡς νεκροὶ θὰ ἀναστηθοῦμεν. Ἡ ὡς ζῶντες καὶ περιλειπόμενοι θὰ ἀλλάξουμε τὸ φθαρτὸ σῶμα μὲ ἓνα ἄφθαρτο καὶ πνευματικὸ, διὰ μόνου τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, ὅπως καὶ δημιουργηθήκαμε.

Εἰς τὸ Πανάγιο, ἄυλο, Ἀποπνευματωμένο καὶ Δοξασμένο σῶμά Του, εἰσῆλθεν ἡ ἀνθρώπινη ψυχὴ του Χριστοῦ μας καὶ ἡ θεία Οὐσία τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, δίχως νὰ παύσῃ νὰ εὐρίσκεται ὡς Θεὸς καὶ Παντοκράτωρ Πανταχοῦ Παρῶν καὶ ἀνέστη σὲ μιὰ νέα, αἰώνιο, ἀτελεύτητη καὶ ἔνδοξη Ζωὴ. Ὁ Χριστός μας, ὁ ἀγαπημένος μας Θεός, ἦτο τέλειος ἄνθρωπος μὲ σῶμα, ζωὴ καὶ ἀνθρώπινη ψυχὴ καὶ τέλειος Θεός, ὁ πρὸ αἰῶνων ὑπάρχων Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, διὰ τοῦ ὁποῦ ἐδημιουργήθη τὸ Σύμπαν. Τὰ ὄρατὰ καὶ τὰ ἀόρατα. Οἱ κόσμοι οἱ ὑλικοὶ καὶ οἱ κόσμοι οἱ πνευματικοί. Ὁ Γλυκὺς Ἰησοῦς ὡσὰν Θεὸς παντοδύναμος ἐκυριάρχησε ἀπάνω στὴ ζωὴ καὶ τὸ θάνατο.

Ὁ Βαρνάβας κατόπι ἀπὸ τὴν Ἀνάστασι τοῦ Κυρίου ἔμενε μὲ τοὺς ἄλλους Ἀποστόλους. Ἔτρεξε μαζύ τους στὸν Κενὸ Τάφο. Εἶδε καὶ ἄκουσε τοὺς λευκοὺς Ἀγγέλους νὰ ἀναγγέλλουν τὴν Ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ. Ἀνέβη μὲ τοὺς ἄλλους Ἀποστόλους, μὲ τὲς Μυροφόρες, τὴ Μαγδαληνή, τὴ Σαλώμη, τὴ Μαρία τοῦ Ἰακώβου καὶ τὴν Παναγία τὴ Μητέρα τοῦ Χριστοῦ μας, στὴ Γαλιλαία καὶ στὸ Ὅρος, ποὺ τοὺς ἐμήνυσε ὁ Ἀναστᾶς Διδάσκαλος. Ἐκεῖ τὸν εἶδε μὲ τὰ μάτια τοῦ τὰ σωματικά. Τὸν ἐπροσκύνησε. Εἶδε τὴν ἐξαῦλωθεῖσαν, ἀποπνευματωθεῖσαν, ἀποθεωμένην καὶ δεδοξασμένην ἀνθρώπινη σάρκα τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ μας.

Μιὰ μέρα, ὅπου βρισκότανε μὲ τοὺς ἄλλους Ἀποστόλους κλεισμένος σ' ἓνα σπίτι διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων εἶδε τὸ Δεσπότη Χριστὸ νὰ παρουσιάζεται μπροστά τους μὲ τὸ ἄῤῥο, ἄφθαρτο καὶ πνευματικό Του σῶμα. Κανένα φυσικὸ κώλυμα δὲν Τὸν ἐμπόδισε. Ἐκεῖτους ἐπαρηγόρησε, τοὺς ἐνεψύχωσε καὶ τοὺς ἐχαιρέτησε μὲ τὸν οὐράνιο χαιρετισμό. Εἰρήνη Ὑμῖν. Ἐφοβήθη καὶ ἐταράχθη, ὅπως ὅλοι οἱ ἄλλοι Ἀπόστολοι. Ἀμέσως ἄκουσε τὴν παρήγορη φωνή του. Μὴ φοβεῖσθε. Μὴ ταράττεσθε. Ἐξω κάθε φόβος ἀπὸ τὲς καρδιές σας καὶ κάθε δυσπιστία. Ἐλᾶτε κοντά Μου. Ἴδὲς τὲ τὰ χέρια Μου καὶ τὰ πόδια Μου. Ἴδὲς τὲ τὲς πληγές Μου, ποὺ μου ἔκαμε ὁ περιούσιος καὶ ἀγαπημένος Μου λαός. Ἀπλῶστε τὰ φοβισμένα χέρια σας νὰ μ' ἀγγίζουν. Δὲν πιστεύετε στὰ μάτια σας; Κυτάξτετε καλά. Ψηλαφήστε με. Δὲν ἔχω πιά τὴ σάρκα, τὰ κόκαλα, τὰ νεῦρα, τὸ αἷμα, τὴ ζωὴ ποὺ ἔχετε σεῖς. Τὸ ἄψυχο σῶμα ποὺ ἔθαψε ἢ πικραμένη μου μανοῦλα, ὁ Ἰωσήφ, ὁ Νικόδημος καὶ οἱ Μυροφόρες στὸν κρύο τάφο, τὸ ἀνάστησα, τὸ ἔκαμα πνεῦμα ἄφθαρτο, αἰώνιο ποὺ ὁ θάνατος πιά δὲν ἔχει καμιὰ ἐξουσία πάνω του. Ἔτσι θὰ σᾶς κάμω καὶ σᾶς μιὰ μέρα. Αὐτὰ ὅπου ἔγιναν, σὲ μένα ἔπρεπε νὰ γίνουν. Ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἔπρεπε νὰ σαρκωθῆ, νὰ γίνῃ ἄνθρωπος, νὰ σταυρωθῆ καὶ νὰ ἀναστηθῆ γιὰ νὰ σώσῃ ὅλο τὸν κόσμον. Τώρα μου δόθηκε κάθε ἐξουσία ἀπὸ τὸν Οὐράνιό μου Πατέρα στὸν οὐρανὸ καὶ στὴ γῆ. Πηγαίνατε νὰ μαθητεύσετε ὅλα τὰ ἔθνη τῆς γῆς. Βαπτίζετε τὰ εἰς τὸ Ὄνομα τοῦ Πατρὸς, τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Κηρύξτε τὸ Εὐαγγέλιό Μου σ' ὅλο τὸν κόσμον. Μὴ φοβᾶσθε κανένα. Καμιὰ ἐξουσία ἀπάνω στὴ γῆ. Μποροῦν νὰ βασανίσουν τὰ κορμιά σας. Νὰ τὰ τυραννήσουν μ' ὅλα τὰ μαρτύρια, ποὺ μπορεῖ νὰ δημιουργήσῃ ὁ νοῦς

τοῦ κακοῦ ἀνθρώπου. Μποροῦν νὰ σᾶς ἀφαιρέσουν καὶ τὴ ζωὴ. Μὰ τὴν αἰώνια ψυχὴ σας δὲν μποροῦν νὰ τὴν βλάψουν, οὔτε νὰ ταὴν ὑποδουλώσουν. Πέστε στὸν κόσμον, ὅτι ὅσοι πιστεύουν σὲ Μένα θὰ σωθοῦν. Ὅλοι οἱ ἄπιστοι θὰ κατακριθοῦν. Στὸ ὄνομά Μου θὰ κάμνετε θαύματα, θὰ διώχνετε τὰ δαιμόνια, θὰ μιλάτε ξένες γλῶσσες. Οἱ Αἴγυπτιακὲς ἀσπίδες, οἱ ὀχιές, τὰ φίδια, ὅλα τὰ δηλητήρια τοῦ κόσμου κί' οἱ μηχανές γιὰ τὴν καταστροφὴ τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς δὲν μποροῦν νὰ σᾶς βλάψουν. θὰ θεραπεύετε ὅλες τὲς ἀρώστειες. Καὶ νεκροὺς ἀκόμη θὰ ἀναστήνετε. Πρὸς τὸ παρὸν νὰ μείνετε στὴν Ἅγια Πόλη Ἱερουσαλήμ. Ἴσα μὲ τὴν ἡμερὰ ποὺ θὰ σᾶς στείλω τὸ Πανάγιον Πνεῦμα, τὸ Πνεῦμα τῆς Ἀληθείας, τὸν Παράκλητον, τὴν ἐξ' Ὑψους δύναμιν γιὰ νὰ σᾶς δυναμώση.

Ἐφώνηξε ὅλους τοὺς ἀγαπημένους Τοῦ κοντὰ Του. Ὅπως μιὰ μητέρα κι ἕνας πατέρας φωνάζει τὰ παιδιὰ του. Τοὺς ἔφερε ἔξω ἀπὸ τὴν Ἅγια Πόλη, Στὴ Βηθανία. Ἐκεῖ τοὺς ἐθώπευσε ἕνα, ἕνα. Τοὺς ἐφίλησε ὅπως φιλᾷ ἕνας πατέρας καὶ μιὰ μητέρα μὲ ἀγάπη, τὰ παιδιὰ. Τοὺς εὐλόγησε μὲ τὰ πανάσπιλα χέρια Του. Σὰν τοὺς εὐλογοῦσε μιὰ φωτεινὴ νεφέλη κατέβη ἀπὸ τὸν οὐρανὸ μὲ οὐράνια δόξα, μὲ μυριάδες Ἀγγέλων καὶ Ἀρχαγγέλων καὶ τὸν ἀνέβασαν στοὺς οὐρανοὺς, ψάλλοντες ὕμνους χερουβικούς. Ἀμέσως ἦλθαν οἱ ἅγιοι ἄγγελοί Του, ποὺ παραστέκουν μπροστὰ στὸ θρόνον Του, θρόνον Αἰώνιου Θεοῦ, καὶ τοὺς εἶπαν. Φίλοι μαθηταί, ἀπόστολοι καὶ κήρυκες τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Αἰώνιου Ζῶντος Ἀληθινοῦ Θεοῦ, τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Τί στέκεσθε ἀπορημένοι καὶ βλέπετε στὸν οὐρανό; Αὐτὸς Ἰησοῦς, ὁ πολυαγαπημένος σας. Πατέρας καὶ Διδάσκαλός σας, θὰ ρθῆ καὶ δευτέρη φορὰ στὸν κόσμον. Ὅχι ὅμως ὡσὰν τὴν πρώτη ταπεινά, θὰ ρθῆ ξανὰ ἔνδοξα καὶ περήφανα ὅπως Τὸν βλέπετε τώρα ν' ἀναβαίνει στοὺς Οὐρανοὺς, γιὰ νὰ καθήση δοξασμένος δεξιὰ στὸ θρόνον τοῦ Πατέρα Του.

Ὁ Βαρνάβας εἶδε, ἄκουσε, αἰσθάνθηκε, ὅσα ὅλοι οἱ δίκαιοι προπάτορες του, ἀπὸ τὸν Ἀβραὰμ ἴσα μὲ τὸν τελευταῖο προφήτη πεθυμήσανε νὰ δοῦνε καὶ ν' ἀκούσουνε καὶ δὲ μπορέσανε. Τώρα μὲ ἄπειρη χαρὰ στὴν καρδιά του, καὶ τὴ ψυχὴ του, γεμάτη ἀπὸ ἀγάπη, ποὺ τὴ φωτίζει ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ Ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ περιμένει μὲ τοὺς ἄλλους πιστοὺς τὸ Πανάγιον Πνεῦμα.

Πέρασαν πενήντα μέρες ἀπὸ τὴν Ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ μας, καὶ δέκα ἀπὸ τὴν Ἀνάληψή Του. Ὁ Βαρνάβας βρίσκεται μὲ τὸν πανάγιον χορὸ τῶν

Ἀποστόλων, τῶν Μυροφόρων καὶ τὴν Παναγία Μητέρα τοῦ Χριστοῦ σ' ἓνα μεγάλο σπίτι. Ὅλοι προσεύχονται καὶ παρακαλοῦνε τὸ Θεὸ νὰ στείλῃ τὴν ἕξ Ὑψους Δύναμιν Του, τὴν οὐράνια βοήθειά Του. Ζητοῦν τὴν Ἐπιφοίτηση τοῦ Παναγίου Πνεύματος. Καὶ ἰδοὺ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἔρχεται. Ἦχος ἀπὸ τὸν οὐρανὸ ὡς Βιαῖα Πνοὴ γεμίζει ὅλο τὸ σπίτι. Γλῶσσες πύρινες ἀναπαύονται ἐπάνω στὰ κεφάλια ὄλων τῶν ἁγίων, ποὺ ἦσαν μαζεμένοι στὸ σπίτι ἐκεῖνο. Ὅλοι ἐπληρώθησαν ἀπὸ Πνεῦμα Ἅγιο. Ὅλοι ἐλάλουν ξένες γλῶσσες. Ἐφθέγγοντο ξένα ρήματα, ξένα διδάγματα, ξένα δόγματα, τὲς ἐντολὲς τοῦ Θεοῦ, τὴ διδασκαλία τῆς Παναγίας Τριάδος. Ἐφόρεσαν οἱ στρατιῶτες τοῦ Χριστοῦ μας ὄπλα θεία, ἀναίμακτα καὶ ἀκαταμάχητα.

Ὁ Βαρνάβας μᾶς λαλεῖ καὶ κηρύττει τὸ Χριστό, ὡσὰν ὅλους τους ἄλλους Ἀποστόλους. Οἱ κλητοὶ καὶ οἱ ἐκλεκτοὶ τοῦ Θεοῦ πιστεύουν. Ἔτσι σχηματίζεται τὴν ἅγια αὐτὴ ἡμέρᾳ τῆς Πεντηκοστῆς ἡ πρώτη Χριστιανικὴ Ἐκκλησία πάνω στὴ γῆ.

Οἱ πρῶτοι χριστιανοὶ ζούσανε ὡσὰν ἀδελφοί. Δὲν εἶχαν χωριστὰ ὑπάρχοντα, οὔτε περιουσία. Ὅ,τι εἶχεν ὁ ἓνας ἄνηκε σ' ὅλους. Ὁ Βαρνάβας πώλησε καὶ τὸ τελευταῖο χωράφι ποὺ τοῦ ἔμεινε ὡς πατρικὴ κληρονομιά. Ὅ,τι πῆρε τὸ ἔδωσε στοὺς Ἀποστόλους νὰ τὸ διαθέσουν γιὰ τοὺς πτωχοὺς. Ὅλων ἡ καρδιά καὶ ἡ ψυχὴ ἦτο μία. Στὲς καρδιές τους καὶ τὲς ψυχές τους ἐβασίλευεν ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ.